

Cally Taylor

Nebo može čekati

Heaven can wait

Mojim roditeljima Regu i Jenny Taylor

PRVO POGLAVLJE

Što biste učinili kada biste pomislili da ćete uskoro umrijeti?

- a) Urlali i uzbunili sve u svojoj blizini?
- b) Ne biste učinili ništa i izbezumljivali biste se u samoći?
- c) Pretvarali se da se ništa ne događa?

Ja, ja sam namjestila gaće i briznula u plač.

Zdravlje me je brinulo zadnjih tjedan dana. Bila sam iscrpljena, gležnjevi su mi nateknuli, a mokraća mi se pjenila kao žuti cappuccino. Papiri u mojoj ruci govorili su samo jedno: imala sam neizlječivu, možda i smrtonosnu bolest.

Trebala sam se udati za manje od četrdeset osam sati. Priopćiti ovu lošu vijest zaručniku vjerojatno je jedina stavka koje nije bilo na mom golemom popisu stvari što ih moram učiniti. Ali morala sam to reći Danu jer na internetu piše da bi liječenje uključivalo posjete bolnici dva puta tjedno, strojeve za dijalizu, možda čak i transplantaciju. Velik je to teret za svakoga.

Lucy, budi snažna, govorila sam si dok sam otvarala vrata dnevne sobe. Možeš ti to, samo budi snažna.

Dan se skutrio na kauču gledajući dokumentarac o navikama parenja u dugonogih žutih pauka. Ruke su mu bile prekrižene iznad glave, crna kosa razbarušena, brada neobrijana. Bio je odjeven u plitke traperice i svoju omiljenu majicu - izbljedjelu crnu s likom Jimija Hendrixa, koja je isticala njegova široka ramena i jake ruke. Takav je bio Dan, mogao je odjenuti bilo što i izgledati zanosno bez imalo truda. Nije baš da mu je bilo stalo do toga, on je bio među najmanje umišljenim ljudima koje sam upoznala - i zato sam ga još više voljela.

Kad sam ušla u sobu, pomaknuo je svoje duge noge da mi napravi mjesta na kauču, ali ja sam se umjesto toga smjestila na naslon za ruke. Kad je ženka mužjaku odgrizla glavu, Dan mi se nasmiješio, smeđih očiju, blistajući od zadovoljstva.

- Ako moram birati između toga i trosatnih razgovora nakon seksa, definitivno biram smrt odgrizanjem glave, svaki put - reče.

Zbunjeno me pogledao kad se nisam nasmijala, skrenula pogled na ruke i igrala se zaručničkim prstenom. O bože, kako će reagirati na vijesti? Hoće li plakati? Vikati? Onesvijestiti se? Nešto gore od toga?

- Dane, moram ti reći nešto važno.

- Što je? - upita me, očiju još uvijek prikovanih za ekran.

- Imam loše vijesti.

- Nešto u vezi vjenčanja? - Stišao je televizor, namjestio se na bok i uperio pogled u mene.

- Što je sad? U slastičarnici su umjesto ruže stavili ljiljan na tortu?

Duboko sam udahnula. - Mislim da imam bolest bubrega u poodmakloj fazi.

Daljinski upravljač tresnuo je o pod. Dan se uspravio i primio me za ruke, gužvujući isprintane stranice s interneta koje sam držala u ruci.

- Što imaš? - izustio je tražeći očima moje lice. - Nisi mi rekla da si bila kod liječnika.

- Nisam.

- Kako onda znaš da imaš bolesne bubrege?

Stisnula sam mu ruku i prešla palcem preko njegovih prstiju. Bio je u očitoj fazi nijekanja. Na internetu je pisalo kako je moguće da će tako reagirati. - Zato što sam proučila simptome na internetu.

Namrštio se i rukom nježno protrljao bradu. - Koje simptome?

Buljila sam u TV. Bilo mi je čudno raspravljati s dečkom o stanju mog urina. To nije nešto o čemu se razgovara, pa čak ni ako ste sedam godina skupa.

- Mokraća mi se pjeni - rekla sam. - Puna je mjehurića, a na internetu piše da je urin koji se pjeni simptom bolesnih bubrega.

Dan se počeo toliko jako smijati da je pao s kauča na pod. Gledala sam ga u čudu, a onda

se nagnula naprijed i udarila ga u ruku, i to snažno.

- Dane, zašto se smiješ? Prestani, izbezumljuješ me.

Osovio se o laktove i pružio ruku prema mojoj. - Oprosti, Lucy. Nisam se trebao smijati, pogotovo ne zato jer si na samrtni, i to. Koliko dugo već imaš simptome?

Brojila sam dane u glavi. - Gotovo tjedan dana. Ne, definitivno tjedan dana. Sve je počelo prošli petak.

- A što smo u petak kupili, za što si rekla da nam je jako potrebno?

Izvukla sam ruku iz Danova stiska i bijesno ga pogledala. Sjedila sam tu i olakšavala si dušu, a on je pričao o nabavci namirnica. Koji je njemu vrug?

- Ne znam, Dane. Što smo kupili?

- Novi osvježivač za WC školjku koji uklanja kamenac.

- I?

Podigao je obrve. - Nisi jedina osoba čiji se urin zadnjih tjedan dana pjeni.

- Molim?

- Lucy, ti si blesava - rekao je Dan bockajući me u slabine - piškila si na osvježivač za WC školjku. Stavila si ga sprijeda pa strši. Zato ti se mokraćna pjena.

Zapanjeno sam ga gledala. - Znači nemam bolesne bubrege?

- Ne, Lucy - reče Dan zakolutavši očima. - Nemaš.

Prasnula sam u smijeh. - O bože! - protisnula sam. - Koji sam ja idiot!

Dan se bacio natrag na kauč i vukao me za sobom sve dok se nisam prevrnula preko naslona i pala na njega. Nasmiješio se i maknuo mi kosu s lica.

- Lucy Brown, što bih ja bez tebe? - reče i nježno me poljubi.

Primila sam mu lice rukama i uzvratila poljubac. Mislila sam da život ne može biti savršeniji. I bila sam u pravu. Ne može.

Do kraja sutrašnjeg dana bit ću mrtva, ali ne od bolesnih bubrega.

DRUGO POGLAVLJE

Iduće sam se jutro probudila sa smiješkom na usnama. Dan se priljubio uz mene, mekani prekrivač dodirivao mi je kožu. Još je spavao. Njegove duge, tamne trepavice treperile su u snu. Prešla sam mu palcem preko jagodične kosti i nježno poljubila usne.

- Dane - šapnula sam - sutra ćemo se vjenčati.

Promijenio je položaj, prebacio tešku ruku preko mojih grudi i privukao me k sebi.

- Volim te - promrmljao je.

- I ja tebe - rekla sam, nježno mu spustila ruku na struk i okrenula se. Bilo je deset sati. Deset sati! Zgrabila sam s noćnog ormarića svoj opasno dugi popis stvari koje valja učiniti i gundala. Jedva da sam počela križati stvari s popisa koje tek trebam učiniti:

a) Napisati raspored sjedenja. Odlučila sam se za metalik srebrnu olovku na kamenčićima »posuđenim« s plaže u Brightonu.

b) Dovršiti stolne dekoracije (ljiljani s dugim stabljikama u prozirnim staklenim vazama).

c) Nazvati fotografa i dogovoriti što će slikati. Još nisam bila sigurna je li fotografija na kojoj se Dan divi mom vjenčanom prstenu preneukusna.

Popis je bio predugačak da bih ga mogla sama riješiti. Dan bi mi trebao pomoći. Pogledala sam ga, a on je tiho hrkao, blago otvorenih usta, lica zabijena u jastuk. I uz tragove spavanja po obrazu Dan je bio tako prokleta zgodan i bilo mi je teško odvratiti pogled s njega.

Znala sam da ću se udati za Dana od prvog trenutka kad sam ga vidjela. U stvari, nije bilo tako - znala sam to sredinom našeg prvog sastanka. Predložila sam da pogledamo neki art film u lokalnom kinu, no film je bio toliko dosadan da sam gotovo zaspala na pola.

- Zanimljiv film - rekao je Dan poslije kina. - Možda, ovaj, malo predugačak.

Nisam htjela da pomisli kako sam dosadna kao film pa sam pokušala spasiti večer prijedlogom da odemo nešto pojesti. Kad se Dan ponudio da odemo k njemu i podijelimo hranu za ponijeti, brže-bolje sam zgrabila tu priliku. Sastanak, dakle, neće biti potpun promašaj. Bilo je još vremena da ga zadivim svojim iskričavim umom i osobnošću.

Uljudno smo čavrljali dok smo šetali do njegova stana, a tada smo sjeli jedno kraj drugoga na izlizani kauč i počeli jesti pileći *chow mein*. Osim zvukova glasnog žvakanja i gutanja soba je bila u potpunoj tišini. Doista sam uživala, sve dok mi želudac nije počeo zlokobno kлокotati. Kvrugu. U svem tom uzbuđenju zaboravila sam kako kineska hrana utječe na moj probavni sustav. Trbuh mi se napuhao na dvostruku veličinu i malo je nedostajalo da mi prvo dugme na hlačama pukne. Nisam baš atraktivno izgledala.

- Možeš pustiti neku glazbu? - upitao me je Dan vrteći rezance na vilici, u potpunosti nesvjestan moje neprilike.

Sjajno, dobra ideja. Možda će mi šetnja preko sobe pomoći.

- Svakako - rekla sam, ustala i kradomice uvlačila trbuh.

- Moram vam reći da imate sjajan glazbeni ukus, g. Harding.

Dan je prestao jesti i nasmiješio mi se. - Stvarno? Hajde onda, zadivi me.

- Hoću.

Mogla sam osjetiti kako mi snima stražnjicu dok sam teturala preko prostorije.

- Hm, da vidimo što se ovdje nudi - rekla sam koristeći svoj najbolji glas »osobe koja se razumije u glazbu«. Među CD-ovima na vrhu bilo je malo previše heavy metala za moj ukus, tako da sam čučnula ne bih li pronašla nešto bolje.

I prdnula.

Bilo je to nalik na zov divljeg slona tijekom parenja, samo puno, puno gore.

Smrznula sam se. Ako se ne pomaknem, bit će kao da se nije ni dogodilo (o bože, molim te daj da nekim čudom Dan ovo nije čuo). Pritisnula sam ruke na goruće obraze i izgovorila prvu stvar koja mi je pala na pamet: - Parket ti baš škripi, zar ne?

Dan se umalo udavio od smijeha. Smijao se i smijao i suze su mu curile toliko da sam pomislila da neće stati. Potom sam se i ja počela smijati. Zahihotala sam se zbog bedastog, nesvjesnog osmijeha na njegovu licu i gotovo dječjih udisaja u njegovu smijehu. Kako mi to ne bi bilo smiješno? Ako me Dan mogao natjerati da se nasmijem sama sebi u trenutku kad bih se najradije uvukla u sebe i umrla od stida, onda bih samo s njim htjela proživjeti život.

Maknula sam pogled s njegova usnula lica, presavila popis i odložila ga na noćni ormarić. Popis je mogao čekati, barem nekoliko minuta. Prvo sam morala nešto drugo učiniti. Iskrala sam se iz kreveta prema ormaru na drugom kraju sobe gdje je, zatvorena u velikoj vodonepropusnoj vreći, stajala moja vjenčanica iz snova. Prije nego što sam odlučila koju kupiti, isprobala sam mnoge sa svojim prijateljicama Annom i Jess. Bijela haljina nije dolazila u obzir - zbog moje duge, tamne kose i blijede puti, izgledala bih preblijedo. Uzane haljine također nisu bile opcija - ako niste tanki kao šibica, zapinjale bi vam za svaku izbočinu i kvrgu. I onda smo pronašle ovu haljinu, boje bjelokosti i bez naramenica, dio iznad struka imao je fini korzet sa širokom suknjom s konstrukcijom za pridržavanje i precizno nanizanim sitnim biserima. Nije bila preobična, ali ni prenapadna. Bila je savršena.

- Lucy - reče Dan. - Što radiš ?

Zalupila sam vratima i okrenula se. - Nisi je vidio, je li tako? Reci mi da nisi vidio moju vjenčanicu.

Dan je namjestio pokrivač ispod brade i piljio u mene krmeljivim očima. - Već sam je vidio.

- Nisi valjda? - rekla sam, dok su mi riječi zastajale u grlu.

- Ludice, naravno da nisam - nasmije se. - Zabranila si mi da otvaram ta vrata, sjećaš se?

Aha, da, na vratima je stajala mojom rukom izrađena i selotejpom zalijepljena poruka: »Ne otvaraj vrata pod prijetnjom smrtno kazne.« Pogledah ga sumnjičavo. - Zašto si mi onda rekao da jesi?

- Da te zafrkavam.

Jurnula sam preko sobe, skočila na krevet i počela ga tući preko prekrivača.

- Daniele Hardy, danas me ne smiješ zafrkavati.

- Zašto ne?

- Zato što je danas dan uoči našeg vjenčanja, eto zašto - rekla sam i udarila ga u rame.

- Znači li to kako je sad loše vrijeme za reći da sam pronašao i poklon koji si mi kupila?

- Molim?

Zgrabio me je i čvrsto privukao sebi. - Ha! Opet sam te zeznuo!

Htjela sam ga nazvati seronjom ili nekim još gorim imenom, no on me je poljubio prije nego što sam riječi uopće uspjela izustiti.

U osam sati, nakon deset sati mahnitog telefoniranja, katastrofe s ljiljanima, raspadanja srebrnih olovaka i nekoliko snažnih izljeva lošeg raspoloženja, poljupcem sam se pozdravila s Danom na ulaznim vratima. Htjela sam mu dati samo mali poljubac, ali on je pokazivao veći entuzijazam.

- Idemo gore - reče u stanci poljupca koju je iskoristio da me zgrabi za guzu.

Čvrsto sam mu odgurnula ruke. Trebao je provesti večer kod svog brata i već je kasnio tri sata, a nije baš da mi je pomogao oko popisa. O ne, proboravio je pet sati vani u obavljanju vlastitih priprema uoči svadbe, koje su, zaključujući po mirisu gela za tuširanje na njegovoj koži i alkoholnom dahu, vjerojatno uključivale odlazak u teretanu, nakon čega je uslijedio višesatni boravak u pubu. Svatko bi pomislio da ga nije briga što je sutra najvažniji dan u našim životima. Pogledala sam na sat. Imala sam manje od sat vremena da se okupam, skuham nešto i pospremim kuću prije nego što Anna i Jess navrate na djevojačku zabavu.

- Molim te? - ponovi Dan.

- Ne - odbrusila sam. - Stvarno moraš poći. Imam još obaviti tonu stvari.

Pognuo je glavu i uputio mi svojim velikim smeđim očima tužan pogled od kojeg bih se obično rastopila. - Izmasirat ću ti leđa.

Odmahnula sam glavom. - Ne. Samo idi. Odlazi, Dane. Molim te.

- Dobro, dobro, idem, idem - reče dok sam izbjegavala njegov nespretnan pokušaj da me zagrlji i odgurnula ga.

Gledala sam ga dok je polagano išao niz stazu, torbe za odijelo nehajno prebačene preko ramena, cilindra naherena na glavi pod čudnim kutom. Došavši do ograde, stao je i okrenuo se.

- Je li sutra neki velik događaj? - upita me. - Imam čudan osjećaj da sutra moram negdje biti.

Podigla sam obrve i uputila mu »onaj pogled«, od kojeg i mala djeca u trenu prestaju vrištati. Dan se samo nasmiješio.

- Što je? - upita me. - Znaš, još uvijek nije kasno da sve otkažemo.

Želudac mi se okrenuo i obuzela me slabost. - Što da otkažemo?

- Vjenčanje - reče. - Još uvijek nije kasno da odustanemo.

Netremice sam ga gledala dok mi se u želucu stvarao čvor. Je li on uopće svjestan koliko sam naporno radila da oboje imamo vjenčanje iz snova? Je li uopće shvaćao koliko sam se društvenog života morala odreći da sve obavim kako bi on mogao ići pijančevati s prijateljima ili udobno zavaljen gledati filmove? Je li mi ikad zahvalio? Je li mi ikad rekao da cijeni moj trud?

- Nije smiješno, Dane. Doista nije smiješno.

Smiješka je nestalo i Dan samo slegne ramenima. - Luce, moraš se opustiti.

Opustiti? Zašto muškarci uvijek kažu ženama da se opuste, čak i kada su savršeno racionalne? Osim toga, imala sam pravo biti ljuta. Tijekom doručka uvjeravao me je da će reći »dok te smrt ne rastavi« tijekom izricanja bračnih zavjeta, a tijekom ručka gađao me je pecivom, tvrdeći da će na prijemu započeti gađanje hranom. Sad se šalio s otkazivanjem

vjenčanja. Ima li kraja tim šalama? Pokušala sam se ugristi za jezik, ali riječi su mi ipak izletjele.

- Za slučaj da nisi primijetio, Dane, zadnjih godinu dana provela sam u organiziranju ovog vjenčanja, a zadnjih nekoliko dana nisam se propisno naspavala.

- I ja sam puno toga napravio - reče sjetno gledajući u smjeru svog crvenog minija. - Naručio sam DJ-a za prijem.

- Svaka čast. Nazvao si svog prijatelja i zamolio ga da ponese gramofone. Sjajno si to napravio.

Dan me pogleda u šoku. - Znaš li ti koliko mi je vremena trebalo da pregledam sve ploče i pronađem skladbe koje će se puštati? Htio sam da svaka pjesma bude savršena, da predstavlja pravi trenutak u našoj vezi, da...

Podigla sam ruke u zrak. - Znači, ti si slušao ploče, je l' tako? Čovječe, to ti je zasigurno bilo naporno. To je takva gnjavaža. I ja bih radije da sam mogla sjesti na pod, piti pivo i puštati glazbu, ali sam se umjesto toga vozala po gradu i podizala kravate i cvijeće za zapučke i poklone za uzvanike i...

- Možemo li se prestati svađati? - prekine me Dan gledajući me kao da sam ja ta koja raspiruje svađu. - Mislio sam da trebam otići. Mislio sam da si to željela.

- Ono što sam ja željela i što ja želim jest da naš brak shvatiš ozbiljno. Danas si tako naporan, Dane.

Dan je slegnuo ramenima, otvorio vrata i umalo se spotaknuo na vlastito stopalo dok je izlazio na pločnik. - Volim te, Lucy Brown - povikao je dok je prekapao džepove u potrazi za ključevima i ulazio u automobil.

Zatvorila sam ulazna vrata, prislonila čelo na zid u hodniku i nekoliko puta duboko udahnula. O bože. Što mi je? Nikada nisam ovako pretjerano reagirala na bezazleno podbadanje, no učinilo mi se da se stres prethodnih nekoliko mjeseci nakupljao sve dok ga više nisam mogla zadržati. Ali nisam se čak ni tada smjela istresti na Dana. On je samo pokušavao ono što i inače radi kad sam umorna ili pod stresom - pokušao me nasmijati. Istina, zna i on ponekad biti kreten, a pogotovo lijen, no i dalje je u svakom drugom pogledu bio savršen za mene. Bio je visok (ja sam visoka 170 cm), tamnopus (ja također, dobro, mišje boje, ali sam bojila kosu) i osebužno lijep. Sve mi se na njemu sviđalo; od čvrste guze i toplih smeđih očiju do male kvрге na nosu nastale na odveć žustroj utakmici ragbija dok je bio tinejdžer. I volio me je, unatoč tome što sam patila od ekstremnog pomanjkanja humora u trenucima visokog stresa. A da ne spominjem naivnost, pretjeranu emocionalnost i sklonost hipohondriji!

Nazvat ću ga prije spavanja, odlučila sam i potrčala uz stepenice, i ispričati se što sam takva Godzilla-mladenka. Nisam mu čak rekla ni »volim i ja tebe« dok je odlazio, a takvo što nikad nisam napravila. Uvijek bih mu to rekla.

Zastala sam na vrhu stepenica i počela kopati po džepovima tražeći popis stvari koje moram obaviti. Kraj stavke broj 10 na mom popisu - vjenčani poklon za Dana - stajao je olovkom napisan upitnik. Kupila sam mu srebrne manšete, ali one nisu bile dovoljno posebne. Manšete baš ne govore »ovo je najsretniji dan mog života«, zar ne? Više govore »ja sam vrlo nemaštovita djevojka. Sljedeće godine dobit ćeš za Božić bušilicu.«

Gurnula sam papir natrag u džep i otišla u kupaonicu. Imala sam manje od sata prije nego što navrate Anna i Jess na djevojačku zabavu ispunjenu šampanjcem i glazbom pa mi je trebalo vremena da se smirim i razmislim. Zbacila sam odjeću sa sebe, upalila radio, spustila se u tople mjehuriće i razmišljala o lijepim stvarima. Za manje od dvadeset četiri sata bit ću Lucy Harding, supruga Daniela Hardinga. Zbogom, Lucy Brown!

Kad su mi se prsti na rukama i nogama smežurali kao groždice, izašla sam iz kade i posegnula za ručnikom. I tad sam se sjetila - savršen dar za Dana nalazio se na tavanu. Dva tjedna ranije čistila sam kuću i on mi je pomogao odnijeti moju drvenu kutiju suvenira na tavan. Bila je puna sjećanja na naš zajednički život: leci za koncerte, fotografije, sitnice, pisma, školjke, razglednice i ulaznice za kino od našeg prvog izlaska. Bit će savršeno ako stavim ulaznice za kino u kutiju od manšeta i uručim je Danu nakon

obreda - nešto novo da proslavimo svoj brak i nešto staro da se prisjetimo našeg prvog izlaska.

Međutim, prvo sam ih trebala pronaći.

Polugom sam otvorila poklopac tavana i ostavila mokre stope na tepihu dok sam vukla ljestve preko vrha stubišta. Stala sam na najvišu prečku i posegnula rukom. Kutija se nalazila svega nekoliko milimetara od moje ispružene ruke.

- Sranje.

Bila je tako primamljivo blizu. Mogla bih je doseći ako se još samo malo ispružim. Podigla sam se na prste i bacila prema rubu kutije. Ljestve su zaškripale, poskočile i potom se prevrnule na stranu. Vrisnula sam pokušavajući se uhvatiti za nešto dok mi je s tijela padoo ručnik, a ja padala kroz zrak.

Prva pomisao koja mi je prošla kroz glavu dok sam padala prema tepihu bila je - sranje, zaboravila sam na sigurnosnu sklopku. Sljedeća misao bila je - ovo će jako, jako boljeti.

I boljelo je, ali samo nakratko.

Glavom sam udarila u ogradu stepenica, vrat mi se iskrivio i puknuo, a tijelo udarilo tupo o tepih.

I to je bilo to. Bila sam mrtva.

TREĆE POGLAVLJE

Kad sam otvorila oči, vidjela sam samo sive, mutne noge kako prekoračuju preko mene. Nitko nije stao da pita kako mi je. Super, pomislila sam dok sam trljala glavu, izgleda da sam se srušila usred Oxford Streeta. Kako se dovraga to dogodilo?

Osovila sam se na laktove i proučavala svoje tijelo tražeći ključ zagonetke.

I onda sam shvatila da sam gola golcata.

- Neeeeeeee - zacvilila sam i sklupčala se u fetalni položaj. - Ne, ne opet onaj san u kojem sam gola u šopingu.

- Ako ne budem brzo ustala, doći ću u drugu fazu sna, onu u kojoj se pojavljuju svi moji bivši dečki, pokazuju prstom na mene i smiju se.

Pričekala sam da mi se noge smire i polako ustala, jednom rukom pokrivajući stidne dlake, a drugom držeći grudi. Bila sam okružena ljudima svih životnih dobi, rasa i vjera svijeta. Bili su odjeveni u poslovna odijela, jašmake, večernje haljine, bolničku odjeću, ronilačka odijela, kombinezone i pidžame. Svi su bili blijedosive, gotovo prozirne boje. Bilo je to kao da sam pozvana na najbizarniju kostimiranu zabavu na svijetu.

A nije bilo ni glazbe.

Sve je bilo u tišini, osim zvuka koraka i povremenog jecanja ili gundanja, kao i zujanja koje je dopiralo iz daljine. Svi su gledali ispred sebe, a kad bih i uspjela uloviti nečiji pogled, gledali su me tupo. Kao da sam opet brucoš na faksu, samo što tu nije bilo piva ili DJ-eva. Ili disko kugli. Nije bilo ni zidova, samo velik, tamni oblak koji je zlokobno lebdio iznad nas.

Zaključila sam da je ovo najgori tulum ikad. Bilo je vrijeme da ga napustim.

- Oprostite - rekoh loveći za ruku mladu ženu odjevenu u viktorijanski kostim.

Pogledala me je kao da ne postojim i nastavila hodati. Požurila sam za njom i onda naglo stala. Moje su ruke i noge bile sive poput rižina pudinga koji se poslužuje u školi.

- Što mi se dogodilo? - rekoh loveći za ruku starca razbarušene kose koja kao da je bila od žice. - Zašto sam siva?

Otresao me i odšepao dalje.

- Dobro, sad je dosta, želim se probuditi - povikala sam. - Moram se pozabaviti vjenčanjem.

Budući da se ništa nije događalo, opet su me obuzeli slabost i trnci. Nisam imala totalni napadaj panike otkako su mi roditelji umrli, ali se još uvijek sjećam znakova upozorenja.

- Lucy - prozbori muški glas koji je nadjačavao zujanje. - Lucy Brown, ostani gdje jesi.

Ukipila sam se. Netko je znao tko sam.

- Ovdje sam - povikah puštajući cicu i mašući po zraku. - Ovdje sam.

Svjatina se razdvojila pa sam ugledala vrh zlačane ćelave glave kako mi se približava. Odmah sam čučnula i pokušala se pokriti rukama. - O bože, molim te daj da to ne bude jedan od mojih bivših.

Nekoliko trenutaka kasnije, niži, zdepasti muškarac probio se kroz gužvu i pružio mi ruku.

- Ti si jamačno Lucy - reče zapuhano. - Oprosti što kasnim. Trebao sam biti ovdje i dočekati te čim si stigla.

- Koji se vrug događa? - reko. - Gola sam!

- Ah da, stvarno - odvрати, kao da se radi o najnormalnijoj stvari na svijetu. - Želiš li plahtu?

Gledala sam ga dok je kopao po unutarnjem džepu sakoa i izvukao bijelu plahtu kao što mađioničar izvlači marame iz šešira. Dodao mi ju je uz apologetski izraz na licu. Omotala sam se u plahtu i ustala. Moj novi prijatelj bio je vrlo nizak i vrlo zlatan. Doslovce je svjetlucao od vrha sjajne glave do prilično dlakavih nožnih prstiju koji su virili ispod odijela od tvida krojenog po mjeri. Guste, čupave obrve ocrtavale su mu oči, a širok nos krasio je sredinu između mesnatih obraza, povrh nasmiješenih usana. Bio je pljunuti Bob Hoskins.

- Je li ovo san? - upitah.

- Ja sam Bob - reče svjetleći čovjek pružajući ruku. - Drago mi je.

Znala sam. Nekako sam znala. Pod stresom bih uvijek sanjala slavne osobe. Zvuči cool, ali nije - posebice ako sanjate da vodite ljubav s Noelom Edmondsom. Nakon tog sna mjesecima nisam mogla gledati *Uzmi ili ostavi* bez gađenja.

- Hoskins, je l' tako? - nasmiješih se dok smo se rukovali.

- Ne - reče zbunjeno. - Sveti Bob, Petrov rođak. Pođi sa mnom. - Prije nego što sam uspjela išta odgovoriti, zgrabio me je za ruku i zaletio se natrag u svjetinu. Spoticala sam se i teturala dok me vukao za sobom.

- Blizu smo - izusti. - Još malo.

Baš kad sam se spremala zamoliti ga da se odmorimo, probili smo se kraj posljednjih ljudi i došli do širokih drvenih vrata. Bob je pustio moju ruku i počeo kopati po džepu.

- Aha! - povikne, izvuče ključ iz unutarnjeg džepa sakoa i otvori vrata. - Uđi i sjedni.

Škiljeći, gledala sam po sobi pokušavajući pronaći stolicu. Sve je svijetlilo, tako da nisam ništa mogla vidjeti.

- Oprosti - reče Bob gurajući ruku opet u sako. - Ovo bi ti moglo pomoći.

Dodao mi je sunčane naočale. Bile su nalik na nešto što bi Elton John nosio sedamdesetih godina, no potisnula sam potrebu da pozovem modnu policiju i nataknu ih na nos. Sve se odmah zatamnilo pa sam počela treptati kao poremećena deva u pješčanoj oluji.

Soba je bila veća nego što sam isprva mislila. Imala je velik nadsvođen strop s rezbarijama biljaka, ljudi i životinja te taman, ulašten drveni pod. U središtu sobe stajao je širok stol od mahagonija, s kožnom stolicom iz razdoblja kraljice Ane na svakoj strani. Bob je sjeo na stolicu nasuprot mojoj.

Nasmiješio se. - Lucy, sjedni da porazgovaramo.

Oprezno sam se spustila na praznu stolicu, očekujući da će se pretvoriti u slavnu osobu i dreknuti: »Diži se s mene, debela!«

- Bobe, je li ovo san? - upitah ga gurajući stopala ispod sebe nakon što stolica nije reagirala.

Niječno je odmahnuo glavom. - Koje se zadnje stvari sjećaš?

- Popela sam se na ljestve pokušavajući skinuti Danov poklon s tavana - izletješe mi riječi - a onda sam pala i udarila glavom. - Udahnula sam. - U nesvijesti sam, je li tako?

Bob opet odmahne glavom.

- Ma jesam - odgovorih. - U bolnici sam u komi, a Dan je kraj mog kreveta i pušta pjesmu »My Heart Will Go On« Celine Dion, pokušavajući me natjerati da otvorim oči, samo što on tu pjesmu zove » My Fart¹ Will Go On«, nakon našeg prvog izlaska...

- Lucy?

- Reci, Bobe.

- Nećeš se probuditi.

- Hoću.

- Nećeš.

- Hoću.

- Lucy - šapnu Bob i nagnu se naprijed - mrtva si.

- Idem ja sad, Bobe - rekla sam, ustala i krenula prema vratima. - Reći ću Danu da ga volim, da mi je žao što smo se prepirali, da ne mogu dočekati da se udam za njega i da...

Povukla sam vrata i otvorila ih. Vani se vrtjela masa sivih ljudi.

- Lucy, probudi se - rekoh štipajući se snažno po ruci. Što mi se događalo? Zašto nisam ništa osjećala?

- Lucy - zvao me Bob - molim te vrati se.

Klipšući, vratila sam se u ured i uhvatila se za naslon stolice. - Bobe, molim te, pomoz mi da se probudim. Ne mogu sama.

Ustao je, popravio odijelo i krenuo prema meni. Usnica mu se nakrivila u lagan osmijeh, ali obrve su mu se i dalje mrštile.

- Lucy, nikada se nećeš probuditi - reče. - U čistilištu si, na pola puta između neba i zemlje. Žao mi je, doista si mrtva.

- Čistilište - našalila sam se - je li to neki novi noćni klub u gradu?

A onda se sve malo zacrnilo.

ČETVRTO POGLAVLJE

Bob je bio iznimno jak za čovjeka niska rasta. Uhvatio me je dok sam padala i čvrsto me stisnuo uza se. Bio je topao kao svježe napunjen termofofor i što me je dulje držao, to sam bila opuštenija. Kad me polako spustio u stolicu, osjećala sam se opušteno kao da sam sama popila bocu vina (a nije mi bilo zlo).

- Lucy, jesi li dobro? - upitao me je.

Kimnula sam. Bila sam mrtva i trebala sam biti izvan sebe. Umjesto toga, činilo mi se kao da lebdim na oblaku po sunčevoj svjetlosti dok me debeli kerubini hlade krilima

Gledala sam kako se Bob vraća u svoju stolicu i otvara veliku knjigu na stolu. Otvorio je nekoliko stranica, zastajkujući nakon svake da ovlaži vrh debelog kažiprsta.

- Hoću li završiti u paklu? - upitah. Gutala sam glasove, jezik mi je lamatao po ustima. - Nisam htjela ukrasti one naušnice u H&M-u. Slučajno su mi pale u torbicu.

Nasmijao se. - Ne Lucy, nećeš u pakao. U čistilištu si jer nisi bila spremna umrijeti.

Nemoj srat', pomislila sam, ali sam bila previše ošamućena da bih izgovorila te riječi.

- Dakle - nastavi Bob prelazeći prstom preko stranice - ti si Lucy Brown, imaš dvadeset osam godina, jedinica si kći pokojnih Judith i Malcolma Browna.

Stresla me struja kad je pročitao imena mojih roditelj. O bože. Mama... I tata...

Zadnji put sam ih vidjela kad sam imala dvadeset dvije godine. Vratila sam se sa sveučilišta za uskrasne praznike i ljutilo me je što idu na Rodos bez mene. Prokleti završni ispiti. Dva tjedna u samoći u društvu mačke i knjige iz eksperimentalne psihologije. Nije bilo Dana da mi odvraća pozornost od mojih problema. On je ostao u Manchesteru raditi honorarno kao konobar tijekom studija.

Dva dana nakon što sam došla kući, spakirali su se i otišli. Kad su izašli automobilom s

¹ fart (eng.), prdec (nap. prev.)

prilaza, mama je spustila prozor i gurnula glavu van.

- Vidimo se uskoro, Looby-Loo - viknu. - Volimo te.

Dva policijska službenika posjetila su me u kućici i priopćila mi vijesti. Policajka me posjela u stolicu i izrazila mi sućut dok je njezin kolega zveckao šalicama u kuhinji pripremajući čaj. Rekla mi je da su imali sudar na zavojitoj planinskoj cesti, samo četiri dana nakon što im je počeo godišnji odmor.

Sljedeća dva tjedna prošla su mi u magli. Dan je došao u Brighton kako bi bio sa mnom, a sve čega sam bila svjesna bile su njegove ruke i tihi glas. Smrt mojih roditelja duboko me pogodila. Mislila sam kako sam trajno oštećena i da se više nikad neću oporaviti, no Dan me je svake noći grlio i govorio mi da me neće ostaviti. Doista sam mislila kako ćemo zauvijek biti skupa. Nisam pretpostavila da će ijedno od nas umrijeti dok ne ostarimo i osijedimo.

- Lucy - reče Bob. Njegov blagi glas prekinuo je moje misli. - Lucy, jesi li dobro? Želiš li se odmoriti?

Prekrila sam lice rukom. Obrazi su mi bili mokri od suza.

- Gdje su? - upitah dok mi se grlo stezalo. - Gdje su mi mama i tata?

- U raju - odvrati Bob tiho.

Naglo sam se uspravila i posegnula rukom preko stola. - Mogu li ih vidjeti? Mogu li razgovarati s njima?

- Mogla bi - reče Bob. - Ali prvo moraš donijeti odluku.

- Kakvu odluku?

Odvratio je pogled i protrljao ruke po svojoj glatkoj glavi.

- Moraš odabrati: tvoji roditelji ili Dan.

- Kako to misliš, moram odabrati? - upitala sam i skočila iz stolice. Smirenosti je nestalo. Bob se nacerio i popravio kravatu. - Mislim kako je bolje da pođeš sa mnom.

Požurila sam za njim dok je išao prema vratima na drugom kraju dvorane. Bilo je načina da vidim Dana. Ali kako? Možda nisam bila skroz mrtva pa je Bob mogao mahnuti svojim nebeskim štapićem i vratiti me u život. Zato nisam bila u raju s roditeljima. Ili Bob možda može čarolijom dovesti Dana u stan na vrijeme da me oživi. Otvorila bih oči, a on bi rekao: »Hvala ti, bože. O Lucy, mislio sam da sam te izgubio.« Onda bismo se poljubili, vjenčali i živjeli sretno do kraja života. Sve bi bilo u redu.

Zadržala sam dah dok je Bob prtljao ključem po bravi. Što se nalazi iza tih vrata? London? Moja ulica? Moj stan? Strop bolnice? Škripeći, vrata su se otvorila. - Ovo - reče Bob, lagano se naklonivši i raširivši ruke - ovo su tvoje opcije.

Obuzela me malodušnost. Preda mnom se nalazio par pokretnih stepenica. Iznad jednih se nalazio svjetleći natpis »Gore«, a iznad drugih »Dolje«. One koje su vodile gore nestajale su u sivom oblaku iznad naših glava, dok su se one prema dolje spuštale u zelenu izmaglicu.

Bob je upro prstom u stepenice koje vode prema gore.

- Ove će te stepenice odvesti u raj gdje te iščekuju tvoji roditelji.

Glasno sam uzdahnula. Nisam si mogla pomoći. Nisam mogla vjerovati da me na vrhu pokretnih stepenica očekuju roditelji. Pokušala sam progutati knedlu u grlu, očajnički se trudeći da ponovno ne zaplačem.

- A ove? - upitah pokazujući na pokretne stepenice prema dolje. - Što je s ovima?

- One te vraćaju na zemlju.

Bila sam u pravu. Nisam bila sasvim mrtva. Bila sam u nekoj čudnoj kući na pola puta. Zurila sam u pokretne stepenice koje vode prema gore dok mi se srce kidalo i zamišljala kako me u raju raširenih ruku čekaju roditelji, nježnih, nasmiješenih lica punih ljubavi. Sve bih dala za velik, snažan zagrljaj svog visokog, snažnog oca i čvrsti stisak svoje mame, od kojeg bi mi se nos ispunio mirisom L'Orealova spreja za kosu i parfema J'adore Christiana Diora. Na svijetu su postojale samo tri osobe uz koje sam se mogla osjećati sigurno i voljeno i sad se od mene tražilo da biram između njih. Kako sam, dovraga, to trebala učiniti?

Gledala sam naizmjenice stepenice za dolje i za gore, osjećajući se kao da će mi glava eksplodirati. Hoću li izabrati roditelje ili Dana? Roditelje, koji su me voljeli i pazili čitavog djetinjstva i tijekom tinejdžerske dobi, i koje nisam vidjela šest dugih, dugih godina, ili Dana koji me je volio više no išta na svijetu i htio provesti život sa mnom?

Pomislila sam na roditelje, zagrljene, sa srdačnim pogledima na licima, a onda sam pomislila na Dana - Dana koji je pronašao moje mrtvo, golo tijelo na tepihu na katu, Dana koji me zagrljio i neprestano ponavljao moje ime dok je plakao i njhio me naprijed-natrag.

- Oprostite - tiho sam promrmljala prema pokretnim stepenicama koje su vodile gore. - Mama, tata, toliko vas volim. Godinama sam sanjala o tome da dobijem još jednu priliku oboje vas vidjeti i zagrliti, kazati vam da vas volim, ali... - obrisala sam suzu s obraza, no njezino je mjesto ubrzo zauzela druga - ... ali ja nisam stvarno mrtva. Ne još. Bob mi daje priliku da dobijem svoj život natrag, a Dan je potpuno sam i treba me. Vi to razumijete, zar ne? Dobili smo još jednu priliku za sreću, a mislim da biste i vi htjeli da budem sretna. Ali vratit ću se ja. Jednog dana ću se vratiti i svi ćemo biti sretni skupa i...

- Lucy? - reče Bob. - Jesi li dobro?

Odgurnula sam ga i potrčala prema pokretnim stepenicama za dolje prije nego što se mogao predomisliti. - Hvala ti za sve, ali idem se ja sad vratiti u svoj stan.

Bob je bio brži od Linforda Christieja koji je pojeo loš hamburger. Prestigao me i stao ispred pokretnih stepenica raširenih ruku.

- Čekaj - reče. - Ne možeš na pokretne stepenice dok ti nisam sve objasnio.

- Što mi imaš objašnjavati? - upitah ga, uzaludno se pokušavajući probiti kraj njega. - Ako krenem dolje, bit ću ponovno s Danom. Rekao si da ću ga opet vidjeti, rekao si...

- Nisam - odgovori Bob kao mušičavo dijete. - Rekao sam ti kako je bolje da pođeš sa mnom. Nisam rekao koje su ti opcije.

- Koje su to?

- Možeš otići u raj, biti s roditeljima i čekati da Dan umre ili se vratiti na zemlju kao živi mrtvac.

- KAO ŠTO?

- Živi mrtvac.

Otvorila sam usta kako bih nešto zaustila, ali onda sam ih zatvorila kad sam shvatila što mi je Bob upravo rekao.

- Mogu se vratiti jedino kao... kao... zombi? - izustih na koncu.

Bob podigne ruku. - Mi više volimo naziv živi mrtvac, Lucy. U svakom slučaju, vratila bi se na zemlju kao neumrla i ispunila zadaću koja bi ti dopustila da postaneš duh. Samo tada bi mogla ponovno biti s Danom.

Jedini način da ponovno budem s Danom jest da postanem *duh* ?

- Lucy - reče Bob - jesi li dobro?

Odmahnula sam glavom u nemogućnosti da govorim. Ako odem u raj; morat ću čekati da Dan umre, što bi značilo da ako doživi duboku starost, ne bih ga vidjela... brojila sam na ruke... pedeset jednu godinu! Stvarno sam mrtva. Ja sam duh, leš, mrtvac, dodo, nepovratno mrtva... Čekaj, nešto ovdje nije štimalo...

- Zašto jednostavno ne mogu postati duh - upitah. - Zašto prvo moram postati zombi ?

- Živi mrtvac - odbrusi Bob.

- Kako god.

- Da bi netko postao duh, kako je navedeno u klauzuli 550.3 - reče Bob sklapajući ruke iza leđa i postajući iznenada vrlo služben - preminuli mora obaviti odgovarajuću zadaću na korist čovječanstva.

- Zadaću kao što je ?

- Hm - reče Bob vadeći iz džepa sakoa nešto nalik na crni plastični kalkulator. Pritisnuo je nekoliko tipki, uzdahnuo pa opet pritisnuo par.

- Ti - reče gledajući u mene - ti bi trebala pronaći ljubav strancu koji nikada nije bio zaljubljen.

I to je to? Ako želim postati duh, sve što trebam napraviti jest da nekome pronađem dečka?

Za života sam spojila neke od svojih prijatelja. Dobro, ni jedna od tih veza nije potrajala. U stvari, jedna moja prijateljica rekla je kako će nositi mentalne ožiljke do kraja života nakon izlaska sa stručnjakom za prepariranje životinja kojeg sam upoznala u vlaku, ali to nikako nije značilo da to ne mogu učiniti. Jednostavno nisam imala sreće.

- Koliko bih vremena imala? - upitah.

- Dvadeset jedan dan.

- Šališ se? Tri tjedna da nekome pronađem ljubav života? Meni je trebala dvadeset jedna godina da pronađem Dana.

Bob slegne ramenima. - Dvadeset jedan dan je standardni rok, Lucy. Ako bi bio dulji, svi bi se duhovi-pripravnici previše udomaćili na zemlji. Zna biti traumatično kada ljudi odbijaju otići u raj nakon neuspješno izvršene zadaće. - Pogledao je u smjeru ljudi sivih lica, koji su se nalazili iza nas.

- Traumatično i previše posla.

Loše sam se osjećala zbog ljutnje na ljude koji su zujali oko mene izvan Bobova ureda. Očito su bili potreseni onime što im se dogodilo. Nije baš da sam im mogla predbacivati zbog toga. Upravo mi je rečeno da bih mogla pokušati postati nekom vrstom nebeske Cille Black i to mi se još uvijek nije činilo stvarnim.

- Imam još jedno pitanje - rekoh.

Bob kimne.

- Ako se vratim na zemlju kao živi mrtvac i obavim zadaću, postat ću duh, što znači da ću ponovno biti s Danom...

- Tako je - reče Bob. Imala sam nedvojbenu dojam da mu je pomalo pun kufer mene.

- Mogu li nakon toga u raj ?

Bob odmahne niječno glavom. - Ako odlučiš postati duh, to je to. Ako odlučiš biti u nekoj zgradi, ostat ćeš na zemlji dokle god ta zgrada postoji. Ako odlučiš opsjedati neku osobu, bit ćeš duh dokle god je ta osoba živa. U raj ćeš moći samo kad ta osoba umre.

- O bože!

- Tiše, mogao bi te čuti.

- Oprosti.

- Trebaš li razmisliti o tome što ćeš učiniti ? - upita Bob.

Žustro sam zakimala. - Mogu li dobiti pet minuta?

- Imaš čitavu vječnost - reče Bob - ali bilo bi mi draže da ipak budeš malo brža. Ako želiš, možeš se poslužiti mojim uredom.

Stropoštala sam se u stolicu nasuprot Bobovoj i zabila glavu u ruke. To jednostavno nije bilo pošteno. Život mi je tako dobro išao. Hajde dobro, moj posao grafičkog dizajnera bio je možda malo dosadan. Izašla sam s likovne akademije sanjajući da ću dizajnirati otkačene naslovnice časopisa, najmoderniju ambalažu, a završila sam dizajnirajući kutije za robnu marku deterdženta jednog supermarketa i letke za staklenike. A bila je tu i činjenica da nam stambeno pitanje nije bilo idealno. Naša kuća bila je malena i imala nepouzdan bojler koji bi crkavao za najhladnijih zimskih dana, tako da smo danima znali biti smrznuti i smrdljivi. I nisam imala nikakve žive rodbine, ali imala sam prijatelje i imala sam Dana. Dana koji mi je obećao da će me zauvijek voljeti. Ja sam samo pokušavala pronaći poklon koji bi navukao velik, bedasti osmijeh na njegovo lice najposebnijeg dana naših života, a bog je odlučio kako je sada savršeno vrijeme da me ubije. Je li to pošteno? Nije da sam htjela previše od života. Samo sam se htjela udati za čovjeka kojeg sam voljela, imati napola pristojnu karijeru, a jednoga dana možda i djecu. Jesam li previše tražila?

Uhvatila me je grižnja savjesti sjetivši se zadnjeg puta kad me Dan vidio živu. Odgurnula sam ga kad me je pokušao zagrliti još jednom, a onda sam i vikala na njega što mi nije

pomogao s vjenčanjem. A onda... o bože... nisam se čak udostojala ni reći mu da ga volim dok je odlazio, pa se odvezao u uvjerenju kako sam ljuta na njega. To je njegovo zadnje sjećanje na mene.

- Lucy?

Podigla sam pogled. Bobova sjajna ćelava glava provirila je kroz vrata. Izgledao je kao da se donekle želi ispričati.

- Oprosti što te požurujem, ali imamo dosta novopridošlica koji čekaju u čistilištu. Jesi li se odlučila?

- Jesam - odgovorih mu.

- Dobro, reče Bob ispraćajući me kroz vrata. - Što si odlučila?

- Stvarno, stvarno želim ponovno vidjeti roditelje, ali ne mogu u raj prije nego što još jednom vidim Dana - rekoh. - Ne mogu provesti idućih pedeset godina pitajući se je li dobro. Bobe, ja moram biti s njim. Moram mu se ispričati i reći mu da ga volim.

- Je li to tvoja konačna odluka? - upitao me je Bob izgledajući pomalo razočarano. - Bilo bi puno manje papirologije kada bi jednostavno otišla u raj.

- To je moja konačna odluka - odgovorih. Zvučala sam uvjerljivije nego što sam se osjećala, a pomalo i kao sudionik u bizarnom nebeskom kvizu.

- U redu, Lucy - reče Bob i tutne mi veliku smeđu omotnicu u ruke. - Sve što trebaš nalazi se ovdje, a ako sam nešto propustio, mislim da će ti tvoji novi cimeri moći pomoći.

Zurila sam u njega. - Kakvi cimeri?

- Lucy, uskoro ćeš ući u Kuću duhova-pripravnika. Ubrzo ćeš se upoznati sa svojim cimerima.

Pritisnula sam omotnicu o grudi dok je Bob gurao ključ u mali prorez ispred pokretnih stepenica koje su vodile prema dolje. Kad se crveno-bijela rampa otvorila, pružio mi je ruku.

- Puno sreće, Lucy. Vidimo se za dvadeset jedan dan.

- Hvala ti, Bobe - uzvratih, čvrsto stišćući njegovu ruku.

Moje srce, ako sam ga još uvijek imala, lupalo je u grudima kad sam koraknula naprijed i uhvatila se za rukohvat.

- Ne zaboravi! - viknu Bob. - Možeš se vratiti kad god poželiš. Ne moraš izdržati sva tri tjedna. Upute su ti u priručniku.

- Priručnik! - viknuh prema njemu. - U redu! Shvaćam!

Pokretne stepenice su se zatresle tako da sam umalo potrčala natrag uz njih. Što to, dovraga, radim? Kome sam to trebala pronaći ljubav? Hoće li Danu doista biti drago što me vidi ako se vratim kao duh?

Pokretne stepenice zujale su i lupale noseći me u gustu, zelenu izmaglicu. Vraćala sam se na zemlju i nije bilo povratka.

PETO POGLAVLJE

Dan prvi

- Joj - rekla sam trljajući nos i uzmičući. - Koji se vrug sada događa?

Pokretne stepenice naglo su stale pa sam se zabila glavom u bijela vrata bez kvake. Buljila sam nekoliko trenutaka u njih, a onda počela nervozno lupkati nogom. Nakon što se ništa nije dogodilo, uljudno sam pokucala na vrata.

- Halo - viknuh.

Odgovora nije bilo.

- Halo - rekoh kucajući glasnije. - Lucy je.

Nakon što i dalje nije bilo odgovora, malo me počeo loviti strah. Za početak, nisam ni izdaleka bila u formi da potrčim natrag uz stepenice. *Morala sam* proći kroz vrata. Nisam imala kuda.

Udarila sam po vratima objema šakama. - Hej! Pustite me unutra!

Vrata su se otvorila, a s druge strane stajao je visok, mršav sredovječni čovjek kuštrave guste kose i gustih brkova ispod velikog nosa. Bio je odjeven u hlače od rebrastog samta, sintetički džemper boje limuna i bijele čarape na kožne sandale.

- Izvoli - rekao je.

- Zovem se Lucy - rekla sam mašući mu omotnicom ispred lica. - Bob me je poslao.

Čovjek je zakolutao očima i uzdahnuo. Nisam baš očekivala takvu dobrodošlicu.

- U redu - reče i napravi korak natrag. - Uđi.

Zakoračila sam naprijed i zveknula glavom o šipku za garderobu. Vješalice, na kojima su visjeli džemperi pastelnih boja ili svijetle samtene hlače, glasno su zazveckale kad sam zateturala naprijed.

- Pazi na cipele - dreknuo je čovjek.

Ispod mojih nogu nalazilo se nebrojeno pari uredno poslaganih smeđih cipela, a u svakima je stajao par složenih bijelih čarapa. Bila sam u nečijem garderobnom ormaru, a sudeći po licu čovjeka koji je stajao ispred mene, ormar je bio njegov.

- U redu - rekla sam i odmaknula se. - Ne uzrujavaj se. Nisam znala da je ovo tvoj ormar.

- Požuri se i izađi.

Sagnula sam se, skočila naprijed, spotaknula se o vlastito stopalo i ispružila glavom naprijed na prljavi tepih od ovčje kože.

- Oprosti - rekla sam dižući se i divlje se osvrćući oko sebe. Gdje sam to?

U spavaonici. Definitivno u spavaonici. I to spavaonici jednog šmokljana. U kutu sobe nalazio se krevet za jednu osobu s prekrivačem na *Tomicu i prijatelje*. Kraj kreveta je stajao noćni ormarić krcat knjigama. Svaki je zid bio pokriven plakatima vlakova i nije bilo ni jednog centimetra slobodnog prostora kroz koji bi se vidjele tapete na zidu.

Baš sam se spremala komentirati uređenje sobe kad su se vrata uz tresak zalupila za mnom. Čovjek koji je volio vlakove zurio je u mene, ruku osovljenih na mršave bokove. Koža mu se nije ljuštila i nije šepao, ali je vjerojatno bio najružniji čovjek kojeg sam ikada vidjela.

- Jesi li ti zomb... živi mrtvac? - upitah ga.

- Daaaaaaaaa - reče polako. - Jesam.

Podigla sam pogled i grizla nokte. Samo zato što je izgledao kao čovjek, nije značilo da izgledam i ja. Pogledala sam svoje ruke. Izgledale su ružičasto i nježno, ali to nije značilo da mi lice ne visi. Ispipala sam lice provjeravajući ima li krvi ili sline.

- Jesi li dobro? - upita me čovjek koji je volio vlakove.

- Nisam još sigurna. Imaš li zrcalo?

Kimnuo je i kopao po komodi sve dok nije izvadio zrcalo za brijanje.

Zadržala sam dah i pogledala svoj odraz.

Dobro, još uvijek sam imala smeđu kosu, plave oči i uglate obrve. Nisam imala apsurdno veliko čelo, a ni usta mi nisu bila obješena kao u zombija koji stenje. Tamni koluti ispod očiju na trenutak su me izbezumili prije nego što sam se sjetila da sam prije kupanja skinula korektor. Uh, dobro je, to sam još uvijek bila ja. Lice mi je bilo možda malo upalo bez šminke, ali na povoljnom svjetlu izgledala sam atraktivno.

Vratila sam mu zrcalo. - Hvala ti...?

- Brian. Upoznat ću te s Claire i onda ti pokazati tvoju sobu.

U kući je bila još jedna žena. Hvala bogu. Možda će biti netko s kim mogu razgovarati, prijateljica koja bi razumjela kako se osjećam i koja bi mi mogla reći što se to događa!

Brian je šepRTLjavo izašao iz sobe i ja sam krenula za njim kroz uzak hodnik. Tepih u hodniku bio je prljav kao i onaj u spavaćoj sobi. Tamo gdje nije bio izlizan bio je ukrašen velikim narančastim spiralama. Zidovi od iverice bili su izlizane žute boje i gulili se, a kroz otvorena vrata na dnu hodnika vidjela sam slivnik. Bio je siv od kamenca i izgledao kao da ga nitko nije očistio godinama.

Baš sam se spremala pitati postoji li druga kupaonica kad se Brian zaustavio pred zatvorenim vratima i pokucao. - Claire, imamo posjetiteljicu.

- Vrata su otvorena - dreknuo je ženski glas. - Ne grizem.

Brian je prezirno otpuhnuo i okrenuo se prema meni. - To ovisi o tome koliko joj blizu priđeš.

Odmaknula sam se jedan korak dok je posezao za kvakom. Claire očito nije bila jedina kojoj se nisi smio previše približavati. Brian je smrdio gore nego svinja u sauni.

- Ulazite li ili što radite? - začuo se glas.

Ušla sam u sobu iza Briana i pomalo nervozno stala kraj vrata. Soba je bila ispunjena gustim dimom, mješavinom cigareta i mirisnih štapića od kojih se želudac okretao, dok su zidovi bili izlijepljeni posterima grupe koju sam jedva prepoznala. Kažem jedva, jer su poljupci od crnog i crvenog ruža prekrivali lice pjevača. Vidjele su mu se samo oči i raščupana plava kosa. Pod je bio prekriven odjećom, uglavnom crnom, uz tu i tamo malo crvene ili ružičaste. U kutu sobe, sjedeći prekrivenih nogu na jednostrukom krevetu, sjedila je pretila djevojka odjevena u crne tajice, preveliki štrikani džemper, vojničke čizme i ružičastu baletnu haljinicu. Gledala me je škiljeći. - Tko si ti?

- Lucy Brown.

- Ja sam Claire.

- Drago mi je.

- Kako god.

Super, još jedna mlaka dobrodošlica. U stvari, nije bila ni mlaka, bila je upravo arktički hladna.

Nisam mogla zaključiti koliko je Claire stara jer joj je lice bilo prekriveno teškom šminkom, ali pretpostavila sam da ima oko osamnaest. Podloga šminke bila je toliko blijeda da je izgledala kao duh, a oči ispod debele, crne olovke i super tankih nacrtanih obrva bile su sitne kao u praščića. Crna štrikana majica otkrivala je naramenice njezina grudnjaka i debele zavoje na zglobovima. Uхватила me je kako gledam u nju i uzdahnula. - Super, sad ćemo se opet igrati igre na smrt.

- Oprosti - rekla sam, pokušavajući i ne uspijevajući odvratiti pogled s njezinih zglobova. - Kakve igre?

Zakolotala je očima. - Razmjenjujemo priče o tome kako smo umrli, a osoba koja je umrla na najtragičniji način, biva vraćena u život.

Zadržala sam dah. Umrla sam večer uoči svog vjenčanja. Može li tragičnije od toga? Možda ću pobijediti i...

- Isuse, kako si naivna - zahihotala se Claire. - Daj se pogledaj. Lice ti je tako dražesno i puno nade.

Očajnički sam pogledala Briana, a on je samo odmahnuo glavom. - Ne postoji nikakva igra na smrt, Lucy. Claire misli da je duhovita.

- Pa nasmijala sam se - odbrusi Claire Brianu. - Uglavnom, ja sam počinila samoubojstvo, a on je imao teški srčani udar. - Zabacila je svoje ružičaste *dreadlockse*. - Sad si ti na redu.

- Slomila sam vrat pri padu s ljestava - odvrtila sam.

- Jao.

Zagledala sam se u nju. - Večer uoči svog vjenčanja.

- Stvarno? - rekla je i snimila me od glave do pete. - Ja sam mislila da ideš na zabavu u togama.

Dovraga, potpuno sam zaboravila da i dalje nosim prokletu plahtu. Prekrižila sam ruke na prsima i trudila se biti što nonšalantnija, ali Claire se i dalje smijuljila.

- Dobro - reče Brian pokazavši mi rukom izlaz iz sobe i izloživši me tako mirisu svojih zlih pazuha - mislim da smo za sada gotovi s upoznavanjem. Lucy, jesi li za šalicu čaja?

Kimnula sam potvrdno. Čak je i društvo smrdljivog Briana u sandalama bilo primamljivije od onoga psihotične gotičarske krave.

- Vidimo se, Mladenka - viknu dok sam užurbano izlazila iz sobe.

- Vidimo se, Gotičarka - promrmljala sam dok sam zatvarala vrata za sobom. Nije baš neka kontra.

Krenula sam za Brianom kroz hodnik i niz rasklimane, netapecirane stepenice prema

nećemu što bi se moglo nazvati kuhinjom. Zahrđali štednjak prekriven prljavštinom bio je naslonjen na jedan zid dok je sudoper krcat suđem zakrčivao drugi. Sve radne površine osim jedne bile su pokrivene mrvicama, suđem i praznom ambalažom od hrane. Ono što je trebala biti zdjela s jabukama nasred kuhinjskog stola, smežuralo se u nešto nalik na testise nekog starca.

- Oprosti - reče Brian mičući hrpu novina i časopisa s jedne od stolica s plastičnim naslonom i spuštajući ih na pod. - Kuhinja je bila relativno čista kad smo došli ovamo. A onda se uselila Claire.

Slegnula sam ramenima iz suosjećanja i pogledala šalice s mrljama od čaja ispred sebe. U jednoj od njih raslo je nešto debelo i pljesnivo. Blago me je podsjećalo na prvo jelo koje sam skuhalo za Dana (poprilično neuspjao tajlandski zeleni pileći curry).

- Vidjela sam i gore - slagala sam i sjela.

- Ono tamo - reče Brian pokazujući na jedinu čistu radnu površinu u kuhinji - ono je moje, kao i ormarić. Zamolit ću Claire da isprazni jedan svoj ormarić za tebe.

- Hvala ti - rekoh, iako sam potajno sumnjala kako su šanse da ona to učini čak i manje od one da mi Brian posudi par svojih sandala za izlazak s curama.

- Koliko si dugo ovdje? - upitah ga dok je vadio dvije naizgled čiste šalice iz ormarića i punio čajnik.

- Pet dana.

- Kako napreduješ sa svojom zadaćom?

Slegnuo je ramenima. - Ne želim o tome.

On će mi očito biti od velike pomoći u obavljanju moje zadaće, što me je podsjetilo - još uvijek nisam otvorila svoju omotnicu.

- Je li u redu da je otvorim sada? - upitala sam Briana mašući omotnicom.

- Još je nisi otvorila? Drugi duhovi-pripravnici otvaraju svoje već na pokretnim stepenicama.

Ja se nisam osjećala kao duh-pripravnik. U stvari, nisam se osjećala čak ni kao da sam posve mrtva. Osjećala sam se kao da sam na sveučilištu i kao da sam se upravo uselila u kuću s najgorim cimerima na svijetu. Gurnula sam ruku u omotnicu i polako izvukla sadržaj, pazeći da mi ništa ne padne na pod.

Na vrhu hrpe papira nalazio se jedan na kojem je stajao naslov »Detalji zadaće: Lucy Brown«. Na brzinu sam pregledala detalje:

Ime duha-pripravnika: Lucy Brown

Godina: 28

Uzrok smrti: slomljen vrat (to me je malo lecnulo)

Razlog zašto je zatražen status duha: opsjedati zaručnika Dana (zvuči malo sablasno ovako napisano)

Zadaća: potpunom strancu pronaći ljubav njegova života

Ime stranca: Archibald Humphreys-Smythe

Godina: 30

Zanimanje: računalni programer

Mjesto rada: Computer Bitz Ltd, 113, Tottenham Court Road, London

- O bože - rekoh. - Čovjek je štreber, a zvuči otmjeno.

Brian je stavio šalicu čaja na praznu kutiju žitarica. - Tko je štreber?

- Moj zadatak. Zove se Archibald, za boga miloga. Kakva to obitelj može djetetu nadjenuti ime Archibald?

- Moj tata zove se Archibald - reče Brian.

- Sranje. Oprosti - rekoh ponizno.

- Ne mora ti biti žao. - Brian slegne ramenima. - I on je mrtav.

Osjetila sam kako su mi se obrazi usijali i brzo pogledala idući list papira. Bio je to uvezani dokument debljine osam centimetara, a nosio je naslov »Pravila i uredbe za duhove-pripravnike«.

- To bi trebala pročitati - reče Brian. - Puno je stvari koje ne smiješ činiti.

- Kao na primjer?

Brian je izgledao čudno kad bi se nasmijao. Oči bi mu nestale iza naboranih kapaka, a usnice ispod brkova. Tada biste mogli bolje vidjeti njegove dlake u nosu, kao i sve ono što je o njih prijanjalo, fuj. Kako je čudno što netko toliko opsjednut čistoćom kuhinje može u potpunosti zanemariti vlastitu higijenu.

- Pustit ću te da to sama otkriješ - reče.

Posegnula sam rukom za šalicom i zavirila u nju. - Mogu li popiti ovo ili će samo propasti kroz mene?

Brian je posegnuo za svojom šalicom i otpio gutljaj. - Lucy, još nisi duh. Privremeno si ljudsko biće, recimo to tako. Možeš jesti, piti, spavati i ići na WC.

- Super.

- Pitala si me nešto.

- Nisam te ništa pitala o kakanju.

- Što si pitala? - Claire je stajala na vratima gledajući nas s izrazom dosade na licu.

- Ne tiče te se - odvratih.

- Stvarno?

Prije nego što sam shvatila što se događa, jurnula je naprijed i zgrabila prvu stranicu mojih uputa. Kad sam pokušala oteti je natrag, jurnula je do vrata i proučavala je sa sigurne udaljenosti.

- Razlog zašto je zatražen status duha - reče naglas - jest opsjedati zaručnika Dana. Zaručnika? Tebe je netko doista htio oženiti?

Pogledala sam posudu s maslacem kraj kutije žitarica. Može li Claire umrijeti još jednom ako je probodem nožem za maslac?

- Da, čini se tako - rekoh.

- A ti ga želiš opsjedati?

- Ne opsjedati. Samo želim biti s njim. Moram mu reći neke stvari.

Počela se smijati, poprilično visokim glasom za djevojku izdašnih proporcija. - Lažljivice! Želiš vidjeti je li već nastavio sa svojim životom.

- Ne, ne želim - uzvratila sam, izletjela iz stolice i otela joj papir iz ruke. - Mrtva sam manje od dvadeset četiri sata, za ime boga.

- Kad si umrla, gospođice koja nikad neće biti nevjestom?

- Jučer. U petak 24. ožujka oko 19:30.

- Što bi bilo - reče Claire i podigne svoje tanke obrve - kad bih ti rekla da je danas subota 27. travnja?

- O da?

Maknula sam se u stranu kad se sagnula i počela kopati po hrpi novina i časopisa koje je Brian spustio na pod.

- Aha! - reče mašući mi primjerkom *Daily Herald*a ispred nosa. - Dokaz.

Zgrabila sam ga. - Da vidim.

I doista, u gornjem desnom kutu novina stajalo je - subota 27. travnja. Progutala sam knedlu i sjela. Bila je u pravu.

- Briane - prošaptah - kako je to moguće? Kako je mjesec dana jednostavno nestalo?

- Ovdje je to vječnost - reče stavljajući šalicu natrag na stol i pokazujući palcem prema gore. - Tamo vrijeme doista ne postoji.

- Dalde, doista sam mrtva već mjesec dana?

- Bojim se da je tako.

- Jadna mala Lucy - reče Claire s vrata. - Bojiš se da je Dan nastavio sa svojim životom?

- Briane - rekoh ignorirajući Claire. - Pokaži mi moju sobu, molim te.

- Naravno.

Mislila sam da će me Claire napasti svojim crnim kandžama dok sam izlazeći iz kuhinje s Brianom prolazila kraj nje. Nije, ali je promrmljala »nikad mladenka« kad sam se približila stepenicama.

Okrenula sam se. - Posloži ove riječi pravim redoslijedom: odjebeš zašto.

Podigla je obrve i zurila u mene. Zurila sam i ja u nju, odlučna da ne budem prva koja će odvratiti pogled. Bila sam sjajna u toj igri. Uvijek bih pobijedila našu mačku.

- Nedostaje ti riječ »ne«.

Uh.

Sranje.

- Tvoja soba - reče Brian nakon što sam se brzinom svjetlosti popela uz stepenice - odmah je do moje.

- Sjajno - rekoh zadihano. - Baš mi je drago.

Stvarno mi je i bilo drago, unatoč čudnoj izmaglici s aromom jaja koja je dopirala ispod njegovih vrata. Što sam bila dalje od Claire, to bolje. Nisam to htjela priznati Brianu, ali njezin komentar da želim provjeriti je li Dan nastavio sa svojim životom doista me je zabolio. Naravno, nije potpuno bila u krivu. Dan me je volio, želio se oženiti mnome, a ja sam bila mrtva svega mjesec dana. Naravno da ne bi želio nastaviti sa životom.

- Čovječe - reče Brian ulazeći u sobu i sjedajući na krevet - stvarno voliš biti okružena stvarima, zar ne ?

Kakvim stvarima? O čemu on to? O bože. Jesu li ono Danove cipele razbacane kraj košare za prljavo rublje? Je li ono na krevetu golem ružičasti slon kojeg mi je osvojio na Brighton Pieru? Bilo je tu još stvari. Danova otopina za leće, hrpa CD-ova i PSP nabacani na njegovu noćnom ormariću, knjiga koju sam čitala, kutija papirnatih maramica i poluprazna čaša vode uredno posloženi na mom ormariću. Uхватила sam se za dovrtak jer me je obuzela nesvjestica.

- Ovo je moja soba - prozborih. Moja i Danova soba.

Brian me je kratko pogledao. - Pa da. Rekao sam ti.

- Ali soba je identična onoj koju sam imala tijekom svoga života.

- Sjajno, zar ne? - reče Brian, skačući toliko jako po krevetu da su opruge zaškripale. - Ne znam kako im to uspije, ali svatko dobije savršenu kopiju sobe u kojoj je živio prije smrti.

- Zašto?

- Nemam pojma. Možda smatraju kako će nam to pomoći da se smjestimo.

Meni se ideja činila užasnom. Kao da sudjelujete u uvrnutoj epizodi *Big brothera* u kojoj vas, umjesto bavljenja glupim zadaćama nakon kojih vas izbacuju, ovdje ubiju i potom muče životom koji je kopija vašeg starog života.

- Meni je to bolesno - rekoh.

Brian je ustao s kreveta i krenuo prema meni. U jednom trenutku pomislila sam da će me zagrliti. Umjesto toga je postrance prošao kraj mene i otvorio vrata svoje sobe.

- Ja mislim da je to u biti baš dobra stvar - reče dok je odlazio. - Nedostajali su mi moji plakati vlakova.

Baš sam se spremala krenuti za njim kad me škripa stepenica prenula. Poskočila sam i udarila bokom o psihu. Jauknula sam od bola, uhvatila se za bok i teturajući po sobi umalo prevrnula kutiju s nakitom. Kutija je bila baš tamo gdje sam je ostavila, poklopca stalno otvorenoga jer mi se pri jednom njezinom padu na pod strgala šarka. Bila je nakrcana zamršenim ogrlicama, skupinama rasparenih naušnica (njihovi su parovi bili trajno izgubljeni), dok je na vrhu nesigurno balansirala narukvica od srebra i žada koju mi je Dan kupio za rođendan. Pogledala sam treći prst na svojoj lijevoj ruci. O ne! Moj zaručnički prsten nestao je.

Prekopala sam kutiju bacajući naušnice i ogrlice na pod. Gdje mi je prsten? Gdje? Otvarala sam ladice i prevrtala ih na pod. Definitivno sam imala prsten kad sam se oprostila od Dana na ulaznim vratima, a onda... a onda... a onda se razodjenula i otišla u kupaonicu. Molim te, pomislila sam dok sam trčala preko sobe do noćnog ormarića, molim te budi tamo.

I bio je. Mala traka od platine s četverokutno izrezanim dijamantom. Dan ga je sam izabrao u dućanu na Bond Streetu i sakrio u džep kad smo prošle godine krenuli na kampiranje u New Forest.

Bila sam umorna od puta i samo sam se htjela zavući u šator i spavati, ali Dan je

inzistirao da prvo zapalimo vatru.

- Bit će zabavno - rekao je vadeći iz ruksaka upaljač, drvo za potpalu, dva metalna ražnjića i sljezove kolačiće. - Pogledaj, zvijezde su izašle. Savršena je noć za sljezove kolačiće.

Osmijeh mu je bio toliko širok i oči pune uzbuđenja pa nisam mogla reći ne, tako da sam uskoro krenula paliti najmanju lomaču na svijetu dok je Dan slagao sljezove kolačiće na ražnjiće.

- Lucy - reče Dan dok sam prtljala po vatri.

- Da?

- Lucy, želiš li kolačić?

- Uskoro. Trenutačno pokušavam...

- Lucy Brown...

Srce mi je poskočilo zbog nježnog tona njegova glasa dok je izgovarao moje ime. Kad sam se okrenula, vidjela sam da je kleknuo na jedno koljeno, dok je na debelom, ružičastom sljezovom kolačiću balansirao dijamantnim prstenom.

- Lucy Brown, hoćeš li se udati za mene?

Ne sjećam se što se tada dogodilo, sve mi je bilo u izmaglici suza, poljubaca i pristanaka, i još suza i još poljubaca, sve dok Dan nije stavio prsten na treći prst moje lijeve ruke.

- Ako to znači da pristaješ - nasmiješio se - onda si me učinila najsretnijim čovjekom na svijetu.

Uzela sam prsten s noćnog ormarića i prislonila ga na usne dok su mi se oči punile suzama i curile niz obraze. Kako bih imala ikakve šanse preživjeti Kuću duhova-pripravnika i ispuniti zadaću, prvo moram učiniti nešto. Moram vidjeti nešto.

ŠESTO POGLAVLJE

Sjurila sam se niz stepenice, otvorila ulazna vrata i pogledala niz ulicu. Nebo je bilo prošarano narančastom, crvenom i zlatnom bojom, a svuda oko mene čuo se zujav zvuk paljenja uličnih svjetiljki. Plan, treba mi plan. Kako bi bilo da, čekaj, zašto mi zubi cvokoću? I zašto me starac s druge strane ceste gleda kao da su mu svi Božići pali na isti dan?

K vragu! Još uvijek sam imala prokletu togu.

Podigla sam je prema gore, zalupila vratima i otrčala natrag u spavaću sobu. Odjeća, treba mi lijepa odjeća, pogodna odjeća. Ali kakvu odjeću odjeneš kad planiraš posjetiti svog ožalošćenog momka i reći mu: »Hej, sigurno nisi mislio da ćeš me opet vidjeti?«

Otvorila sam ladicu i izvadila crne gaćice i pripadajući grudnjak, Gapove traperice, prugaste čarape i mekan siv džemper. Na brzinu sam se odjenula, uvukla u traperice i uvukla trbuh kao da se radi o najnormalnijoj večeri. Nasmiješila sam se kad sam ugledala vlastiti odraz u zrcalu pune visine. Opet sam izgledala kao ona stara ja. Ja - Lucy Brown, 170 cm i žilet, veličine 40 (42 ako sam imala PMS), zelenih očiju i smeđe kose koja mi je dopirala do ramena. Izgledala sam baš onako kako bi me se Dan sjećao.

Kad su se vrata zalupila iza mene, shvatila sam da nemam pojma gdje sam. Ulica je izgledala i zvučala kao najnormalnija londonska ulica - nizovi kuća, mali vrtovi ispred njih (neki prekriveni smećem, neki uredni i prekriveni šljunkom), golubovi koji kljucaju žvakaće gume utabane u pločnike, zavijanje sirena policijskih i vatrogasnih kola u daljini - ali gdje točno? S druge strane ulice koračao je čovjek kamena izraza lica. Iza njega se klimala žena u štiklama i vikala: »Mike! Čekaj me!« svaki put kad bi on previše odmaknuo. Mislila sam krenuti za njima, ali su nestali u jednu od kuća prije nego što sam se uspjela pribрати.

Tragovi, trebaju mi tragovi, ili barem netko tko je imao bilo kakav trag. Nešto dalje niz

ulicu nalazilo se troje tinejdžera. Sjedili su na niskom zidiću od cigle ispred kuće, čavrljali, gestikulirali prstima po zraku i histerično se smijali. Krenula sam prema njima i trudila se biti što manje nervozna. Izgledaj kao da imaš iskustvo ulice, mislila sam. Razmišljaj o rapu, misli na *bling*, budi hvalisava. Pogledala sam svoj odraz u prozoru automobila. Izgledala sam kao Eminem nakon moždanog udara.

- Oprostite - upitah prilazeći tinejdžerima - gdje sam sad u Londonu, otprilike?

Jedan od dječaka, onaj u Burberryjevoj šilterici, namigne mi. - Jučer ti se posrećilo, ha?

- Ne, ja...

- Malo smo prostitutka, ha? - reče djevojka, objesivši palce o plitke traperice, otkrivajući nakvarcani trbuh s *piercingom*.

- Prava se javila - oglasio se jedan od dječaka.

- Odjebi, jase - reče djevojka i bijesno ga pogleda. - Ti si prostitutka.

- Molim vas - rekoh. - Možete li mi reći gdje sam? Trebala bih kući.

- Daj mi deset funti i reći ću ti - reče djevojka ispruživši manikiranu ruku.

- Zaboravi - uzdahnuh. - Sama ću se snaći.

Smijali su se dok sam odlazila. Mogla sam ih čuti kako mjauču i cvile i na kraju ulice, kad sam skrenula za ugao te umalo glavom udarila u autobusnu postaju. Pogledala sam brojeve na znaku. O bože, u Kilburnu smo. Bila sam samo deset minuta od West Hampsteada, mjesta gdje smo Dan i ja živjeli. Kopala sam po torbi u potrazi za novcem kad se autobus pojavio iza ugla. Pogledala sam u pretinac s novcem. Imala sam dvjesto funti u novčaniku! Otkud to? I gdje su mi bankovne i kreditne kartice, vozačka dozvola i iskaznica knjižnice? Sve što je imalo moje ime nestalo je.

Kvrugu, pomislila sam, dok sam plaćala kartu i ulazila u autobus, trebala sam pročitati priručnik. Zurila sam kroz prozor dok me je autobus vodio bliže Danu. Posvuda sam vidjela ljude kako hodaju, razgovaraju, svađaju se i smiju. Skupljali su se u grupicama izvan kladionica, stajali u redu za računala u internetskim kafićima te ulazili i izlazili iz malih supermarketa s plastičnim vrećicama s mlijekom, kruhom i pivom, koje su im se njihale u rukama. Gledala sam paljenje svjetala u stanovima iznad dućana, kako su se ljudi vraćali kući s posla i sjedali pred TV noseći tanjure hrane u dnevne sobe ili navlačeći zavjese, tako mi onemogućujući pogled. Svi su se bavili svojim normalnim životima kao da se ništa nije dogodilo. A doista se ništa nije ni dogodilo. Nije baš da sam princeza Diana, Anna Nicole Smith ili Heath Ledger. Niti sam bila slavna ni neka važna osoba, a ni javnost me nije voljela. Ja sam samo Lucy Brown, 28-godišnjakinja iz Londona. Svega je nekoliko ljudi na svijetu znalo da sam umrla, a nitko osim mojih novih cimera nije bio svjestan da sam se vratila.

Starija žena na sjedalu do mog počela je kopati po torbi pa sam usmjerila pogled prema njoj. Bila je nižeg rasta i koščata, a na plavičaste lokne nabila je prozirnu nepromočivu kapu koja joj je dopirala nisko na prilično izbrazdano čelo. Jadna žena, pomislila sam dok je vadila izmrcvareni bombon s dna torbe i trpala ga u usta, sigurno se boji smrti. A vjerojatno je i usamljena. Najmanje što sam mogla učiniti jest da razgovaram s njom i ublažim joj strahove. Ipak sam ja bila neka vrsta stručnjaka za smrt.

Pročistila sam grlo. - Oprostite.

Pogledala me je i nasmijala se. - Želite bombon? - upita me, posežući ponovno u torbu. - Vjerojatno imam negdje još jedan.

- Ne, hvala vam - odvratih. - Samo bih željela razgovarati s vama.

- Jeste li usamljeni? - upita me lupkajući koščatim prstima po mojoj nadlanici. - U redu je, zlato, svi se mi ponekad osjećamo usamljeno.

- Ne, ne - odgovorih joj. - Samo sam htjela razgovarati s vama o smrti.

- O smrti? - upita me mršteći se.

- Da - rekoh dok su mi se oči punile suzama i dok sam rukom nježno stezala njezinu osjetljivu ručicu. - Samo sam vam htjela reći da nemate razloga bojati se smrti. Svi koje ste ikada voljeli i izgubili čekaju vas u raj. Samo morate...

- Upomoć! - vikne starica mičući se od mene i unezvjereno gledajući po autobusu. - Neka

mi netko pomogne! Pokušava me uvući u neki kult! Upomoć! Upomoć!

- Ne - rekla sam dok mi je srce divlje lupalo kad su se svi okrenuli i počeli zuriti u mene - pogrešno ste me shvatili. Samo sam htjela...

Prije nego što sam shvatila što se događa, do nas se kroz prolaz došetao sredovječni muškarac i optužujući upro prstom u mene.

- Vi! - dreknuo je crven u licu. - Ako ne kucate ljudima na vrata u bilo koje doba dana ili noći, onda dosađujete umirovljenicima u autobusu. Sramite se.

- Ja... Ja... - počela sam zamuckivati gledajući kroz prozor i mahnito pokušavajući smisliti objašnjenje koje me ne bi prikazalo kao potpunu luđakinju. - Ja... ovaj, ovo je moja postaja!

- Nekoliko trenutaka kasnije autobus se naglo zaustavio i izletjela sam iz svog sjedala, sjurila se niz prolaz te iskočila na ulicu. Sunce je već zamaknulo za obzor i spustila se polumračna izmaglica koju su razbijale samo ulične svjetiljke, trepćući i zujeći, osvjetljavajući dijelove pločnika toplim, narančastim svjetlom. Tu se nalazio bijeli znak s crnim slovima od kojeg mi se stvarala nervoza u želucu, White Street, NW6. Moj dom.

Pričekala sam dok grupica ljudi nije prošla kraj autobusne postaje. Hodala sam iza njih sve dok nisam došla do svjetiljke najbliže našoj kući. Tu sam stala i motala se u sjeni.

Svjetlo je bilo upaljeno, zavjese razmaknute, a u uglu dnevne sobe treperio je televizor. Straga u sobi nalazile su se dvije police, jedna ispunjena mojim knjigama, a druga ispunjena Danovim DVD-ovima i računalnim igrama. Na vrhu polica stajao je slon od rezbarenog drveta kojeg sam dobila razmjenom na Tajlandu, dvije crkvene svijeće na crnim metalnim svijećnjacima, nagrada u obliku srebrnog kipa koju je Danov tim osvojio na dodjeli nagrada za oglašavanje u Londonu te sparušena kordilina². Ispred polica nalazio se kauč. U jednom njegovom kutu nalazio se netko sklupčan grleći jastuk jednom rukom, nogu podvijenih ispod sebe.

Bio je to Dan.

U autobusu sam zamišljala kako ću se zaletjeti na ulazna vrata, pritisnuti zvono i baciti se na njega. Umjesto toga bila sam mokra ispod pazuha, a usta su mi bila suha. Što ću reći?

Što će Dan reći? Ne događa se baš svaki dan da vam se djevojka vrati iz mrtvih i zakuca na vrata.

Još uvijek sam pokušavala skupiti hrabrosti da učinim nešto kad je televizor počeo treperiti i osvjetljivati Danovo lice. Gledao je nešto nalik na sliku. Ramena su mu se tresla dok su mu niz obraze tekle suze. Srce mi se stisnulo i pomislila sam da ću se onesvijestiti od boli. Nikad, baš nikada ga nisam vidjela da tako plače.

Prišla sam korak bliže prozoru i pokucala.

- Dane - progovorih. - Vratila sam se.

Pogledao je prema gore, s izrazom iznenađenja i zadovoljstva na otečenom, crvenom licu.

- Ja sam! - povikala sam, skaćući gore-dolje i mahnito mašući. - Vratila sam se. Žao mi je što smo se posvađali, Dane. Bila sam totalni idiot. Nisam mislila ono što sam rekla, stvarno.

Danov izraz lica promijenio se pred mojim očima. Uzbuđenje se pretvorilo u razočaranje i on se namrštio. Ukipila sam se, ruku još uvijek u zraku, usred mahanja. Što se dogodilo? Zašto se prestao smiješiti? Je li ljut na mene? Potrčala sam niz stazicu i počela udarati po vratima.

Hajde, pomislila sam kad se svjetlo u hodniku upalilo, a podne obloge škripale pod teretom teških koraka. Hajde, Dane, samo me pusti unutra.

Vrata su se polagano otvorila.

- Da - reče on vireći kroz procijep. - Kako vam mogu pomoći?

- Jako smiješno - rekoh misleći kako ću se raspuknuti od sreće. - Samo me pusti unutra i zagrlj.

² vrsta biljke (nap. ur.)

- Molim? - namršti se Dan. - Nisam vas čuo. Možete li ponoviti?

- Znam da sam umrla - rekla sam, još uvijek se smiješeći kao luđakinja - i još uvijek sam u neku ruku mrtva, ali vratila sam se da budem s tobom. Samo prvo moram dovršiti zadaću. Moram...

- Tko ste vi - reče Dan promotrivši me od glave do pete - i što želite?

Obuzela me je slabost. Nešto u izgledu Danovih očiju nije bilo u redu. Činio se hladnim i udaljenim, i nimalo uzbuđen što me vidi.

- Dane, ja sam - rekla sam pružila ruku kroz procjep i pogladila ga po obrazu. - Ja sam, Lucy. Jesi li dobro? Jesi li u šoku?

Dan je skočio kao oparen i odgurnuo moju ruku. - Tko ste, dovraga, vi i što to radite?

- Pusti me unutra - preklinjala sam ga dok je zatvarao vrata. - Prestani me zafrkavati. Plašiš me.

- Ako ste izgubili glas, nešto dalje imate ljekarnu.

Potom mi je zalupio vrata pred nosom.

- Dane - vikala sam udarajući po bojanom drvu objema rukama. - Dane, ja sam, Lucy, Lucy. Pusti me unutra.

Vrata su se ponovno otvorila.

- Gledajte. - Na licu mu je bio izraz gađenja. - Ne znam tko ste ni što želite, ali meni ovo sranje doista ne treba. Samo idite.

Ponovno je zatvorio vrata. Zurila sam u sjajnu plavu boju, u sjajnu brojku 33 i suzdržavala suze. Što se upravo dogodilo? Zašto me nije prepoznao i pustio unutra?

Udarila sam bespomoćno po vratima još nekoliko puta i dozivala ga, ali on me je ignorirao. Očajna, došla sam do prozora i kucala po staklu. Dan je opet sjedio na kauču, glave zabijene u ruke.

- Dane, vratila sam se - ridala sam. - Vratila sam se kako bih bila s tobom.

Ustao je i krenuo preko dnevne sobe, očiju uperenih u moje. Jedan kratak trenutak pomislila sam da me je prepoznao. Tada je navukao zavjese i nestao.

Nisam se odmah vratila u Kuću duhova-pripravnika. Umjesto toga odšetala sam do Primrose Hilla, sjela na klupicu u mraku i gledala kako svjetla trepere i blješte iznad Londona. Djelovala bi mi predivno da nisam bila toliko jadna i usamljena.

Nisam mogla maknuti sliku Danova uplakanog lica iz svoje glave. Nikada ga u životu nisam vidjela toliko slomljenog. U stvari, u sedam godina svega sam ga četiri puta vidjela plakati:

Kad me je došao vidjeti nakon što su mi roditelji umrli.

Kad mu je majka rekla da ima rak dojke. Nije plakao tada, pred njom, ali se kasnije izgubio u mom zagrljaju, skrivajući suze u pregibu mog vrata.

Godinu dana kasnije kad mu je majka rekla da joj se bolest vraća.

Kad smo gledali *Schindlerovu listu* na DVD-u. Na kraju, kada Schindler uzme prsten koji su mu izradili Židovi i zaplače: »Mogao sam ih spasiti više, još jednog Židova, dva Židova«, Dan je glasno progutao slinu. Kad sam upalila svjetla, oči su mu bile posve crvene.

To je za većinu muškaraca puno plakanja i ja ih nikada prije nisam vidjela da plaču. Gledati Dana kako se lomi zbog moje smrti bila je najžasnija stvar koju sam vidjela. U djeliću sekunde kad je podigao pogled prema meni kroz prozor i gotovo me prepoznao, znala sam da sam donijela pravu odluku što sam se vratila na zemlju. Gledajući London Eye kako svijetli na obzoru, shvatila sam kako ništa nije važnije od toga da nas dvoje ponovno budemo skupa. Bio je uz mene toliko puta za mog života, a sad me je trebao. Čak i da jesam duh, barem bi znao da sam bdjela nad njim.

Odlučno sam ustala. Ako želim ispuniti svoju zadaću, moram se prvo vratiti u Kuću duhova-pripravnika i otkriti zašto me Dan nije prepoznao. Nisam smjela gubiti vrijeme.

SEDMO POGLAVLJE

U Kući duhova-pripravnik gorjela su sva svjetla. Okrenula sam kvaku i gurnula vrata. Bila su zaključana.

- Briane - viknula sam kroz prorez za poštu, uplašena da bih opet mogla biti ostavljena na stubištu. - Lucy je. Možeš li me pustiti unutra?

S kata se začuo glasan tresak, potom zvuk teških koraka po stubištu, da bi se na kraju vrata otvorila.

Brian je bio odjeven od glave do pete u vojničku odjeću: kaki majicu, maskirnu jaknu i hlače, dok mu je preko ramena bio prebačen par vojničkih čizama. Oba obraza bila su mu oslikana s tri debele crne crte.

- O Lucy - reče - hvala bogu da si se vratila.

- Drago mi je što sam ti nedostajala - rekoh. Laknulo mi je što me prepoznao. - Imam toliko pitanja za tebe. Kao prvo, moram znati zašto...

- Možemo čavrljati kasnije - reče i podigne ruku. - Najprije moramo spasiti Claire.

- Od čega?

- Njezine točne riječi bile su - reče gurajući stopala u teške crne čizme - idem razbiti glavu onoj kuji. Hajde, pomози mi.

- Molim?! - rekoh. - Nećeš joj valjda pomoći da nekoga premlati?

- Naravno da neću - reče dok me je tjerao van i zatvarao vrata. - Idem je zaustaviti. A ti ćeš mi pomoći.

- O ne, neću - usprotivih se. - Claire se prema meni ranije ponijela kao kučka i... - ali Brian je već trčao niz ulicu kao poremećeni Action Man.

Okrenula sam se prema ulaznim vratima i gurnula ih, potom i malo jače, ali nisu se pomaknula. Sranje! Pogledala sam s vrata u Brianovu smjeru. Morala bih krenuti za njim, inače ću provesti noć sjedeći na stepenicama, čekajući cimere da se vrate.

Potrčala sam za Brianom. Butine su mi se tresle pri svakom udaru o pločnik dok sam se jednom rukom držala za bolno mjesto na boku. Mrtva, a i dalje mlohava i izvan forme. Nije li to nepošteno?

- Briane - vikala sam zadihano dok smo se približavali autobusnoj postaji - jesi li kojim slučajem bio pripadnik teritorijalne obrane?!

Kimnuo je potvrdno i prešao rukom preko neoznojena čela. - Jesam. Kako si... - Pokazao je rukom niz ulicu. - Autobus!

I doista, iza ugla se pojavio crveni autobus na kat. Kad je stigao do nas, Brian je kupio karte i potrčao na gornju platformu. Krenula sam za njim loveći rukohvat i vukući se gore. Zastao je na vrhu stepenica i osvrnuo se oko sebe. Oči su mu letjele lijevo-desno, kao u stolnoteniskog suca.

- Tražim sjedalo gdje nas nitko neće moći prislušivati - šapnuo je kao da smo na nekoj tajnoj vojnoj operaciji.

Probila sam se kraj njega, očajno želeći sjesti, i srušila se na sjedalo u prednjem dijelu autobusa.

- Ako sjednemo ovdje - rekla sam vukući ga za zglob - možemo gledati kroz prozor i provjeravati da nas submisivci ne prate.

- Misliš subverzivci - reče Brian pažljivo sjedajući na rub sjedala pazeći da nam se tijela ne dodiruju.

Osjećala sam kako crvenim. - Da, to.

- Ne tražimo subverzivce - reče prijekorno me gledajući. - Tražimo Claire. Rekla mi je da je u pubu Dublin Castle u Camdenu.

Pogledala sam ga u čudu, privremeno zapanjena onime što je implicirao. Nije bilo bitno što je Claire kučka ili što Brian smrdi, možemo komunicirati jedni s drugima putem ESP-a. Nije li to *cool*?

- Briane, možeš li i meni čitati misli? - upitah ga u nadi. - Znaš li što sada mislim?

- Naravno da ne. - Odmaknuo se od mene gledajući me kao da sam posve poludjela. - Razgovarao sam s Claire telefonom, Lucy. Nalazi se na komodi u hodniku, odmah do kuhinje.

- A tako.

Usljedila je stanka pa sam zurila kroz prozor otvarajući i zatvarajući svoju torbicu. Ulice sjevernog Londona ispod nas još uvijek su vrvjele životom; ljuti vozači trubili su, mladići su stali naslonjeni na zalogajnice s kebabom pušeci i promatrajući djevojke u prolazu. Muškarci u odijelima probijali su se kroz gužvu nasmijanih tinejdžera u želji da čim prije stignu kući, dok su parovi, šecući rukom pod ruku, zastajali ispred restorana i proučavali jelovnike.

- Briane - rekoh na koncu - kako to da imam dvjesto funti u novčaniku, a sve su moje kartice i stvari nestale?

Prijekorno je zapucketao jezikom. - Još nisi pročitala priručnik?

- Nisam imala vremena - odgovorih mu promatrajući ponovno kroz prozor par koji se strasno ljubio kraj izloga puba. - Radije sam išla posjetiti svog zaručnika.

- I?

- Bilo je užasno. - Donja mi je usnica opasno zaplesala i morala sam se prisiliti da ponovno ne zaplačem. - Briane, nije me prepoznao.

- O Lucy - uzdahnua je - da si pročitala priručnik, znala bi da će se to dogoditi.

- Ali ja još uvijek isto izgledam - rekoh i uperih pogled prema njemu. - Pogledala sam se u zrcalo.

- Znam da izgledaš - reče samilosna pogleda - i mogu vidjeti istu osobu koju ti vidiš. Može i Claire. Ali drugi ljudi, živi ljudi, oni nas vide malo drugačije. To je ono što se naziva vremenskim poremećajem percepcije.

- Što je to? - upitah ga. Zvučalo je zastrašujuće.

- Zamisli da u rukama držim model ljudske figure od gline - reče Brian držeći ruke ispred sebe. - I onda ga lagano stisnem. - Lagano je stisnuo ruke. - Još uvijek će to biti model od gline, samo što će malo drugačije izgledati. Upravo to se nama događa.

- Ali Dan me je prepoznao - rekla sam. - Na trenutak kad me prvi put vidio.

Brian potvrdno kimnu glavom. - Vremenski poremećaj percepcije ne događa se odmah. Uvijek postoji malo kašnjenje.

- Utječe li ono na naše glasove? - upitala sam ga. - Je li to razlog zašto me Dan nije mogao ni čuti?

- Ne. To je prirodna nijemost - reče Brian. - Pravilo 512.6: ako pokušate komunicirati s nekim tko vas je poznao prije smrti, svi vaši pokušaji bit će spriječeni. Ako pokušate progovoriti, postat ćete nijemi, a svaki će se pokušaj pisanja pretvoriti u žvrljotine. Lucy, mogla si to doznati da si se samo udostojala pročitati...

- Priručnik. Da Briane, rekao si mi.

Još uvijek sam pokušavala shvatiti to s vremenskim poremećajem kad je autobus na uglu Camden High Streeta skrenuo na Parkway. Ljubitelji petka navečer gužvali su se ispred postaje podzemne željeznice na Camdenu. Glazba je dopirala iz klubova, pubova i restorana. Gotičari, emo klinci, punkeri, metalci, hip-hop klinci i beskućnici razlijevali su se po pločnicima u noć. Bili smo okruženi životom i energijom. Nije čudo što se Claire nije mogla držati podalje.

- Jednom sam vidjela mamu na Covent Gardenu - rekla sam progutavši slinu - ili sam barem mislila da jesam. Bilo je to nekih mjesec dana nakon njezine smrti. - Okrenula sam se prema Brianu. - Misliš li da to znači kako se vratila na zemlju obaviti zadaću?

- Moguće je - reče mudro.

- Ali nikad mi se nije pokazala kao duh. Misliš da nije uspjela?

Odmahnua je glavom. - Ponekad ljudi odustanu od zadaće i odluče ne postati duhovima.

- Ali zašto, to nema smisla? Zašto prolaziti svu tu gnjavažu i onda se ne pokazati osobi koju vol...

Brian je podigao ruku i ustao. - Ovo je naša postaja.

Dublin Castle bio je krcat. Slijedila sam Brianovu tamnu, čupavu glavu dok se probijao kroz gomile pijanaca prema vratima na kraju kluba, na kojima je stajao crveno-crni natpis LUST BOYS, napisan najružnijim fontom koji možete zamisliti. Kad smo se približili, mršav tip u uskoj crnoj majici i još užim trapericama zaustavio nas je podigavši ruku.

- Koliko? - upita gledajući nas ispod ravnih šiški koje su se nadvile iznad vrha njegova nosa.

Brian posegne u novčanik i izvadi novčanicu od dvadeset funti. - Dvije.

Mršavi uze Brianovu novčanicu i udari nam oboma žig s tamnom frčkom.

- Upadajte - reče.

Vrata su se zalupila za nama i moje uši udari glasan, vrišteći, bubnjajući zid buke. Prostorija je bila tamna, smrdjela je na pivo i znoj i nije bilo prostora za disanje, a kamoli za micanje (bilo je gore čak i od čistilišta). Brian se podigao na prste i pogledao kroz tminu.

- Lucy - dreknuo mi je u uho. - Ugledao sam Claire i vidim krv.

- Krv - ponovih. - Sranje.

Pratila sam liniju Brianova prsta i probila se kroz gužvu ignorirajući laktove i čizme koji su me udarali dok sam se probijala. U jednom je trenutku nešto udarilo u moja leđa. Osjetila sam kako topla tekućina curi kroz moj pulover, kaplje niz kičmu i vijuga prema guzi.

Daj bože da je to pivo, pomislila sam i nastavila se gurati prema pozornici.

Nije bilo teško primijetiti bend. Omalen pjevač kose obojene peroksidom vikao je u mikrofon dok je bucmast bubnjar udarao palicama kao da ima neku vrstu psihotičnog napadaja. Samo je basist stajao potpuno mirno, zatvorenih očiju, i jedino je trzanje prstiju po žicama odavalo da je budan i da čvrsto ne spava na nogama.

- Pogledaj - reče Brian hvatajući me za rame. - Eno je.

Claire je ležala leđima na podu, dok su joj čizme lamatale po zraku, a suknja sezala iznad struka otkrivajući guzu u mrežastim čarapama. Jedna joj je nozdrva bila u potpunosti zamrljana krvlju i nekoliko joj se *dreadlocks*a raspleslo. Plava žena u crvenom grudnjaku sjedila je na njoj, udarajući joj glavom o pod, dok ju je Claire navlačila za odjeću i pokušavala pogoditi loše odmjerenim udarcima. Obje su bile crvene u licu i bez daha.

Bilo je to kao da gledate kečerski meč dviju gotičarskih cikli.

Brian je stajao ukopan na mjestu i gledao širom otvorenih usta. - Hej - viknula sam i udarila ga u ruku. - Učini nešto! Zaustavi ih.

Napravio je korak naprijed, zastao i onda se vratio. - Mislim da me osnovna vojnička obuka nije pripremila za ovo, Lucy.

Zakolutala sam očima. - O za boga miloga, samo ih razdvoji. Ja ću ti pomoći.

Adrenalin i glupost natjerali su me da izletim iz gužve prema tučnjavi.

- Drži nju - reče Brian upirući prstom u smjeru mršave plavuše. - Ja ću držati Claire.

Brian je skočio, ulovio Claireinu napadačicu oko struka i podigao je u zrak dok sam ja lovila Claire za ruku pokušavajući je povući gore. Prije nego što sam imala prilike reagirati, njezina je slobodna ruka proletjela zrakom i udarila me ravno u bradu. Blago ošamućena zateturala sam unatrag, a potom ponovno krenula prema njoj.

- Odjebi - vikala je dok su joj *dreadlocks*i letjeli oko glave kao Gorgonina zmijska kosa. - Mogu se sama brinuti za sebe.

- Claire, za boga miloga - vikala sam trljajući bradu. - Pokušala sam spriječiti da te ne ubiju.

- Ne mogu umrijeti - prosikta. - Sjećaš se?

- Tako je - dobaci neki tip iz svjetine. - Svi ćemo živjeti zauvijek. Rock and roll!

Na drugoj strani plesnog podija mršava se plavuša migoljila u Brianovim rukama udarajući ga u glavu objema šakama. Stisnuo je vilicu, ali znala sam da ga boli.

- Claire - viknuh. - Želiš li i da Brian nastrada?

Pogledala je Briana i izraz joj se malo smekšao.

- Dobro - reče podižući se sa zemlje. - Njom ću se pozabaviti sutra.

Svjestina je još uvijek negodovala zbog našeg povlačenja dok smo teturali kroz pub prema ulaznim vratima. Claire se sve to vrijeme histerično smijala.

- Gle - rekoh kad smo izašli na ulicu. - Eno našega autobusa.

- Zajebi - reče Claire. - Previše sam uzbuđena. Trčat ću do kuće.

- Claire - viknuh za njom kad je počela sprintati.

Autobus je prozujao kraj mene i ja ga ispratih pogledom.

Sranje.

Sljedeći neće doći barem sat vremena. Što da radim? Gledala sam Claire kako nestaje u daljini i donijela odluku. Morat ću krenuti za njom. U biti, ona je još uvijek samo dijete. Primila sam grudi jednom rukom i počela trčati. Ju-hu, pomislih, još trčanja.

- Pusti me na miru - prosiktala je kad sam je dostigla.

- Ne mogu - odvratih zadihano kad je Claire prestala trčati i počela hodati. - Pobjegao mi je autobus.

- Super.

- Super.

Hodale smo u tišini dok su mi se riječi motale po glavi. Nisam se znala nositi s dugim razdobljima tišine, stvarala su mi neugodu. Što su duže trajala, to bih se više brinula da će mi misli izletjeti u eksploziji riječi kao kod Tourettova sindroma. Pogledala sam Claire. Sebična-kučka-krava-debelo-đubre-gotičarska-pizda.

- I - rekoh usiljeno se smiješeći - hoćeš li mi reći što se to večeras dogodilo?

- Zašto bih? - reče Claire ponovno ubrzavajući korak.

Trčkarala sam uz nju, odlučna ne odustati. - Zato što sam ti pokušala pomoći, a ti si me udarila. Zato.

- Baš si znatiželjna - reče podigavši obrve. - Ako baš moraš znati, ta je plavokosa kuja spavala s Keithom. Nisam mogla ništa reći zbog nijemosti, tako da mislim kako sam je jednostavno udarila.

- Tko je Keith?

- Za ime Isusovo, ženo u togi - reče Claire pogledavši me. - Zar si stvarno toliko retardirana i nimalo *cool*?. Keith Krank pjevač je skupine Lu\$T Boys. Bio je na pozornici večeras, glupačo.

- Što tebe briga ako je ona spavala s Keithom? - rekoh propustivši reagirati na opasku s glupačom.

- Zato što je spavala s njim pola sata prije mene.

- Večeras?

- Ne, tri sata prije moje smrti.

- Ali ti si se...

- Ubila. Tako je.

Kako sam trebala odgovoriti na to? Nikada prije nisam razgovarala s nekim tko je počinio samoubojstvo. Kao ni s nekim tko je umro.

- A Keith je bio tvoj dečko? - upitah.

Claire slegne ramenima. - Nemam pojma. Računa li se da ti je netko dečko ako s njim spavaš pet puta?

- Nisam sigurna.

- Znaš, on ti je pjesnik - nastavi Claire sumnjičavo me pogledavajući. - Stvarno je sladak i osjećajan i radi u skloništu za napuštene pse kad ne svira u bendu.

- Skloništu za napuštene pse - ponovih. - Dobro. Kako si ga upoznala? Jesi li *groupie*?

- Ne! - Prostrijelila me pogledom kao da sam je upravo optužila da voli Westlife. - Bila sam na audiciji za člana benda. Ne gledaj me tako iznenađeno, Lucy. Stvarno rasturam gitaru.

- Zašto te nisu uzeli?

- Koliko debelih cura ima u bendovima? - reče nakon što smo zamaknuli za ugao.

Razmislila sam. Morala sam reći nešto da se osjeća bolje. Morala sam se sjetiti nekoga tko bi joj bio uzor.

- A što je s Mass Cass iz Mamas and Papas? - rekoh. - Ona je bila debela i darovita, ali se nije ubila. Umrula je ugušivši se sendvičom...

- Lucy, odjebi - odbrusi Claire. - Baš si kučka.

Cijelim putem kući nije mi se više obraćala.

OSMO POGLAVLJE

Ponedjeljak, 29. travnja

Dan treći

Na hladnjaku je stajala poruka: »Dobro jutro, Lucy. Otišli smo u kafić iza ugla na kasni doručak. Pridruži nam se. Brian. P. S. Danas je ponedjeljak.«

Protrljala sam oči i pročitala poruku još jednom.

Molim?! Ponedjeljak. Kako je to moguće?

Onesvijestila sam se u krevetu u subotu navečer nakon što sam se vratila u Kuću nadobudnih duhova s Claire. Ona je ljutito odmarširala u svoju sobu i glasno slušala LU\$T BOYSE. Nisam valjda prespavala cijelu nedjelju. Ili jesam?

Uključila sam čajnik i uzela prljavu keramičku posudu s prozorske daske. Kava. Kava će mi pomoći da shvatim što se događa.

Skinula sam poklopac i zavirila unutra. Bila je prazna. Dovraga. Ako želim kofein, moram se pridružiti Brianu i Claire u kafiću. Super, opet Claire, baš ono što mi treba u ponedjeljak ujutro. Pa ipak, zaključila sam uzimajući omotnicu sa zadaćom i izlazeći iz kuće, barem je poruka bila dokaz da je Brian stigao kući živ (u stvari, tehnički je bio mrtav, ali znate što sam htjela reći).

Pokazalo se da je Claire tijekom doručka bila iznenađujuće pokorna. Podigla je pogled kad sam ušla u svijetli, pomalo otrcan kafić, ali ga i spustila kad sam prišla stolu. Njezini krivudavi *dreadlocksi* padali su joj preko lica dok je grizla kobasicu.

- Zdravo, Lucy - reče Brian veselo dok sam uzimala stolicu i sjedala.

Izgledao je grozno. Lijevo mu je oko bilo ljubičasto i nateklo na veličinu jajeta, dok su mu obraz krasile svježije ogrebotine.

- O bože - rekoh. - Grozno izgledaš.

Claire nije imala ni toliko uljudnosti da se zacrveni ili osjeti barem malo krivice, jednostavno je nastavila trpati doručak u usta.

Brian slegnu ramenima. - Izgleda gore nego što stvarno jest.

Naručila sam cijeli vegetarijanski doručak i u trenu ga smazala. Trideset šest sati sna otvorilo mi je tek. Između zalogaja sam ispitivala Briana o događajima nakon svog napuštanja kluba. Bio je naporno neodređen, ali po svemu sudeći, plavuša nije dobro podnijela to što se s njom grubo postupa, tako da je svu frustraciju iskalila na njegovu licu prije nego što su ih izbacivači nimalo lijepo odstranili iz kluba.

- I onda sam došao kući - reče Brian - i smjesta otišao u krevet.

Pijuckala sam kavu uživajući u okusu tople, gorke tekućine. - Zašto sam toliko dugo spavala? To nikad nije bio moj običaj.

- Ju-hu, zovite Guinnessovu knjigu rekorda - promrmlja Claire.

Pogledah je. - Molim?

- Lucy, odjebi.

Otvorila sam usta da odgovorim, no Brianova me uzdignuta ruka spriječila. - Mislim da je tvoje predugo spavanje rezultat tranzicije iz čistilišta na zemlju. Kad si došla ovamo, spavala si gotovo dvostruko dulje. Čovjek bi pomislio da će sveci uračunati to u onaj dvadeset jedan dan i dati nam malo više vremena.

- Tako je - rekoh. - Malo sam zabrinuta što se tiče vremena koje imamo. Danas je treći

dan, a ja još uvijek nisam ništa učinila u vezi s pronalaženjem Archieja ili kako li se već zove.

- Nemoj si predbacivati - reče Brian mažući debeo sloj maslaca na tost. - Imala si težak prvi dan i još težu večer.

- Da - rekoh - sinoć je bilo dosta ludo.

Claire je odjednom odložila nož i vilicu na tanjur i odgurnula se od stola tako jako da je stolica zaškripala na pločicama.

- Zašto jednostavno ne bih otišla - reče - i ostavila vas dvoje da se žalite na mene iza mojih leđa. Hoćeš li onda biti sretna? Hoćeš li, Lucy?

- Ja... - započela sam, ali je ona već bila na pola prostorije.

- Izgleda da opet plaćam njezin doručak - reče Brian kad su se vrata kafića zalupila.

Pogledala sam ga. - Zašto ona ima tolikih problema sa mnom?

Obrisao je palcem gornju usnicu i usput katapultirao komadić jaja iz brkova. Poletio je kroz zrak i sletio na čajnik na stolu do nas. Starica koja ga je držala, vrisnula je i ispustila ga.

- Ona ima problema sa svima - reče Brian, potpuno nesvjestan činjenice da su dvoje umirovljenika pokušavali spasiti svoje pogačice od rijeke vrućeg čaja. - Ne samo s tobom.

Obrisala sam usta ubrusom i uzela svoju omotnicu.

- Moram pročitati priručnik - rekoh - i vidjeti ima li načina da me Dan prepozna...

- Nema - prekinu me Brian.

- I onda - nastavih ignorirajući g. sveznajućeg s jajima na brkovima - onda moram doznati više o tom Archieju. Imamo li u kući računalo i priključak na internet?

Brian odmahne glavom. - Ne, a ne bih ga znao koristiti ni da ga imamo. Ja sam više čovjek od olovke i papira. Možda da probaš u knjižnici?

- U knjižnici? U redu.

- Prepustit ću te tvojoj zadaći, Lucy - reče dok je ustajao. - Doista bih se trebao vratiti svojoj.

- Sjajno - nasmiješih se otvarajući priručnik. - Zabavi se.

Priručnik je imao sedam poglavlja:

Što smijete raditi

Što ne smijete raditi

Po dolasku - orijentacijski vodič

Pravila Kuće duhova-pripravnika

Što učiniti ako ispunite zadaću

Što učiniti ako ne ispunite zadaću

Što učiniti ako se predomislite u vezi s ispunjenjem zadaće.

Drugo poglavlje - Što ne smijete raditi - bilo je najdeblje. Moje su oči odmah ugledale red u kojem se navodi da ne možete kontaktirati ljude koji su vas poznavali za života. Pisalo je: »Nije dopušteno pokušati kontaktirati ljude koji su vas poznavali za života. To uključuje, ali nije ograničeno na: roditelje, braću i sestre, partnere, ljubavnike, bratiće i sestrične, tetke, stričeve i ujake, poslodavce, zaposlenike, prijatelje, poznanike, poslovne suradnike, članove kluba, članove teretane, hobiste, prodavače tiska, vlasnike trgovina, poštare, liječnike, policajce...«

Popis je bio podugačak pa sam ga malo preskočila.

»Ako pokušate ostvariti kontakt s bilo kojom osobom koju ste poznavali za života:

1) Neće vas prepoznati.

2) Neće vas razumjeti (vidi nijemost na stranici 566).

3) Bilo kakav signal ili kontakt koji inicirate bit će pogrešno protumačen ili pogrešno shvaćen.

4) Svaki pokušaj komunikacije pisanjem, simbolima, pismima ili tehnologijom bit će nečitak i nerazumljiv.

5) Svaki pokušaj komunikacije osobnom porukom preko treće osobe bit će nerazumljiv (vidi također mediji i ekstrasensi na stranici 673).

Dakle, zato se Dan ponašao tako čudno sa mnom. Nije bio grub ili ispranoga mozga, jednostavno nije imao pojma tko sam ja.

Brian je bio u pravu.

Nije bilo načina natjerati Dana da me prepozna - ni da razumije riječ od onoga što mu govorim. Dovraga. Ako je jedini način da budem s njim taj da postanem duh, onda ću morati izvršiti svoju zadaću. Nije bilo druge.

Prelistala sam priručnik i uzdahnula. Nije bilo teorije da ga cijeloga pročitam ako ne želim provesti idućih osamnaest dana u njegovu proučavanju. Jednostavno ću morati improvizirati i vidjeti što će se dogoditi. Ali prvo sam se morala upustiti u misiju »Doznaj više o Archibaldu Humphreys-Smytheu«.

Tko bi znao da knjižnice imaju priključke na internet? Ili da imaju i ljubazne ljude s kravatama na Simpsonsone koji će vas dovesti do slobodnog računala i pokazati vam kako se ulogirati? Ja ne, ali zasad je sve teklo kao podmazano. Sad sam samo trebala unijeti Archibaldovo puno ime u Google, pritisnuti Enter i dobiti neku njegovu e-mail adresu ili, ako mi se još više posreći, broj telefona i onda bih mogla samo...

Pretraga - Archibald Humphreys-Smythe - nije pronašla ni jedan dokument.

Što? Ni jedan? Kako to da nije bilo rezultata? Google može pronaći Osamu bin Ladenu ako dovoljno uporno tražite.

Pokušala sam ponovno, ovaj put dodavši »Computer Bitz« u pretragu. Molim te, molila sam se tiho u sebi pritiskajući Enter, daj da je to tvrtka u kojoj radi. Mora imati...

Computer Bitz (London) - Specijalisti za razvoj i dizajn softvera

To!

O, super, bio je tu i link »O nama« koji bi mi trebao reći tko je radio...

Ne. Ništa o Archieju, ni riječi o zaposlenicima, samo neki softverski žargon koji mi je bio prestručan. Žustro sam klikala po ostalim linkovima.

Ništa. Ništa. Ništa.

Kako ću, dovraga, naći Archieja ako:

Ne znam kako izgleda?

Nemam njegov broj telefona?

Nemam njegovu e-mail adresu?

Jedina mi je opcija bila da nazovem broj Computer Bitza i tražim Archieja, međutim što bih mu rekla? »Hej, želiš upoznati djevojke i pronaći ljubav?« Mislio bi da se radi o jednoj od onih kičastih TV reklama koje se emitiraju u noćnom terminu.

Čekaj, pronašla sam link koji sam propustila. Bio je napisan sitnim fontom, skriven u donjem desnom kutu stranice.

Karijere

Molim te da traže grafičkog dizajnera, molim te, oh...

Tražimo web dizajnere. Trebaju biti stručni u Photoshopu, HTML-u, Javascriptu i CSS-u. Moraju imati oko za ključne detalje. Prethodno iskustvo je preduvjet. Za više informacija kontaktirajte Grahama Wellingtona na 0207 437 9854.

Jedino moje iskustvo s internetom bilo je kupovanje rabljene dizajnerske odjeće na eBayu, ali moje iskustvo s grafičkim dizajnom značilo je da sjajno vladam Photoshopom i da imam oko za detalje. Mogla sam nabaviti nekoliko knjiga o web dizajnu i lagati o ostala tri zahtjeva. Na koncu, oduvijek sam brzo učila. Koliko bi teško ovo moglo biti?

Posudila sam olovku od čovjeka s kravatom na Simpsonsone i zapisala broj na poledinu priručnika. Sve što sam sada trebala, bilo je da krivotvorim i isprintam životopis, kupim

nekoliko CD-ova i pronađem neke internetske stranice koje bih mogla podvaliti kao svoj rad. Tada bih se samo trebala vratiti u kuću i nazvati Grahama Wellingtona, tko god on bio.

Malo me je presjeklo u želucu. Bio je to samo običan poziv. Jednostavno da jednostavnije ne može biti. Nije li tako?

DEVETO POGLAVLJE

- Briane? - viknula sam kad sam ušla u Kuću duhova-pripravnika. A onda malo opreznije: - Claire?

Nitko mi nije odgovorio.

- Briane? Claire?

Nikoga nije bilo kod kuće. Hvala bogu. Doista nisam htjela obavljati tako važan telefonski razgovor s Claire koja mrmlja podle komentare u pozadini, a i imala sam vrlo jasan dojam da Brian ne bi odobravao nevjerojatne laži koje sam se spremala izgovoriti. Nije mi trebala publika, trebala sam samo požuriti prije nego što me hrabrost napusti.

Telefon se nalazio u ormariću ispod stepenica, upravo tamo gdje je Brian rekao da će biti. Žica je bila prekratka da bih dosegla do hodnika tako da sam se morala stisnuti unutra. Ormar je mirisao na kuglice naftalina i čarape. Leđa su me boljela dok sam se grbila iznad telefona, ali dobila sam ton za telefoniranje. Dobar početak.

- Halo - reče glas na drugoj strani. - Computer Bitz. Graham Wellington, vama na usluzi.

Meni na usluzi? Što si ti, batler?

- Dobar dan, g. Wellington - rekoh. - Zovem se Lucy Brown. Zovem vas u vezi radnog mjesta web dizajnera.

Usljedila je stanka. Duga stanka. Mogla sam čuti Grahama Wellingtona kako diše u slušalicu.

- I tako - nastavila sam. Imam dosta iskustva i očito imam sve vještine koje ste nabrojili na svojim internetskim stranicama pa sam se pitala trebam li vam poslati životopis ili trebam...

- Lucy Brown, jeste li vi dobra djevojka?

Podigla sam obrve u unutrašnjosti ormara. - Molim?

- Jeste li dobra ili ste zločesta djevojka? Mi u Computer Bitzu zapošljavamo samo dobre ljude.

O bože. Tko je ovaj čovjek?

- Ja... - O bože, stvarno moram to reći. - ... Ja sam jako dobra djevojka.

- Fino, fino. - G. Wellington je preo. - Možete li doći danas u 3 popodne? Imat ćemo mali *tête-à-tête*, razgovorčić, da se pobliže upoznamo.

- Razgovorčić, u redu - rekoh provjeravajući još jednom broj telefona koji sam upravo nazvala. Ne, definitivno nije započinjao brojem 0898. Nisam slučajno nazvala seksifon. - Dakle, htjeli biste razgovarati danas sa mnom o mjestu web dizajnera?

Graham uzdahne. - O Lucy, Lucy, Lucy, intervju je tako službena riječ. Trebaju li vam upute kako doći ovamo?

- Ne, u redu je, hvala. Za svaki slučaj isprintala sam si zemljovid.

Ispustio je zvuk šištanja parne lokomotive. - I organizirani ste. Jako lijepo.

Nisam znala što odgovoriti na to. Na svu sreću, Grahamu to nije bilo bitno. - Vidimo se u tri, gđice Brown - reče. - Radujem se što ću vas bolje upoznati.

- Da, ovaj, i ja isto.

Telefonska linija prekinula se i ja sam se zagledala u telefon. Što je, dovraga, ovo bilo? Ipak, bila sam korak bliže tome da upoznam Archibalda Humphreys-Smythea tako da je to sigurno moralo biti dobro.

Većinu poslijepodneva provela sam birajući što ću odjenuti. Znao kako to ide s

normalnim razgovorima za posao: kostim, pete, uredna kosa, ali kako se zaboga odjenuti za »razgovorčić«?

Djeluju li traperice preležerno ili odaju nemarnost? A u kombinaciji s jaknom? A suknja i pulover? Bikini i pareo?

Ispraznila sam sadržaj ormara i većine ladica na krevet i isprobavala desetke kombinacija prije nego što sam se odlučila za kombinaciju crnog pulovera s polo ovratnikom, crvene suknje do koljena i crnih tajica s crnim čizmama. Ležerno, ali ne i nemarno. Namrštila sam se odrazu u ogledalu. Morat ću se zadovoljiti ovom kombinacijom.

Što je s nakitom? Da ostavim zaručnički prsten na ruci ili da ga skinem?

Pritisnula sam ga na usnice i razmišljala. S jedne strane, s njim sam se osjećala blisko Danu, ali s druge, nisam htjela riskirati da mi Graham Wellington postavlja čudna pitanja kao što su: »Dakle, gđice Brown, hoćete li za bračnu noć odjenuti neko lijepo čipkasto rublje ili one ružne najlonske gaćice? Mi u Computer Bitzu volimo samo fine gaćice.« Htjela sam da razgovor bude što iskreniji. Posebice ako ću nemilice lagati o svojim kvalifikacijama i iskustvu.

Skinula sam prsten s ruke i pažljivo ga odložila na noćni ormarić.

- Oprosti mi, Dan - šapnuh. - Vratit ću ga kad izvršim zadaću, obećavam.

Dobro. Idem prije nego što se predomislim. Zgrabila sam kaput, sjurila se niz stepenice i izletjela kroz ulazna vrata.

I naletjela ravno na Briana.

- O bože, tako mi je žao - rekoh tapšući ga po ruci. - Jesi li dobro?

Zagundao je i prošao kraj mene.

- Briane? - rekoh povisivši glas. - Jesi li dobro?

-Ha ? - reče okrenuvši se. - Rekla si nešto?

- Jesi li dobro?

- Aha.

Nije mi tako izgledao. Čak mu se i brk objesio. Bacila sam oko na sat. Imala sam još samo dvadeset minuta.

- Moram na razgovor za posao - rekoh - ali vratit ću se pa možemo razgovarati.

- Ako želiš - reče.

Znoj mi se slijevao niz leđa dok sam žurila niz Tottenham Court Road i ispod glasa izgovarala brojeve dućana. 59... 61... 67... 91...

U stvari, to mi je bilo šokantno. Šest sam godina živjela u Londonu, a još uvijek nisam znala čitati prokleti zemljovid. Koliko sam se puta izgubila putem do Computer Bitza? Previše puta, u stvari, bila sam poprilično sigurna da sam još uvijek izgubljena... Oh!... 113! Najzad!

Otvorila sam vrata i moj je pobjedonosni smiješak u sekundi nestao. Ispred mene su se nalazile najstrmije stepenice koje sam ikada vidjela. Obrisala sam čelo rukavom pulovera i uzdahnula. Ako postane još malo toplije, utopit ću se u vlastitom znoju. Ma ne, sve je u redu, mogu ja to.

Stupala sam, korak po korak, sve dok na koncu nisam dospjela do vrata Computer Bitza. Pogledala sam na sat: 14:59. Točno na vrijeme. Ako budem imala sreće, recepcionar će mi dopustiti da sjednem, odmorim se i popijem čašu vode prije razgovora. Možda ću čak imati vremena popraviti frizuru i preobraziti se iz znojne smrdljivice u uspješnu web dizajnericu.

Duboko sam uzdahnula, povukla vrata i namjestila usta u »najljubazniji« smiješak koji sam mogla izvući iz sebe.

- Dobar dan - rekoh. - Ja sam Lucy Brown.

Soba puna muškaraca okrenula se prema meni. Nikada u životu nisam vidjela toliko muškaraca duge kose, brade, s naočalama ili kombinacijom svega toga. Svi su zurili u

mene kao da sam se upravo spustila s Planeta žena. Jedini obrijani muškarac, kratke kose i bez naočala imao je majicu s motivom *Crvenog patuljka*.

Smegirano, doista.

- Oprostite - obratih se najbližem bradatim muškarcu. - Ja sam Lucy Brown. Imam zakazan razgovor s Grahamom Wellingtonom u 15 sati.

Bradonja me je pogledao kroz gustu zavjesu kose.

- Tamo je iza ugla - pokaza mi glavom. - Mislim da telefonira.

Skrenula sam iza ugla, grozno svjesna da me gleda desetak pari očiju. O bože. Archie je negdje ovdje u sobi. Ako samo viknem njegovo ime, reagirat će i znat ću tko je on.

Ali ne mogu to učiniti. Glupa ideja.

Ako počnem iz sveg glasa vikati »Archie, Archie«, vjerojatno će pobjeći van kroz najbliža vrata tako da neću imati prilike igrati se Kupidona. Moram to *cool* odigrati.

- Ne - prenula me je grmljavina glasa sa sjevernjačkim naglaskom - niste u pravu. Ja sam stručnjak za *softvare* kojim se upravlja glasom, ne vi.

Ispred mene, naslonjen ležerno na širok stol, nalazio se sredovječan, crvenokos muškarac velike trbušine koja mu se objesila preko crnih hlača što su mu bile za broj premale. Lice mu je bilo crveno, tako da je izgledao kao da će mu nešto puknuti, i to ne mislim samo na hlače.

Uljudno sam se nakašljala.

Trbušina me je promotrio od glave do pete. - Da - reče u telefon - to će biti prihvatljivo. Da ste na početku razgovora predložili da preuzmem brigu za marketing, uštedjeli bismo si dosta vremena.

- Lucy Brown - rekoh. - Došla sam zbog...

- Sjednite - Trbušina mi rukom pokaza da sjednem u jednu od stolica poredanih uza zid ispred stola.

Sjela sam, osjećajući se kao da ću dobiti prodiku od ravnatelja škole. Trbušina je zaklopio mobilni telefon i sjeo.

- Graham Wellington - reče gledajući me preko stola. Imao je najbjelje zube koje sam ikad vidjela.

Promeškoljila sam se u sjedalima i trudila se ne izgledati uznemireno. - Ja sam Lucy, čuli smo se ranije.

Graham se naslonio na naslon stolice i prekrizio ruke iza glave. Očekivala sam da će staviti noge na stol i zijevnuti. Nije. Umjesto toga, rekao je: - Aha, dobra gđica Brown.

- Ta sam.

- Dakle, Lucy...

Evo ga, prvo pitanje na razgovoru na koje vrlo vjerojatno neću znati odgovoriti. Muljaj Lucy, pomislila sam. Muljaj.

- Lucy, volite li više vino ili pivo?

- Vino - odvrtila sam bez razmišljanja. Čudno pitanje, priznajem, ali barem sam na njega znala odgovor.

Graham odmahnu glavom. - Krivo! Mi u Computer Bitzu volimo finu čašu piva nakon posla. Ali pitanje je hoćemo li za vas učiniti iznimku, dobra gđice Brown?

Hmmmm. Očito da se radi o trik-pitanju, ali koji odgovor je točan? Mislim da ću riskirati.

- Mislim da biste za mene trebali učiniti iznimku, da - rekoh. - Ravnopravnost, i to.

Graham se smijuljio. - Hopa - reče. - Ravnopravnost. Vrlo feministički. Lucy Brown, jeste li lezbijka?

Da sam lik u crtiću, obrve bi mi vjerojatno sad plesale iznad glave. Negdje u uredu, netko se gušio od smijeha.

- Zafrkavam se, gđice Brown. - Graham se nagnuo i zurio u mene preko stola. - U ovom poslu bitno je da imate smisao za humor. Smisao za humor imate, zar ne?

- Pa da - odgovorih. - Naravno, ha-ha-ha.

Nastavila sam se hihotati jer nisam znala trebam li stati, sve dok me Graham nije prekinuo.

- Imamo još jednog zaposlenika ženskog određenja, ali ona radi od kuće. Računovođe... Svi su oni samo brojevni rudari.

- Brojevni rudari - nasmijah se. O da, vrlo smiješno. Jako dobro.

Graham zadovoljno kimne. Hvala bogu.

- Recite mi nešto o sebi, Lucy.

Konačno, pitanje primjereno razgovoru za posao. Ovo sam čak i vježbala u podzemnoj željeznici, s lažima i svime. Pružila sam Grahamu preko stola plastičnu omotnicu s lažiranim životopisom, CD i isprintane primjerke raznih internetskih stranica koje sam pronašla. Nijedna od njih nije sadržavala podatak o tome tko ih je dizajnirao, tako da sam bila prilično sigurna da bih se mogla izvući tvrdnjom da su moje. Tko nađe, njegovo je.

- Pa - rekoh dok ih je Graham pregledavao - dizajnirala sam internetske stranice za sve moguće klijente, od agencija za nekretnine, fotografa, tvrtki za iznajmljivanje kranova do glumaca i...

Graham podigne ruku da me zaustavi. - Ne zanimaju me dosadne stvari, Lucy. Svi znamo da znate raditi s webom.

Zar doista, pomislih, jer ja ne znam.

- Ja... - Što da mu dovruga kažem? Nisam mu mogla reći da sam mrtva, umalo udana žena, da moj zaručnik misli da sam nijema te da živim s čovjekom koji voli vlakove i gotičarkom, i da...

- Neudana sam - slagah.

Graham kimne glavom ohrabrujući me. - Nastavite.

- Volim čitati, plesati i pjevati karaoke, iako mi pjevanje baš ne ide najbolje, volim ići u kino i u pub. Volim ići na odmor, pogotovo na more.

Pogledala sam Grahama. Jesam li govorila ono što želi čuti? - Ispucao je zglobove na prstima, ustao i krenuo zaobilaziti stol. S užasom sam odjednom shvatila da kreće prema jednoj od stolica kraj mene.

- Dakle - reče kad je sjeo, debele butine pritisnute uz moju - pričajte mi o tom odmoru na moru.

Nosio je izdašnu količinu losiona poslije brijanja s mješavinom mirisa mošusa, papra i naranči. Pročistila sam grlo.

- Što želite znati?

Graham se počeo po glavi otkrivajući manšete na rukavima košulje. Srebrne manšete. Ajoj. Zurila sam u tepih i pokušavala ne izgledati u panici.

- Što radite na moru? - upita me Graham.

O bože. Da sam na bilo kojem drugom razgovoru za posao, sada bih se ispričala i otišla. U stvari, otišla bih iste sekunde kad bi Graham bacio komentar o lezbijkama, ali očajnički sam trebala ovaj posao. Trebao mi je da se približim Archieju. Bio je to jedini trag koji sam imala.

- Volim plaže - rekoh - volim se kupati i sunčati.

Graham se nagne prema meni. Bio je toliko blizu da sam mogla izbrojiti znojne pore na njegovu licu.

- Volite li se kupati goli, Lucy? - upita me, gotovo me zasljepljujući svojim zubima koji su zasigurno svijetlili u mraku.

Dobro, sad je bio trenutak da mu kažem da odjebe i pobjegnem. Velikom brzinom.

- Ne - odgovorih - ne volim.

- Šteta - reče zureći u moje grudi - imate lijepe grudi.

Pljas!

Moj otvoreni dlan sljubio se s njegovim obrazom prije nego što sam uopće i shvatila što se događa. Graham ustukne, ulovi se za vilicu i širom otvorenih očiju pogleda u mene.

- Ovaj... - rekoh dok sam ustajala. - Ovaj...

Potom sam otrčala iza ugla, kroz vrata i niz stepenice. Nisam stala sve dok nisam stigla do polovine ulice.

Potom sam iz sveg glasa viknula: - Sraaaaaaaaaaanjeeeee-eeeeee!!!

DESETO POGLAVLJE

Piti, pomislih dok sam otvarala vrata White Horsea, meni omiljenog puba u cijelom West Hampsteadu, koji se nalazio nadomak moje stare kuće, ali i moje nove kuće. Puno piti. I to odmah.

- Čašu suhog bijelog vina, molim vas - rekoš prvom konobaru kojeg sam vidjela. - Veliku. Konobar podignu obrve. - Težak dan?

- Moglo bi se reći - uzdahnuh.

Odnijela sam piće u najtamniji kut puba i strovalila se u stolicu. Što da sad radim? Tko ide šamarati potencijalnog šefa tijekom najvažnijeg razgovora za posao u životu? Ja, eto tko. Totalno sam zakomplicirala zadaću, a tek je bio treći dan.

Mogla bih nazvati i ispričati se, ali nema šanse da će pokorno »oprostite« išta promijeniti. Šansa da će mi Graham reći: »Oh, kako divno, isprika. Više uopće ne mislim da ste psihotična kučka iz pakla. Želite li posao?« - bila je vrlo malena.

Sranje, sranje, sranje, sranje. Što sam to učinila? Kako ću, dovraga, sad upoznati Archieja? O njemu nisam ništa znala osim gdje radi.

Oslonila sam glavu o ruke i gledala po pubu. Nije se nimalo promijenio otkako sam zadnji put bila ovdje s Danom. Zidovi su i dalje bili prekriveni tamnim drvom, hrastov pod bio je ljepljiv od prolivenog piva, a grede su bile toliko niske da je Dan morao sagnuti glavu kad bi ušao. Za razliku od neugodnog, svijetlog blještavila vinskog bara, White Horse bio je prigušeno osvijetljen zidnim svjetiljkama prekrivenim prašnjavim grimiznim sjenilima i vinskim bocama začepljenim svijećama na stolovima i prozorskim daskama. Bilo je nešto vrlo umirujuće i toplo u tamnim kutcima puba u koje ste se mogli zavući s čašom pića i ostati tamo neometani satima. Zato smo vjerojatno Dan i ja vidjeli toliko poznatih ljudi u pubu. Bilo je to mjesto gdje ste se mogli sakriti. Nije baš da su sad, u ovom trenutku tamo bili Pete Doherty ili Sadie Frost, ali uobičajeni su gosti po običaju bili ovdje. Spavač je bio u svom omiljenom kutu, otvorenih usta, pola krigle gorkog svijetlog piva ispred njega. Potrošačica je sjedila za jednim od okruglih stolova u sredini prostorije, dvije torbe hrane kraj njezinih nogu u papučama. Kao i uvijek, Pričljivi Bob bio je oslonjen o šank, ignoriran od osoblja bara. Unatoč užasu mog nezgodnog položaja, bilo je dobro vratiti se u poznato okruženje. Ovdje sam se osjećala sigurno. Samo ću piti i gledati ljude, odlučila sam dok sam otpijala još jedan gutljaj, sve dok se ne napijem. Ionako nisam mogla ništa učiniti u vezi situacije s Archiejem. Morat će čekati dan četvrti.

Podigla sam pogled kad je zvono iznad vrata glasno zazvonilo. Vino u mojoj čaši zaljuljalo se i umalo mi je ispala. U bar su upravo ušle Anna i Jess.

Moje Anna i Jess. Moje najbolje prijateljice na cijelome svijetu.

Gledala sam ih otvorenih usta dok su ulazile u bar. Obje su sjajno izgledale. Jess, koja mi je bila najbolja prijateljica na faksu, radila je kao šminkerica u kazalištu. Izgledala je točno onako kako je se sjećam - mala, slatka i zbrčkana - crne kose svezane u neuredan konjski rep učvršćen srebrnom kopčom, odjevena u crnu dječju pregaču preko bijele majice i par nevjerojatno teških cipela. Djelovala je sretno. Stvari su zasigurno išle dobro sa Stuartom, pomislila sam. Odlično!

Jess je sjajno izgledala, ali Anna me baš iznenadila. Kosa joj je bila kraća i urednija nego inače. Plave uvojke zamijenila je ravna, glatka bob frizura koja joj je završavala pod bradom. Svoje boemske široke suknje i majice bez rukava zamijenila je elegantnim *jeansom*, štiklama i zgodnom plavom majicom dubokog izreza, koja je otkrivala njezin dojmljiv dekolte. Izgledala je fantastično, drugačije se nije moglo opisati njezin izgled. Svi muškarci u baru slinili su u svoja piva dok se ona probijala kroz bar i naslonila grudi na šank. Čovječe, pomislila sam, pitam se je li to zbog novog muškarca?

Annu sam upoznala na zabavi jednog Danova prijatelja prije tri godine i odmah smo se

našle. Znala me nasmijati do suza i bila je najfascinantnija osoba koju sam ikada upoznala. Radila je kao egzotična plesačica godinu dana nakon faksa kako bi si mogla platiti put oko svijeta tijekom kojeg je plivala s dupinima, živjela s nepalskom obitelji, radila u rumunjskom sirotištu, išla putovima Inka te naučila četiri jezika. Potom se vratila u London i iskemijala si nevjerojatan, dobro plaćen posao u gradu.

Prije moje smrti tražila je donatora sperme. Bila je opsjednuta idejom da ostane trudna prije nego što navrší trideset petu, a stari, dobri biološki sat počeo je kucati, i to vrlo glasno. Anna nije tražila muža. U stvari, nije čak tražila ni dečka.

»Gotova sam s muškarcima«, rekla je nakon 18-mjesečne veze s Julianom, koja je okončana kad je doznala da je vara. »Oko njih više gnjavaže nego koristi. Ne treba mi muškarac da bih imala dijete. Treba mi samo sperma.«

Bila je čak sastavila i popis stvari koje potencijalni donator sperme mora imati, a koji je uključivao:

lijepo lice

visinu (ne smije biti niži od 1,82 ni viši od 1,95 m)

inteligenciju (akademski stupanj bio je apsolutni uvjet, uz kvocijent inteligencije veći od 135)

smisao za humor

toplu i suosjećajnu narav

bliske prijatelje

dobro zdravlje (jako, jako bitno)

ne smije imati spolno prenosive bolesti (očito).

Annin plan bio je pronaći pravog čovjeka, izlaziti s njim da otkrije ispunjava li njezine kriterije, privoljeti ga na testiranje u klinici za spolne bolesti prije nego što se upusti u spolne odnose, i onda mu reći da je na kontracepcijskim pilulama. Zatim bi vodila ljubav s njim sve dok ne ostane trudna, a onda bi prekinula vezu (ne kazavši mu za trudnoću). Potom se više ne bi javlja na telefon, »nestala« bi mu iz života i trudnoću izgurala sama.

Jess i ja pokušavale smo je odgovoriti od toga, ali kad bi se Anna na nešto namjerila, to je bilo to, niste je mogli zaustaviti. Ostvarila bi svoj naum, bez obzira što on iziskivao. Sve je isprobala u svojoj potrazi za savršenim muškarcem. Probala je naći partnera na *speed datingu*, internetu, večeri u potpunom mraku (»prečudno«), sastancima samaca u zoološkom vrtu, balovima za samce (»previše arogantnih ćelavih šmokljana iz visokog društva«) i opasnim sastancima (»*rollercoasteri* vam unište frizuru«), ali ni jedan nije odgovarao njezinu idealu.

Zurila sam u Annu dok su ona i Jess krivudale kroz gužvu s pićem u rukama. Je li uspjela pronaći nekoga nakon što sam umrla? Je li zato promijenila imidž?

O bože. Išle su prema meni. Možda su me prepoznale... Ne. Dva muškarca za stolom do mog upravo su završavali svoje pivo pa su Anna i Jess stajale kraj njih. Jedan od njih pokušao se uvaliti Anni dok je ustajao.

- Zdravo, seksi - reče popravljajući kravatu.

- Sanjaj, luzeru - odbrusi mu Anna.

- Tvoj gubitak - slegne čovjek ramenima.

- Samo ako oslijepim - nastavi Anna. - Jesi li se u zadnje vrijeme pogledao u zrcalo?

Jess se hihotala dok su muškarci odlazili. Sjela je leđima okrenuta meni, ali bila je toliko blizu da sam mogla osjetiti miris njezina parfema. Imala je isti slatki, cvjetni miris godinama i u svojoj glavi poistovjećivala sam ga s njom.

Drhtala sam. Sjedila sam tako blizu svojih najboljih prijateljica, a nisam im mogla reći ni riječ. Prokleta pravilo nijemosti značilo je da im ne mogu reći ni koliko mi nedostaju.

- I - reče Anna nagnuvši se prema Jess - kako si?

Jess se igrala kopčom za kosu. - Nije loše. Radila sam na novoj produkciji predstave *Kako vam drago*. Bilo je suludo i neke od glumica ozbiljno su me razljutile, ali u životu ima važnijih stvari od posla. O tome sam dosta razmišljala nakon što je...

Pogledala je Annu koja je završila njezinu rečenicu. - Lucy umrla.

- Da. Stvari su se nakon njezine smrti promijenile. Ja sam se promijenila. Ja i Stuart smo se promijenili. Sad smo bliskiji.

Annin je pogled postao blaži. - Shvaćam što misliš u vezi promjena. - Dodirnula joj je kosu. - Kad me je frizer pitao želim li neku novu frizuru, odgovorila sam potvrdno. Osjećala sam se totalno drugačijom nakon Lucyne smrti, moj stil više nije odgovarao osobi kojom sam postala. Zvuči li to čudno?

- I da i ne - reče Jess. - Nisam govorila o površnim promjenama, Anna, ja...

Anna se nasmijala. - Ti to govoriš da sam površna?

- Ma ne - reče Jess hitro.

- Nedostaje mi Lucy - reče Anna dirajući rub vinske čaše manikiranim prstom. - Znaš li da me je običavala zvati svake nedjelje ujutro u 10 sati? Rekla sam joj da me ne zove do popodneva jer volim spavati dokasna, ali ona me i dalje zvala. To me je živciralo, ali sada mi nedostaje. I dalje se znam probuditi u deset sati, ali telefon nikada ne zvoni.

O Anna. Vino mi je zastalo u grlu. Progutala sam ga prije nego što bih se zagrcnula i tako privukla pozornost na sebe.

- Jesi li vidjela Dana? - upita Jess. - Namjeravala sam ga nazvati, ali ne znam bih li trebala.

- Nazvala sam ga prije nekoliko dana - reče Anna odlažući piće na stol. - Rekao je da mu se nešto užasno čudno dogodilo i da mora razgovarati sa mnom. Naći ćemo se na piću ovdje u četvrtak navečer.

Ja, pomislih, umalo skočivši iz stolice. Ja sam užasno čudna stvar. Mislio je da me vidio pred kućom. Zato želi razgovarati s tobom, Anna. Četvrtak, ponovih u glavi. Vрати se u pub u četvrtak. O, moj bože. Opet ću vidjeti Dana.

- Tako mi je drago što ćemo se naći - reče Jess. - Kad smo se vidjeli na sprovodu, imala sam dojam da ne želi ni s kim razgovarati.

Anna uzdahne. - Da, ali ne možeš ga kriviti, zar ne ?

- Pretpostavljam da ne mogu.

Opet su zašutjele. Anna se igrala stalkom čaše. Bilo je tako čudno vidjeti njih dvije zajedno. Uvijek smo nas tri izlazile skupa navečer, ili ja i Anna ili ja i Jess. Njih dvije izvrsno su se slagale kad smo sve tri bile skupa, ali nikada se nisu nalazile bez mene. Kao da njihovo prijateljstvo nije postojalo bez mene. Lijepo je što su konačno odlučile bolje se upoznati.

Anna je naslonila bradu na ruke i zurila u zid iznad moje glave. Razgovarajte o meni, tiho sam je nagovarala. Razgovarajte o tome što se dogodilo kad ste me našle. Znam da zvuči morbidno biti opsjednuta time što se dogodilo nakon što sam umrla, ali imala sam toliko neodgovorenih pitanja. Tko me je pronašao na podu hodnika? Je li bilo puno ljudi na sprovodu? Jesam li pokopana kraj mame i tate?

- I - reče Jess na koncu. - Kako napreduje potraga za donatorom sperme? Još uvijek tražiš?

Anna je podigla obrve i slegnula ramenima. - Onako, napola. Dio mene misli kako bih to trebala čim prije riješiti, da slučajno ne umrem prije...

Prasnula sam u smijeh, nisam se mogla suzdržati. Nije zazvučalo kao pravi smijeh, više kao roktanje. Anna me pogledala, namrštila se i pogledala Jess.

- Što je?

Anna me opet pogleda. - Ništa. Što sam bila govorila?

- Dio tebe misli da bi to trebala riješiti prije nego što umreš...

- E da. A drugi dio misli da se ne bih trebala zabavati s time. Znajući svoju sreću, rodit ću dječaka koji će odrasti i postati totalni kreten.

Jess se nasmijala i kucnula s Annom. - Anna, nedostajala si mi. Trebale bismo se nalaziti svaki tjedan.

Anna se nasmije. - Rado. E, i sviđa mi se ta tvoja pregača. Gdje si je nabavila?

Idućih sat vremena pričale su o odjeći, cipelama i šopingu i ja sam se pomalo isključila. Kad ste mrtvi, nikog nije briga u što ste odjeveni (osim Claire, očito). Naručila sam si još nekoliko čaša vina i uključivala se i isključivala iz tog »ženskog« razgovora, čekajući da

opet počnu razgovarati o meni i Danu. U nekom trenutku obje su se počele prisjećati jednog osobito katastrofalnog kampiranja na koje smo sve tri išle i na kojem sam ja krenula na WC usred noći, bez svjetiljke. Spotaknula sam se preko šatorskog konopa i aterirala na par koji je upravo vodio ljubav. Morala sam se obuzdati da se ne uključim.

Do deset sati bila sam jako, jako pijana, tako da sam spustila glavu na stol. Željela sam zatvoriti oči samo na...

Probudio me konobar. - Hej - reče. - Pola dvanaest je. Vrijeme je da kreneš kući, djevojko koja si imala loš dan.

Pogledala sam ga mutnim pogledom. - Ha?

- Već si zaboravila da si imala loš dan? To je dobro.

Imao je pravo, zaboravila sam. Potpuno sam zaboravila da sam ošamarila Grahama Washingtona i uništila mogućnost da upoznam Archieja.

Pogledala sam prema stolu Anne i Jess. Bile su otišle.

JEDANAESTO POGLAVLJE

Utorak, 30. travnja

Dan četvrti

- Lucy - drekne Brian s vrata. - Lucy, telefon!

- Koji je danas dan? - mumljala sam gledajući ga mutnim pogledom.

- Utorak - odvratila mi. - A i netko te zove na telefon. Skljokala sam se natrag na plahu i zatvorila oči. - Reci im da sam umrla.

Brian prezirno otpuhne. - Ovaj poziv zvuči bitno.

- Tko je?

- Neki Graham nešto. Mislim da je rekao Wellington.

- Sranje - rekoh uspravivši se.

Što je sad on htio? Može li se mrtvu djevojku spremati u zatvor zbog pokušaja napada? O bože. Kako ću ispuniti svoju zadaću ako se to dogodi.

Iskočila sam iz kreveta, izletjela navrat-nanos iz sobe i spustila se niz stepenice. Vrata ormara bila su otvorena, a slušalica se nalazila kraj telefona. Dograbila sam je.

- Halo.

- Lucy Brown? - reče poznati glas.

Čujno sam progutala slinu. - Pri aparatu.

- Lucy Brown, ovdje Graham Wellington.

- O bože, g. Wellington, ono što se dogodilo, ja...

- Lucy - reče on ozbiljno, a potom - smijem li vas zvati Lucy?

- Smijete.

- Lucy, stavljeno mi je do znanja da je moj razgovor s vama jučer bio malo neprofesionalan.

- Pa, da. Bio je, ali...

- Savjetovano mi je da određene disciplinske komisije ne gledaju blagonaklono na staromodne komentare.

Kako molim? Otkad je opaska da »imate lijepe grudi« staromodni kompliment?

- U tom svjetlu - nastavi on - a očito i u svjetlu vaših solidnih vještina web dizajna, htio bih...

Zastao je.

- Što biste htjeli? - rekla sam dok mi je srce skakalo kao dijete na trampolinu.

- Ponuditi vam posao. Kada možete započeti?

Prasnula sam u smijeh. Nisam se mogla suspregnuti. Ovo je bilo suludo. Lagala sam o kvalifikacijama, čovjek me uvrijedio i ja sam ga ošamarila. A sad sam dobila posao!

- Znači li to »ne«? - U Grahamovu glasu čuo se strah.

- Ne - rekoh - to znači »da«. Mogu početi sutra.

- Možete? - zacičao je. - To je fantastično. Očito ste vrlo dobra djevojka, Lucy Brown.

Vidimo se sutra.

- Može. Doviđenja.

- Doviđenja.

Cerekala sam se i kad sam ušla u kuhinju te natočila vodu u čajnik. Na vratima se stvorio Brian i podigao obrve.

- Lucy, je li sve u redu?

- Da - rekoh - točeći vodu i deterdžent za pranje u prljavu šalicu. - Sve je sjajno. Dobila sam posao.

- Jesi? Bravo. - Namrštio se. - Zašto je to dobro?

- Zato što ću sutra upoznati Archibalda Humphreys-Smythea. Jedan sam korak bliže ispunjenju svoje zadaće.

- Baš dobro - reče, ali mu osmijeh i nije dospio do očiju. - Baš dobro.

Ostatak dana rastegnuo se. U kući nismo imali TV, a mali, rasklimani radio u kuhinji povremeno je znao zujati tako da niste mogli slušati ništa dulje od nekoliko minuta a da ne vrištite. Claire je izašla van (nemam pojma kamo), a Brian je izlazio iz svoje sobe svakih nekoliko trenutaka da si napravi šalicu čaja ili ide na WC.

Službeno mi je bilo dosadno.

U šest sati, u nemogućnosti da sa sobom provedem i sekundu više, pokucala sam Brianu na vrata.

- Uđi - reče Brian.

Ležao je na krevetu u gaćama držeći knjigu *Enciklopedija električnih vlakova od 1879. do današnjeg dana*.

- Zdravo, Lucy - reče podižući pogled. - Sjedni.

Došla sam do stolice zastajući pored ormara. Bio je to isti onaj iz kojeg sam isteturala pri dolasku iz čistišta.

- Briane - rekoh. - Hoće li ti smetati ako zavirim u tvoj ormar?

Odmahnuo je glavom. - Neće. Samo izvoli.

Otvorila sam vrata i zavirila unutra. Samtene hlače i pastelni puloveri i dalje su bili ovdje, kao i uredno posložene sandale i čarape. Što se dogodilo s pokretnim stepenicama? Jesu li još ondje?

Razmaknula sam vješalice i posegnula rukom za kvakom u stražnjem dijelu ormara.

- Nemoj! - viknu Brian. - Umrijet ćeš!

Ustuknula sam kao da me udarila struja. - Molim?! - rekoh gledajući ruku.

- Moja mala šala - nacerio se Brian.

- Jako smiješno. - Ponovno sam pogledala kvaku. - Što će se dogoditi ako je okrenem?

- Ništa.

- Doista?

- Stvarno, neće se dogoditi ništa. Vrata se mogu otvoriti samo ako na drugoj strani ima nekoga.

Protresla sam kvaku i gurnula. Ništa se nije dogodilo.

- A što ako se želim vratiti? - upitah gurajući vrata.

- Onda ideš na druga vrata - reče Brian okrećući novi list knjige.

- Koja vrata?

- Ona u tvom garderobnom ormaru.

Hm. Zanimljivo, a usto i grozno primamljivo. Ako mi ikada dođe da odustanem od zadaće, jednostavno bih mogla uskočiti u ormar i vratiti se natrag u čistište. Doduše, nije da sam se ikada tako osjećala, naravno.

- Sjedni, opusti se - reče Brian dok sam zatvarala vrata ormara. - Činiš me napetim.

Sjela sam u pletenu stolicu kraj prozora, privukla noge na grudi i osvrnula se po

Brianovoj sobi, očajnički tražeći nešto što će me zabaviti. Mogu li plakati u njegovoj sobi biti još dosadniji? Kako nekoga može dirnuti pogled na vlakove?

- Briane - rekoh. - Jesi li se ti vratio opsjedati vlak?

Pogledao me je preko vrha knjige. - Ne, postaju Paddington.

- Postaju?

- Da, s Paddingtona je bolji pogled na vlakove.

Je li on to mene zafrkavao? Podigla sam obrve i pogledala ga, ali on se nije ni smrknuo ni zahihotao. Doista je želio opsjedati željezničku postaju.

- Hajde dobro - rekoh. - Znači, ti si ovdje već koliko? Devet dana?

- Tako je.

- I, kako tvoj zadatak napreduje?

- Ne bih o svom zadatku, Lucy - promrmlja Brian podižući knjigu tako da mu je prekrila lice.

- Zašto ne? Možda ti mogu pomoći...

Netko je glasno otvorio vrata spavaće sobe i ja sam skočila. O, sjajno. Claire se vratila. I nije djelovala sretno.

- Možeš li nas ostaviti? - reče naslanjajući se na okvir vrata. - Moram razgovarati s Brianom. Nasamo.

Pogledala sam cimera, ali on se i dalje skrivao iza knjige. Kukavica.

- Lijepo me zamoli - rekoh cereći se Claire.

Namjestila je lažan osmijeh. - Odjebi.

- Eto vidiš - rekoh provlačeći se kraj nje. - Isplati se biti ljubazan, zar ne?

- Zbogom, Mladenko - reče i zalupi vrata za mnom. Motala sam se po vrhu stubišta još nekoliko trenutaka, a onda prislonila uho na Brianova vrata. Što je toliko privatno da Claire ne može razgovarati o tome preda mnom? Mrrrr-mmj, začu se Brianov tihi glas. Mrrrrmmj. Mrrrrmmj. Mrrrrmmj. Nisam mogla razaznati ni jednu riječ koju su on ili Claire rekli. Čime bih se sada trebala bavljati?

Otišla sam u svoju sobu, otvorila ormar i zavirila unutra. Iza vješalica i odjeće nalazila su se još jedna vrata, identična onima u Brianovoj sobi. Uхватила sam kvaku.

Da otvorim vrata ili ne? Što je najgora stvar koja bi se mogla dogoditi?

Mogli bi me otjerati u čistište, nikada više ne bih vidjela Dana i on bi proveo ostatak života pitajući se jesam li umrla misleći da je on bio bezvrijedna osoba.

O da, to je poprilično loša stvar.

Bacila sam se na krevet i uzela sliku s noćnog ormarića. Bila je to slika Dana i mene na Menorci. Dan se cerio kao luđak, a ja sam se kidala od smijeha. Bio je to savršen odmor. Bijeli pijesak, more hladno i bistro, a sunce fantastično. Jednog popodneva, kada se Dan smatrao osobito snažnim, izazvao me na natjecanje u plivanju.

- Vidiš onu plutaču tamo? - upitao me je pokazujući u daljinu.

- Vidim - rekoh i potvrdno kimnuh glavom.

- Utrkujmo se do nje.

Pogledala sam plutaču. Bila je prilično daleko, a ja nisam bila osobito brza plivačica.

- Samo ako oboje plivamo prsnim stilom - pokušala sam se nagoditi.

- Može - reče Dan pružajući mi ruku. - Dogovoreno.

Sjurili smo se niz plažu, bacili u hladnu vodu i počeli plivati. Isprva smo bili izjednačeni, ali onda je Dan počeo uranjati glavu i odvajati se. Prije nego što sam se snašla, bio je deset metara ispred mene. Nije bilo teorije da pobijedim.

Prestala sam plivati, okrenula se na leđa i veslala rukama. Bilo je toliko tiho da sam se gotovo mogla čuti kako dišem. Na plaži su se ljudi veličine mrava motali okolo, istresali pijesak iz ručnika i lijegali na ležaljke. Osjećala sam se kao nekakva sirena ili boginja oceana koja promatra svoj svijet.

- Hej - reče nezadovoljan glas kraj mene. Bio je to Dan, zapuhan i crven u licu. - Odustala si.

- Nisam odustala - rekla sam pokrivajući oči dok me pljusкао vodom. - Samo sam stala

uživati u pogledu.

- Hej - reče on gledajući plažu. - Ovo je stvarno fantastično.

- Znam.

Iznad nas, ploveći na vjetru, kliktao je galeb.

- Kako zamišljaš raj? - upita me Dan veslajući kraj mene dok su mu dlakavi nožni prsti virili iz vode.

- Ne znam. Polja makova, sunčeva svjetlost, meki oblaci, rođaci koji mi trče u zagrljaj?

- Mislim da izgleda upravo ovako - reče.

Nasmiješih se. - Stvarno?

-Da.

- Što će se dogoditi kad oboje umremo? - upitah ga. - Hoćeš li ti živjeti u raj u s poljima makova, a ja u raj u s morem?

Dan posegne rukom prema meni i privuče me. Obgrlila sam ga nogama oko struka pa smo se tako njihali gore-dolje u vodi, dok su nas valovi oplakivali.

- Nadam se da će raj imati i jednoga i drugoga - reče.

- Tada ćemo biti skupa.

- To mi se sviđa - rekoh prislonivši svoje usne na njegove.

Zvuk povišenih glasova i udaranja vratima prenuo me iz sanjarenja.

- Briane! - vikala je Claire. - Briane, vrati se!

Skočila sam s kreveta i jurnula iz sobe. Moja cimerica gotičarka stajala je na vrhu stubišta i vikala za Brianom koji je jurio prema izlaznim vratima. - Ostavi me na miru! - vikao je iz sveg glasa.

- Hej - rekla sam. - Što se to, dovraga, događa, Claire? Što si mu učinila?

Pogledala me. - Nisam mu ništa učinila. Samo sam ga zamolila da mi pomogne sa zadaćom, a on se išao baviti jednim drugim zadatkom i izletio van.

Nisam baš bila sigurna da joj vjerujem.

- Idem za njim - rekoh. - Ti ostani ovdje.

- Radi što god hoćeš - protisnu. - Boli me briga.

Kad sam se odjenula i izletjela kroz ulazna vrata, Brian je već bio odmaknuo do pola ulice.

- Briane! - vikala sam za njim. - Briane, čekaj.

Umjesto da mi odgovori ili uspori, produžio je korak, idući niz ulicu kao čovjek na zadatku.

Dovraga! Što mu je?

Slijedila sam ga deset minuta, skrivajući se u vrtove i iza grmova svaki put kad bi prelazeći ulicu pogledao na obje strane. Kad smo stigli do postaje podzemne željeznice, sinulo mi je. Brian je išao na postaju Paddington. Mogla sam se kladiti.

Pričekala sam da se ukrca, jurnula niz stepenice i uletjela u susjedni vagon. A onda mi je rub kaputa zapeo u vratima koja su se zatvarala.

- Hajde - rekoh - hajde, prokletniče.

Oslonila sam petu o vrata kao polugu i povukla. Hajde! Hajde! Kaput se oslobodio, a ja sam zateturala unatrag, spotaknula se preko nečijeg kovčega i sletjela u krilo usnulog poslovnog čovjeka.

- Oprostite - rekoh kad se brekćući probudio. - Oprostite, oprostite.

Nekako sam se uspravila na noge i uhvatila za šipku iznad glave. Anna Friel smiješila mi se s reklame za predstavu na West Endu.

- Odjebi, kravo podmukla - šapnuh ispod glasa - posrećilo ti se sa serijom *Pushing Daisies*.

- Ovo je postaja Paddington - najavio je čuvar dok se vlak polako zaustavljao. - Mijenjanje vlakova za postaju Paddington, linije District i Circle, kao i linije Hammersmith i City.

Vrata su se otvorila i provirila sam kroz njih. Brian je koračao prema izlazu. Brzo, za njim. Iskočila sam iz vlaka i jurnula preko postaje.

Pokretne stepenice prema gore dovele su me nasred postaje Paddington. Unezvjereno sam se okretala oko sebe. Kamo je Brian otišao? Paničarila sam u tišini i gledala po dvorani. U svojoj je sobi rekao nešto o tome da Paddington ima najbolji pogled. Pogledala sam krov. Odakle? Pitat ću čuvara.

- Oprostite - rekoh prilazeći prvom kojeg sam ugledala. - Možete li mi reći odakle se pruža najbolji pogled na vlakove?

Promotrio me od glave do pete i nasmiješio se. - Zaboravili ste jaknu.

- Ja u stvari ne promatram vlakove - rekoh dok mi je krv udarala u obraze. - Tražim nekoga.

- Aha - reče pokazujući prstom u daljinu, ne zvučeći u potpunosti uvjeren. - Većina ih se tamo mota.

- U redu, hvala - rekoh i krenuh prema stražnjem dijelu postaje. O, eno ga. Brianova čupava, tamna kosa poskakivala je usred svjetine koja je prelazila most.

Popela sam se na stepenice i plaho mu se približila. Naslonio se na nizak metalni zidić gledajući vlakove kako polagano ulaze i izlaze s postaje. Izgledao je kao da je bio plakao.

- Briane - rekoh stavljajući mu ruku na rame. - Lucy je.

Poskočio je i obrisao oči rukavom. - Što ti radiš ovdje?

- Brinula sam se za tebe.

- Nisi se trebala time gnjaviti - reče okrećući leđa vlakovima. - Imaš dovoljno svojih briga.

- Ali brinem se - rekoh dirnuta prizorom njegova tužna, zamrljana lica. - Jedini ljudi koje imam u ovom čudnom svijetu živih mrtvacu ste ti i Claire. Moramo paziti jedni na druge.

Brian prezirno otpuhne. - Misliš da će Claire paziti na nas?

- Dobro, Claire možda ne, ali i za nju se brinem. Ona je kao zločesta mlađa sestra koju nikada nisam imala.

To je bilo točno. Počela sam Briana i Claire smatrati svojom pseudoobitelji. Claire je bila moja naporna mlađa sestra, a Brian čudan, smrdljivi ujak. Možda je na zemlji i bilo drugih živih mrtvacu, ali nismo znali tko su oni ni gdje žive. Jedini ljudi s kojima smo mogli razgovarati o onome što prolazimo bili smo mi sami.

- Što je, Briane? - upitah ga. - Hajde, idemo nekamo porazgovarati.

Na trenutak sam pomislila da će mi reći da odjebem i pustim ga na miru. Umjesto toga, on je samo slegnuo ramenima.

- Dobro - reče. - U kafiću na prvom peronu rade dobar čaj.

Sjeli smo za stol kraj prozora, Brian sa svojim vrčem čaja, a ja sa šalicom kave i palačinkama (sjajna sam tijekom kriza, treba mi samo nešto slatko da se izvučem iz njih).

- Dakle - rekoh - što te muči? Tvoja zadaća?

Brian kimne očajno i zagleda se kroz prozor. - Nikada je neću ispuniti.

- Zašto? Ne možeš pronaći osobu iz Ciljeva zadaće?

- Ma ne, osobu sam pronašao.

- Zvuči obećavajuće - rekoh veselo.

Brian je stavio dvije kocke šećera u šalicu i lupkao ih žlicom. - Ali nije.

Bože, razgovor s Brianom ponekad se činio kao čupanje zuba.

- Ispričaj mi što se dogodilo - rekoh.

- Mogu, ali ne znam što će to pomoći. - Uzdahnuo je i nastavio miješati čaj. - Moram nagovoriti 15-godišnjeg dječaka po imenu Troy Anderson da prizna kako voli vlakove. Potajno voli vlakove, ali njegovi prijatelji misle da taj hobi nije nimalo *cool*.

Ne samo oni, pomislila sam, ali nisam rekla.

- Jesi li razgovarao s njim o tome? - upitah.

Brian je približio šalicu ustima i otpio gutljaj. Čekala sam dok ju je polako spuštao,

udarivši pritom njome glasno o tanjurić, te obrisao brkove o rubac.

- Jesam, kratko sam porazgovarao s njim. U stvari, predstavio sam se.

- I, što ti je rekao?

- Odjebi, pedofilčino.

-Uh.

Otpila sam gutljaj kave i trudila se smisliti što sljedeće reći. Kad sam ponovno podigla pogled, niz Brianove su obraze curile velike suze.

- O dragi bože - rekoh stišćući svom silinom njegovu veliku šaku. Bila je hladna i znojna. Prsti su mu se tresli. - Nije valjda doista toliko loše? Možda bi trebao opet probati razgovarati s njim?

Brian odmahne glavom i suza mu kapne s brade na pastelnožuti pullover. - Zašto bi razgovarao sa mnom? On misli da sam čudak. Nikada neću ispuniti zadaću, Lucy. A i vremena mi ponestaje.

- Hoće li biti smak svijeta ako ne ispuniš zadaću? - upitah ga. - Možda će ti se svidjeti u raju?

- Neće - odgovori Brian. - Želim biti ovdje. Moram biti ovdje.

- Ali to su samo vlakovi - rekoh tiho.

- To je kao da ja tebi kažem da je Dan samo čovjek - reče Brian širom otvorenih očiju.

- Ali on je ljubav mog života.

- A vlakovi su moja.

Bilo je nešto doista tragično u činjenici da sredovječni muškarac gaji takve osjećaje prema hrpi metala, ali na neki sam ga način shvaćala. Vlakovi su ga činili sretnim. Davali su mu razlog da ustane ujutro. Vjerojatno mu je zbog njih i srce brže zakucalo.

- Briane - rekoh ne razmišljajući baš o implikacijama - zašto ti ne bih ja pomogla sa zadaćom?

Gledao me je dugo i potom stavio svoju veliku šapu na moju ruku.

- Hoćeš li? - upita me. - Bio bih ti vječno zahvalan.

- Bit će to u redu - odgovorih. - Ne brini se. Oboje ćemo proći zadaću, vidjet ćeš.

Nasmiješio mi se s druge strane stola, a ja sam malo potonula u sebi. Ako već nisam ostvarivala baš neki velik napredak sa svojom zadaćom, kako ću onda, zaboga, ispuniti još jednu?

DVANAESTO POGLAVLJE

Srijeda, 1. svibnja

Dan peti

Tipično, upravo prokleta tipično.

Moj prvi dan u Computer Bitzu, a vani lijeva kiša. *Satima* sam ravnala kosu, tako da mi je sada stajala na glavi kao nekakva vlaknasta kaciga. Čizme od antilop kože posve su mi bile promočile. Toliko o prvom dobrom dojmu pred Archiejem. Morat će me uzeti onakvu kakva jesam.

Duboko sam udahnula, pritisnula kvaku i ušetala u ured.

- Dobro jutro! - uskliknuh s prenaplašenom radošću. Bradonja broj jedan prestao je tipkati, podigao pogled prema meni i onda ga brzo maknuo. Izgledao je gore nego prošli put. Njegova duga, masna kosa bila je povezana elastičnom vrpcom. Na sebi je imao crnu majicu s velikim bijelim natpisom »Gamer« na prednjoj strani. Na slovu G bila je mrlja od pekmeza.

- Mili bože - reče Bradonja gledajući namjerno u moje čizme. - Nismo mislili da ćemo te opet vidjeti.

- Što da kažem? - slegnuh ramenima. - Očajnički mi je trebao posao.

Bradonja podigne obrve. Sada je gledao nekamo iznad mog lijevog ramena.

- Je li g. Wellington ovdje? - upitah naginjući se blago ulijevo.

- Ne. Doći će kasnije. - Sad je opet gledao moje čizme. - Ali postavili smo ti stol ako se želiš smjestiti.

Uspravio se u stolici i ustao. Ajme, bio je malen. Imao je 165 cm i bio toliko mršav da sam mu mogla vidjeti lopatice kroz majicu.

- Bit će ti drago čuti da smo ti nabavili vrhunsku konfiguraciju PC-a - reče prolazeći kraj nakrcanih stolova. - Pođi za mnom.

Sranje, pomislila sam kad smo stali kraj praznog stola u središtu prostorije. Svatko će mi moći gledati u ekran.

- U redu - reče Bradonja sredini mog čela. - Da te upoznam.

O bože. Upoznat ću Archieja. Osvrnula sam se po sobi. Koji je on? Molim te, molim te neka bude onaj glatko obrijan, kratko ošišani muškarac savršenog vida (bez problema bih ga mogla nagovoriti da se riješi majice s motivom iz *Crvenog patuljka* i zamijeni ga nečim elegantnijim).

Bradonja uperi prstom na bubuljičavog tipa duge, crvene kose čiji je stol bio desno od mene. - Ovo je Geoff.

Ispružila sam ruku. - Zdravo Geoff, ja sam Lucy.

- Hej - promrmlja on očiju zalijepljenih na svjetlost ekrana ispred sebe.

Učinilo mi se da je Bradonja mislio da je upoznavanje dobro prošlo te pokaza na tipa s naočalama nalik na pepeljare i dugom, masnom, crnom kosom s moje lijeve strane.

- Ovo je Nigel - reče.

Nigel podigne pogled i uputi mi smiješak pun žutih zuba.

- Drago mi je - reče, mlohavo mi stisnuvši ruku.

- I još jedan za sada - reče Bradonja pokazujući iza mene.

Aha. Archie je smegirani tip. Zsigurno je to on. Imao je tople smeđe oči i visoke jagodične kosti. Ispod majice i masnog razdjeljka nalazio se zgodan muškarac.

Nasmiješila sam mu se i ispružila ruku. - Zdravo, ja sam Lucy.

- Joe.

DOVRAGA!

- Mogao bih te upoznati i sa svima ostalima - reče Bradonja mašući prema ostatku prostorije dok sam ja tonula kao ispuhani balon - ali Graham želi da u podne svi odemo na piće pa ćemo se svi tamo upoznati.

- U redu - rekoh sjedajući u stolicu. - Zvuči dobro.

- Ovdje su ti podaci za logiranje. - Bradonja mi pruži komad papira. - A Zli je instalirao sav softver koji ti treba.

Pogledala sam ga. - Jesi li to rekao »Zli«?

- Naš mrežni administrator. Drag lik. Ako ti nešto pođe po zlu s računalom, zovi njega.

- Zašto ga zovu Zli?

- Zato što je to njegova omiljena riječ za dijagnozu problema. To mu je poštapalica. Većina ljudi ni ne zna njegovo pravo ime. Trebaš li još štogod, Lucy?

- Tvoje ime - rekoh. - Ti se nisi predstavio.

Bradonja je pocrvenio od neugode i ispružio ruku. - Joj, da. Kako nepristojno od mene. Ja sam Archibald Humphreys-Smythe.

TRINAESTO POGLAVLJE

Nisam znala da li da dignem ruke od očaja ili da skočim iz stolice i čvrsto ga zagrlim. Umjesto toga, klimnula sam glavom i rekla - Drago mi je, Archibalde.

Nastavila sam ga gledati dok mi je sree divlje lupalo i dok se on vraćao do svog stola kraj vrata. Pronašla sam Archieja. Stvarno sam ga pronašla! Ali kako ću pronaći ljubav za niskog, mršavog tipa s dugom, masnom kosom koji vas ne može gledati u oči dulje od par sekundi? Je li netko izmislio internetske stranice za pronalaženje partnera

štrebera.com?

- Je li sve u redu? - upita me Nigel podižući obrve. - Ne misliš valjda sad pobjeći?

- Ne, nikako. Samo sam se, ovaj, orijentirala.

Tako je. Da. Bila sam na poslu. Mogla sam se barem pretvarati da radim svoj posao dok smišljam sljedeći korak u vezi Archieja. Okrenula sam se prema monitoru. O ne. Dobila sam PC. Nisam ga koristila još od informatičke nastave u školi. Na mom prethodnom radnom mjestu svi su koristili Macove.

OK. Kao prvo, uključi računalo. To ne bi trebalo biti toliko teško.

Pritisnula sam veliku ovalnu tipku s nekim plavkastim črčkarijama. Monitor se uključio. Uh, dobro je. Računalo se pokretalo. Pogledala sam na obje strane, provjeravajući gleda li me tko, ali Geoff i Nigel, s velikim slušalicama nabijenim na uši, bili su prezaposleni tipkanjem da bi uopće obraćali pozornost na mene.

Sjajno. Sad sam samo trebala proguglati ovaj program za web dizajn po internetu i vidjeti kako se upotrebljava prije nego što netko primijeti kako nemam blage veze ni o čemu.

Dok sam prebacivala između prozora programa i onog s uputama na internetu, nad moj monitor nadvila se sjena. Okrenula sam se i prigušila krik. Gledao me je čovjek visok najmanje 2 metra, s najvećim čelom i najdebljim crnim obrvama koje sam ikada vidjela. Izgledao je kao Lurch iz obitelji Addams.

- Zdravo - reče pružajući lopatu od šake. - Ja sam Zli.

- Ja sam Lucy.

- Je li sve u redu? - upita me lomeći mi ruku.

- Da, sve je u redu. Radim, i to.

Zli se nasmije. Između svih njegovih zuba nalik na malene klinove nalazio se golem prostor. Izgledao je kao div koji je greškom dobio sve dječje sjekutiće.

- Trebam ugasiti tvoje računalo samo na sekundu - reče.

- Nema problema.

Ugasila sam sve programe na ekranu i onda me obuzela panika. Kako isključiš PC? Nisam se mogla sjetiti.

- Ovaj... - rekoh dok sam prelazila mišem preko raznih tipaka i ikona. Osjetila sam kako mi probija znoj. - Želiš li ga ti ugasiti?

- Ne - odbrusi Zli. - Samo ga isključi. Znaš ono, *start, isključi računalo*.

Tipkanje s moje obje strane utihnulo je. Geoff i Nigel gledali su me mršteći se.

- U redu - rekoh dok je stroj ispuštao čudne zvukove i na koncu se ugasio. - Riješeno.

- A sad ga ugasi - reče Zli.

O čemu on to? Ekran je bio crn. Bilo je isključeno, zar ne? Zurila sam tupo u njega i bespomoćno slijegala ramenima.

- Isključi ga... na... glavnom... prekidaču... - reče on polako.

Baš sam se spremala pritisnuti ovalnu tipku s plavim črčkarijama kad se Nigel počeo smijuljiti. Pogledala sam ga.

- Glavni prekidač je na stražnjoj strani računala - reče Zli.

- Da, tako je, znala sam to.

Ustala sam, prošla iza Geoffa i pristupila svom računalu sa stražnje strane. Milijun žica i kabela izlazilo je pod različitim kutovima, ali koji je glavni prekidač? Pogledala sam molećivo u Nigela i Geoffa, ali oni su mi se samo blesasto smiješili. Soba je odjednom utihnula. Čak je i Archie ustao od svog stola kraj vrata izgledajući zbunjeno.

- Prekidač za isključivanje - dreknu Zli - kad budeš spremna. Nemam cijeli dan.

Bacila sam se naprijed i isključila prvi prekidač koji sam vidjela. Uz glasnu eksploziju, iz stražnje strane računala prosukljao je bijeli dim.

Jo. Sranje.

Čitav ured utihnuo je na najmanje trideset mučnih sekundi, a onda je netko počeo pljeskati. Uskoro se pridružio još jedan par ruku, pa još jedan i još jedan. Uskoro su svi ljudi u sobi počeli pljeskati i navijati. U očaju sam gledala Nigela koji se gušio od smijeha i

davao peticu Geoffu. Ozbiljno sam razmišljala o tome da se zavučem pod stol i ostanem tamo.

- Bravo Lucy - netko doviknu.

- Ovaj - rekoh gledajući administratora mreže ispod oka - mislim da sam ubila svoje računalo.

Podigao je svoju tamnu obrvu. - Zlo.

Tijekom ručka koji se sastojao od sendviča i krigle piva u lokalnom pubu, Nigel mi je objasnio da sam slučajno prebacila prekidač napona umjesto prekidača za gašenje. Nisam ubila računalo, ali Zli ga je odnio sa sobom. Primijenit će malo štreberske brige i radit će kao novo.

- Lucy, ja se ne bih brinuo na tvom mjestu - reče Geoff. - Nigel je prvi dan zamijenio varijablu za niz.

Svi su se počeli smijati pa sam se nasmijala i ja, iako nisam imala pojma o čemu se radi. Mentalna opaska: pronađi na Googleu štreberske viceve.

- Trebala sam spomenuti tijekom razgovora da preferiram Macove - rekoh kad se smijeh konačno utišao - ali nisam htjela gnjaviti.

- Bravo za tebe - promrmlja Archie s druge strane stola.

- Tako je - netko drugi reče. - *Software* otvorenoga koda do kraja.

Svi su odjednom živnuli i pričali o Linuxu i Redhatu i drugim pojmovima koje nisam razumjela. Pogledala sam preko stola da provjerim što Archie radi, ali on je klisnuo i sad je stajao uz šank, nervozno vrteći sat i ne trudeći se privući barmeničinu pažnju. Ustala sam dok su mi leptirići divljali po trbuhu i prišuljala se uz njega.

- Hvala, Archibalde.

Skočio je kao oparen, pogledao me i odmah odvratio pogled. - Za što?

- Za to što si rekao »bravo za tebe« kad sam rekla da preferiram Macove. Mislila sam da će mi se svi smijati.

Nije rekao ništa, ali mislim da sam vidjela mali smiješak na njegovim usnama.

- Aha, shvaćam - rekoh. Smiješ se zato što su mi se već svi smijali.

- Oprosti - reče čupkajući remen sata i crveneći se. - Nismo to trebali učiniti, nitko se ne želi osramotiti prvi dan na poslu.

- Sad je malo prekasno za to.

Još uvijek se nije trudio privući barmeničinu pozornost, tako da sam to ja učinila.

- U ovoj rundi ću popiti džin i tonik - rekoh - i... - pogledah u Archieja, koji se smanjio na polovicu svoje minijaturne visine. - Što ćeš ti?

- Pola krigle gorkog piva.

Gorkog? Nitko ispod četrdeset ne pije gorko pivo.

- Pola krigle gorkog piva - ponovih.

Stajali smo jedno kraj drugoga u neugodnoj tišini dok je barmenica stavljala led u čašu i pritisnula je u doze.

- Dakle - rekoh pokušavajući opet zapodjenuiti razgovor - da se sada ne moraš vratiti na posao, što bi radio?

Archie slegne svojim mršavim ramenima. - Vjerojatno bih kodirao ili igrao igre.

- Kakve igre?

- Računalne igre, naravno.

Mlaz tamnosmeđega gorkog piva curio je u čašu od pola litre. Barmenica je potezala ručicu gore-dolje. Promatrala sam je sva zbunjena. Archiejev se život sigurno nije sastojao samo od kodiranja i igranja. U protivnome, bit ću u velikim problemima. Kojoj je ženi idealan muškarac nizak, dugokos štreber? Ja ne znam nijednu takvu. Tko zna, možda Archie ima dobar auto ili lijepu kuću, nešto zbog čega bi bio bolja prilika.

- I - rekoh dok sam otpijala piće - gdje ti je dom, Archibalde? Imaš li svoj stan?

- Ne kao takav - reče odmahnuvši glavom.

- Što to znači?
- Živim s bakom.
- Bakom? - promrmljah. - Krasno.

ČETRNAESTO POGLAVLJE

Četvrtak, 2. svibnja

Dan šesti

Dovraga. Archie se u četvrtak ujutro nije pojavio. Na naslonu njegove stolice nije bilo ljubičaste jakne, a monitor je bio ugašen. Srijedu poslijepodne me je izbjegavao. Tko ga može kriviti? Gotovo sam ga cijelog okupala u džinu kad mi je rekao s kim živi.

- Nige - rekoh dok sam sjedala. - Je li Archibald tu negdje?

Pogledao me iznad naočala. - Zašto, sviđa ti se, ha?

- Ne - zacrvenjela sam se od bijesa. - Htjela sam ga pitati nešto u vezi, ovaj, softvera koji koristim.

- Pitaj Zlog. - Pokazao je glavom prema stolu administratora mreže. - To mu je posao.

Zli je uhvatio moj pogled i poslao mi osmijeh pun sitnih zuba.

- Možda kasnije - promrmljah protrnuvši pri pomisli na »zlu« eksploziju računala. - Prvo moram Grahamu sastaviti izvješće o internetskim stranicama.

Šteta što Archieja nije bilo, ali imala sam važnijih stvari o kojima sam se trebala brinuti. Anna se te večeri nalazila s mojim zaručnikom na piću. Opet ću vidjeti Dana.

Želudac mi se stisnuo dok sam ulazila u White Horse nešto iza šest sati. Nisam znala kad će se Dan i Anna naći, ali nisam htjela riskirati da mi promaknu. Izgledala sam zastrašujuće u zgužvanoj odjeći za posao, ali nije me bilo briga.

- O, to si ti - reče barmen promatrajući moje zgužvane crne lanene hlače i tintom zamrljanu majicu dok sam se namještala uz šank. - Opet loš dan?

Odmahnula sam glavom. - Naprotiv, zasad je skroz u redu. Čašu bijelog vina, molim.

Odnijela sam piće za stol u kutu puba i sjela. Prošlo je deset minuta, ali i dalje nije bilo traga mom zaručniku ili mojoj prijateljici. Pub se već solidno popunio i obuzela me briga. Kraj mene se nalazio jedan slobodan stol, dok je drugi bio na drugom kraju puba. Kako ću prisluškovati razgovor Anne i Dana ako sjednu ondje?

Udario me nalet hladnog vjetra kad su se otvorila vrata puba. Podigla sam pogled. U pub je ušao visok muškarac tamne kose i zbuđenog izraza lica. Bio je to Dan! Bio je odjeven u traperice i pohaban zeleni pulover koji sam mu isplela kad smo počeli živjeti skupa. Izgledao je mršavije nego kad sam ga zadnji put vidjela. Brada mu je već bila gruba i čvrsta.

Pogledi su nam se susreli. Oduzeo mi se dah.

Možda je priručnik bio u krivu. Možda, ako nekoga jako volite, možda možete vidjeti kroz vremenski poremećaj percepcije. Možda je znao tko sam ja.

Dan se namrštio i maknuo pogled. Prepoznao me, ali ne kao Lucy, nego kao čudnu, nijemu ženu koja mu je zakucala na vrata. Srce mi je sišlo u pete dok je sjedao za slobodni stol na drugom kraju bara i gledao posvuda, samo ne u mene.

Pet minuta kasnije ušla je Anna. Izgledala je i blistavije nego zadnji put. Kosa joj je bila ravna i sjajna, koža besprijekorna. Bila je odjevena u traperice, visoke pete i bijeli pulover na jedno rame u stilu Bardot. Da mi nije najbolja prijateljica, mrzila bih je.

Nasmiješila se kad je ugledala Dana i krenula prema njemu. I on se široko nasmiješio u njenom smjeru, poljubio je u obraz i rekao nešto što nisam mogla pročitati s usana. Nekoliko trenutaka kasnije ustao je i otišao do šanka kupiti piće.

Što sad? Morala sam se približiti kako bih mogla prislušivati njihov razgovor, ali imala sam dva velika problema:

Na toj strani bara nije bilo slobodnih stolova.

Nisam se željela previše približiti i tako riskirati da Dan pomisli kako ga uhodim.

Pijuckala sam svoje vino i mahnito se osvrkala po prostoriji. Za šankom, do plavokosog muškarca koji je leđima bio okrenut prema meni, stajala je stolica, otprilike metar udaljena od stola Dana i Anne. Morala sam učiniti jednu stvar. Trebala sam se pretvarati da razgovaram s njim dok potajno prisluškujem razgovor Dana i Anne. Popila sam gotovo sve vino, umočila prste u ono što je preostalo na dnu i time protrljala mrlju na majici. (Printer na poslu nije radio tako da sam protresla spremnik za tintu da vidim je li prazan. Nije bio prazan.) Umjesto da time popravim stvar, sad sam izgledala kao da sam čitav dan radila u rudniku. Sranje. Navukla sam jaknu i zakopčala je do grla. Izgledala sam kao gđica Jean Brodie, ali drugog izbora nije bilo. Dan i Anna već su izgledali zadubljeno u razgovor. Ustala sam i nonšalantno došetala do šanka.

Barmen je odložio časopis koji je čitao i natočio mi čašu bijelog vina, što je bilo dovoljno dugo da smislim sljedeći korak. Plavokosi muškarac, koji se nakon pomnijeg ispitivanja pokazao kao muškarac koji kosu peroksidom boji u plavo, i dalje mi je bio okrenut leđima, u potpunosti nesvjestan moje pojave.

- Oprostite - upitah tapšući ga po ramenu. - Smijem li sjesti na ovu stolicu?

Okrenuo se i promotrio me od glave do pete. Bilo je nešto poznato u njegovu staklenu pogledu blijedoplavih očiju i metalnom prstenu u nosu.

- Samo izvolite - reče.

Obišla sam ga, svjesna da bih, ako bih posegnula lijevom rukom, mogla pomilovati Dana po glavi, te sjela na stolicu. Peroksidni je strusio čašicu nečeg nalik na tekilu i popratio je velikim gutljajem iz krigle. Otpila sam vina i pogledala Dana, baš na vrijeme da čujem kako govori - Nedostaje i meni, Anna, ali ponekad...

Ostatak riječi izgubio se u žamoru puba i došlo mi je da vrisnem. Ponekad što? Ponekad bi zaboravio na mene? Ponekad bi pomislio da život nema smisla?

Osjetila sam naglu bol u podlaktici. Peroksidni me ubadao prljavim prstom svoje desne ruke.

- Hej - promrmlja - znaš li tko sam ja?

Htjela sam ga ignorirati, ali Dan je gledao točno u mene. Očito je primijetio da sam se preselila. Sranje. Morala sam učiniti nešto kako ne bi poludio i napustio pub. Usiljeno sam se nasmiješila Peroksidnom.

- Zašto mi ne kažeš tko si ti? - rekoh lagano tapšući njegovu ruku kao da, nadala sam se, flertujem s njim.

- Jesi li čula za Lu\$T Boyse? - promrsio je, nagingući se toliko daleko na svom stolcu da sam se zabrinula da će pasti. U tom trenu shvatila sam.

- Ti si Keith Krank - rekoh.

Za stolom s moje desne strane, Danove oči punile su se suzama.

- Kad sam bio mali - reče - rekao sam da ću se udati za prvu ženu koja bude voljela Indianu Jonesa. Imaš li pojma koliko sam bio ushićen kad sam nazvao Lucy da dogovorimo drugi sastanak, a ona mi je rekla da upravo gleda reprizu »Otimača izgubljenog kovčega« na TV-u? Zvuči glupo, ali stvarno sam mislio da ćemo provesti ostatak života skupa, a onda me ona, ona me napustila...

Želudac mi se grčio od boli. Ovo nije pošteno. Ovo doista nije pošteno.

- Ej - reče Keith udarajući me u gležanj vrhom svoje šiljate, lakirane čizme. - Ako znaš moje ime, onda znaš tko sam, ti velika lažljivice.

Otrgnula sam oči od Dana i pogledala Ketih (posve zaboravljajući da bih trebala flertati s njim).

- Nisam lagala. Samo te nisam prepoznala.

- Lažljivice - reče Keith loveći se za međunožje. - Želiš malo Keithova mesa.

- Ako ćemo pravo - rekoh - upravo sam večerala.

Mogla sam vidjeti samo Annin zatiljak, tako da nisam mogla vidjeti izraz njezina lica kad je posegnula rukom preko stola i stavila svoju elegantno manikiranu ruku na Danovu. On se odmaknuo i obrisao oči rukavom.

- Hej - blijedi prsti mahali su mi ispred nosa. - Hej, je'l slušaš ti mene?

- Molim?

- Želiš li Keithova mesa? - reče iskosa me gledajući.

- Ne, hvala ti, Keith - ponovih. - Nisam gladna.

- Napaljena? Da, to bi bilo to.

O za boga miloga. Što li je ono Claire rekla za Keitha? Da je osjećajan i da je pjesnik? Bio je osjećajan kao brusni papir industrijske jačine i njegovo beskonačno pijano blebetanje nije mi dalo da čujem što Dan i Anna govore. Osvrnula sam se po pubu, u očajničkom pokušaju da pronađem nešto što će mu odvući pažnju.

- Keith - reko pokazujući mu prstom da pride.

On se nagne naprijed. - Da?

- Zašto me ne pričekaj u ženskom WC-u, pridružit ću ti se za koji trenutak.

Usta su mu se razjapila od radosti. - Puknut ćemo se u zahodu?

- Tako je. - Protrnula sam. - Puknut ćemo se u zahodu. Idi tamo i čekaj me.

-To!

Skliznuo je sa stolice, uspravio se na noge i napravio par nesigurnih koraka. Bio je na pola puta do WC-a kad se okrenuo i vratio do mene. - Gdje je ženski WC?

- Idi oko šanka sve dok ne dođeš do kraja - reko pokazujući otprilike - i onda će biti točno ispred tebe.

Smiješći se kao lud, odšetao se kroz bar, sudarajući se s pijancima i prolijevajući piće dok se kretao. Ispod mene Dan i Anna bili su zadubljeni u razgovor. Annino tijelo trzalo se naprijed-natrag kao da plače. Dan je ispružio ruke i omotao njezine šake svojima.

- Mislio sam da ću osjetiti njezinu prisutnost oko sebe - reče Dan - ali ne mogu. Doista je otišla.

Ne odustaj od mene, Dane, potihom sam se molila, ne odustaj od mene, molim te. Vraćam se.

- Posljednja stvar koju mi je Lucy rekla - reče Anna - bila je: »Vidimo se, ljepotice, tako ćemo se dobro zabaviti.« Mislim da to najbolje oslikava Lucy.

Dan je kimnuo glavom, ali nije rekao ništa. Znala sam o čemu razmišlja. Razmišlja o tome kako smo se svađali oko priprema za vjenčanje i o tome tko je komu što rekao prije nego što sam umrla. Molim te, potihom sam molila Annu, nemoj ga pitati...

- Koje su bile zadnje riječi koje ti je Lucy uputila? Ako smijem pitati.

Dan odmahne glavom. - Ne želim o tome.

Nisam uspjela čuti Annin odgovor jer se u tom trenutku na vidiku stvorio Keith Krank.

- Hej - povikao je. - Nisi došla. Čekao sam te satima.

Pokušala sam nešto reći, ali od vlastitog jada riječi su mi zastajale u grlu. Jedva sam disala.

- Hej! - vikao je Keith - rekla si da ćeš se jebati sa mnom, to si rekla.

Buka i žamor iznenada su zamrli. Svi su se u pubu okrenuli i zagledali u nas. Keithovo je lice bilo toliko blizu mom da sam mogla osjetiti njegov pivski zadah.

- Rekla si da ćeš probati Keithovo meso! - vikao je. - Zašto nisi probala Keithovo meso, ti koketo jebena?

Odgurnula sam ga i skočila sa stolice.

- Hej. - Uhvatio me za rame dok sam se pokušavala provući kraj njega. - Kamo si krenula?

Otrgnula sam se, ali njegova je ruka čvrsto držala moj kaput.

- Hej - začuo se drugi glas. Bio je Danov. Stajao je uspravno i s visoka promatrao Keitha. - Pusti je.

Keith ga je pogledao i namrštio se. - Odjebi, žgoljavi.

- Ostavi je na miru - reče Dan hvatajući Keitha za ruku. - Ništa ti nije učinila.

Prije nego što sam se snašla, čulo se struganje stolica po podu. I drugi su ljudi ustajali. Keithovo junaštvo brzo je iščezlo i on ispusti moju ruku.

- Ona je kurvetina - reče i grubo me odgurnu. - Nosi si je.

Odgurnuo me ravno u Danovo naručje. Smrznula sam se, lica čvrsto pritisnuta u toplu vunu njegova pulovera.

- Jesi li dobro? - upita me Dan zagrlivši me jednom rukom. - Barmen će porazgovarati malo s tom budalom. Zašto ne sjedneš? Popij piće sa mnom i mojom prijateljicom.

Miris njegova losiona poslije brijanja i nježna, umirujuća ruka na mom ramenu bili su previše. Izvukla sam se iz zagrljaja, zagledala u njegovo nježno, zbunjeno lice i pobjegla iz puba.

Kasnije, u krevetu, zagrlila sam velikog ružičastog slona kojeg mi je Dan osvojio na Brighton Pieru i zabila lice u njegovo meko krzno. Još uvijek sam mogla osjetiti oštar mošus Danova losiona poslije brijanja, toplinu njegova tijela dok me grlio zaštitničkom rukom nakon što me Keith pijano odgurnuo. Zadnji put nosio je taj pulover kad me iznenadio posjetom Disneylandu u Parizu, u prosincu godinu dana prije. Žalila sam mu se na stres pod kojim sam bila zbog kašnjenja projekta na kojem sam radila, te je on, da me oraspoloži, predložio da otputujemo nekamo za vikend. Bila sam doista uzbuđena, sve dok nije rekao da mi treba malo domaće hrane, i to u kući njegovih roditelja u okolici Norfolka! Nisam ništa posumnjala kad mi je rekao da spakiram udobne cipele i debele pulovere (kuća njegovih roditelja bila je ledena!), ali kad je rekao da izađemo s Metropolitan linije podzemne željeznice na St. Pancrasu umjesto na Liverpool Streetu, znala sam da se nešto sprema.

- Što se događa? - upitala sam dok mi je čvrsto stiskao ruku i vodio me prema terminalu Eurostara. Gledala sam sjajan krov iznad naših glava nalik na metalni strop katedrale i zurila u čudu u šampanjac-bar. - Kamo idemo?

- Nisam li ti rekao - reče Dan smiješeći se do ušiju - da su mi se roditelji prošli tjedan odselili u Francusku?

- Nemoj me zafrkavati! - rekoh. - Zašto mi nisi rekao?

- Zato što to nije istina - reče puštajući moju ruku i bježeći preko središnje dvorane kolodvora prije nego što sam ga stigla udariti.

- Ali - rekoh trčeći prema njemu, vukući kovčeg na kotačićima iza sebe - ja nemam putovnicu. Ne možemo nikamo.

- Ponio sam tvoju putovnicu - reče Dan loveći me oko struka i privlačeći sebi. - I idemo u Disneyland, Luce.

Moje ciktaje od zadovoljstva vjerojatno se moglo čuti i s druge strane La Manchea.

Dvadeset četiri sata kasnije moje je lice opet bilo pritisnuto u Danov pulover dok me čvrsto stiskao u hladnoj zimskoj noći. Gledali smo stotine šarenih eksplozija vatrometa iznad Čarobnog kraljevstva, dok su Mini, Miki i Paško plesali oko nas, a blažena Pepeljuga slala poljupce svjetini.

- Ja te ne zaslužujem - rekoh gledajući Dana dok su mi emocije gušile riječi u grlu. - Ne zaslužujem biti ovoliko sretna.

- Da, zaslužuješ. Dodirnuo mi je bradu, nježno nagnuvši moje lice i poljubivši usne. - Koga bih zafrkavao da nemam tebe?

- Znači, ti me voliš samo zato što sam najnaivnija djevojka na svijetu? - upitah ga izbacujući donju usnu i glumeći da se durim.

- Ne - reče Dan duboko se zagledavši u moje oči - zato što si najljepša.

Privila sam ružičastog slona jače uz sebe, stišćući ga u rukama dok su mi suze curile niz obraze i vlažile njegovo meko krzno.

- Dane, pronaći ću ljubav Archieju - prošaptala sam - hoću. Učinit ću što god bude potrebno.

PETNAESTO POGLAVLJE

Petak, 3. svibnja

Dan sedmi

Otrčala sam na posao u petak ujutro i zastala na vratima loveći zrak. Prokleti Keith Krank. On je kriv što sam prespavala alarm. Da nije bilo njega, zaspala bih u normalno vrijeme umjesto da satima sjedim i razmišljam o Danu i...

Čekaj malo.

Archie se nadvio nad stol, prstiju na tipkovnici, drečavog pulovera odloženog na naslon stolice. Ma gdje god bio jučer, danas je bio tu! Projekt »Pronađi Archieju ljubav« vratio se.

- Zdravo, Archibalde - rekoh brišući znojno čelo rukavom.

- Mhm - odgovori on intenzivno zureći u monitor.

- Drago mi je što te opet vidim - ustrajala sam ja. - Nadam se da ti je bolje.

- Molim? - reče on podigavši pogled.

- Nije te bilo jučer. Pretpostavila sam da si bolestan.

- Tako nešto - promrmlja on zacrvenjevši se od vrata do trepavica.

Izgledalo je kao da mu je jako neugodno pa sam posumnjala kako je bolovao od neke neugodne bolesti kao što je eksplozivni proljev ili nešto takvo. Međutim, nije bilo potrebe da mu bude neugodno. Svi mi obolijevamo.

- Imodium je jako dobar, rekoh. Uzela sam ga jednom kad sam pojela užasno loš curry od kozica zbog kojeg sam provela na WC-u...

- Nisam bio bolestan - promrmlja Archie s izrazom užasa na licu. - Morao sam... obaviti... par stvari.

Aha. Dobro onda. Vrijeme je da odem sjesti za svoj stol.

Bila sam ulogirana deset minuta kad se na mom ekranu pojavila poruka. Bila je od Grahama:

Zdravo, Lucy. Molim te dođi do mog stola na kratki razgovor.

Sranje. »Razgovori« su na mom starom poslu značili ili ribanje ili otkaz. Progutala sam knedlu. Što ako je Graham provalio moj lažirani životopis? Nisam smjela izgubiti posao. Još uvijek nisam imala Archiejev broj telefona.

Je li sve u redu? - odgovorih dok mi je srce lupalo kao ludo.

Da, moramo razgovarati o internetskim stranicama, sjećate li se?

Uzdahnula sam tako glasno da je Nigel prestao tipkati i pogledao me preko naočala.

Stižem - odgovorila sam, ignorirajući kolegu i kupeći bilješke koje sam zapisala prethodnog dana. Došlo je vrijeme za muljanje.

Grahamova tamnoplava kravata zamijenjena je crvenom leptir-mašnom, dok mu je čupava kosa gelom zalizana u razdjeljak. Nije mu to bio baš dobar *look*...

- Zdravo, Grahame - rekoh stojeći ispred njegova stola.

- Gđice Brown, nemojte paziti na formu. - Mahnu rukom prema stolici. - Sjedite, sjedite.

- Napisala sam nekoliko opaski o internetskim stranicama - rekoh sjedeći na rubu stolice. - Hoćete da vam ih pročitam ili želite pogledati?

Graham se oslonio na laktove i stavio ruku ispod brade.

- Čitajte. Imate moju potpunu i nepodijeljenu pozornost, gđice Brown.

- U redu - rekoh. Prst mi se tresao dok sam pokazivala prvu stavku na isprintanim stranicama. - Kao prvo, boja. Predrečava je i ne oslikava snažan korporativni imidž.

Graham se namrštio. - Nastavite.

- Animirani dijelovi izgledaju jeftino i kičasto te posjetiteljima odvlače pozornost - rekoh ulazeći u štos. Možda ne znam ništa o kodiranju internetskih stranica, ali znam kako loš

dizajn izgleda kad ga vidim. - Font je prevelik, dizajn je iskrivljen, izbornik je na krivome mjestu, previše je nasumičnih slika koje zauzimaju sav bijeli prostor i čitava internetska stranica općenito ostavlja dojam neprofesionalizma. Tko god je dizajnirao stranice, daltonistički je idiot.

Graham kimnu glavom. - U redu. Kad biste mogli, koje biste savjete dali dizajneru?

- Ne bih ih dala - rekoh zadovoljna njegovim studioznim pristupom kritici. - Rekla bih mu da je dobio otkaz.

- Stvarno? - reče on podigavši obrvu.

- Stvarno.

- E pa, mislim da mi ne možete dati otkaz zato što sam ja direktor.

Sranje.

Pročistila sam grlo. - Nisam, ovaj, nisam mislila...

- I ja sam nekoć kodirao, Lucy. - Graham se uspravio u svojoj stolici i sklopio ruke. - Web dizajn nije neka viša matematika, znate. Bilo tko od ovih momaka mogao bi napraviti stranice, samo što su prezaposleni. Zato smo zaposlili vas.

Jož. Graham me možda nije htio otpustiti na početku razgovora, ali sad vjerojatno jest.

- Da, naravno - rekoh. - Oprostite, nisam još došla do dobrih strana stranica.

- A to su?

Pogledala sam nepostojeći popis pozitivnih strana stranica. - Riječi kojima se opisuje softver za prepoznavanje glasa je dobar.

- I?

- I, ovaj, fotografija vas kako koristite softver je vrlo... informativna.

Graham je prošao rukama kroz kosu i popravio leptir mašnu. - Pa da, zar ne ?

- Sjajna je - nastavila sam s ushićenjem. - Osvjetljenje je doista izvrsno, kutovi su odlični i, ovaj, stol vam izgleda vrlo uredno.

- A maneken?

- Molim? - rekoh odsutno.

- Mislim da je »pristao« riječ koju tražite.

Zaškripala sam zubima. - Izgledate vrlo pristalo na toj slici, Grahame.

- Dobro onda - reče ustajući - idite i sredite stranicu. Da vidimo možete li vi obaviti bolji posao.

- Dat ću sve od sebe - rekoh dok mi je kap znoja curila niz leđa kad sam se okrenula da odem. Bila sam na pola puta do stola kad je Graham viknuo moje ime.

- Da? - okrenuh se polako.

- Ako mi se stranica ne bude svidjela, dobit ćete otkaz.

Blenula sam u njega širom otvorenih očiju.

- Šalim se - reče.

Do jedan sat popodne, glava mi je bila puna HTML tagova, JavaScript kodiranja, biblioteka fotografija i očajnički sam trebala stanku. Archie je opet misteriozno nestao tako da sam se okrenula Nigelu.

- Ideš opet u pub danas?

- Ne - reče on odmahujući glavom. - Radit ću i tijekom pauze za ručak. Ja i Geoff surađujemo na jednom malom projektu sa strane.

Okrenula sam se prema Geoffu, koji je potvrdno klimao glavom.

- Neki drugi momci ti idu - doda Nigel. - Čini se da će raspravljati o prednostima i nedostacima Javascripta na web poslužitelju i onog na klijentskom računalu. Zašto im se ne pridružiš?

- Možda ipak ne - rekoh stišćući se u svojoj stolici. - Imam par stvari koje bih trebala riješiti tako da ću vjerojatno uzeti samo sendvič.

Nigel pogleda na sat. - Sally the Sandwich uskoro će doći. Radi jako dobar sendvič s jajima, majonezom i sirom.

I doista, deset minuta kasnije začuo se glasan udar na ulaznim vratima ureda. Sally the Sandwich očito je bila gorostasna cura.

Okrenula sam se, očekujući da će kroz vrata banuti ruska bacačica kugle.

- Zdravo - grmjela je omalena Kineskinja, plavo obojene kose svezane u kike na obje strane glave. Bila je odjevena u crveno-bijelu kariranu majicu, kratku suknjicu od *jeansa*, prekrivenu bijelom pregačom na kojoj je kričavo ružičastim koncem bilo izvezeno »Sally the Sandwich«. Na nogama je imala pretjerano velike ružičaste teniske, najveće koje sam ikad vidjela. Mogla je bez problema konkurirati Spice Girlsicama.

- Jaja i sir? - rekla je prilazeći Nigelu i vadeći golem sendvič s dna hrpe.

- Tako je.

- Bok - reče gledajući u mene. - Ti si nova?

- Jesam, zovem se Lucy.

Kad sam ustala i pružila joj ruku, osjećala sam se kao div. Sally je bila još i manja nego što sam isprva mislila. Nije bila viša od 150 cm.

- Čime te mogu ponuditi? - reče smiješeći se.

Uzela sam *baguette* s kobasicom i rajčicom te sjela natrag. Sally je pogledala Geoffa, ali on je već žvakao sparušeni sendvič sa šunkom i zelenom salatnom koji je donio od kuće.

- Vidimo se onda sutra - reče podižući košaru u zrak dok je odlazila iz ureda. - Drago mi je što smo se upoznale, Lucy. Dečki, vidimo se.

Ostatak popodneva rastegao se. Kad se Nigel odgurnuo na stolici i protegnuo ruke, pogledala sam na sat i iznenadila se.

Sranje, već je bilo pola 6.

Archie se ponovno pojavio krajem stanke za ručak, ali nisam pronašla vremena da razgovaram s njim. Morala sam ga uhvatiti prije nego što mi pobjegne.

Došla sam do njegova stola u pravo vrijeme. Odjenuo je jaknu, stavio kurirsku torbu dijagonalno preko torza te ispružio ruku da ugasi monitor.

- Archie - rekoh. - Što radiš za vikend?

- Idem na LAN *party* - promrmlja on dok se polako povlačio prema vratima.

Nisam znala što je to LAN *party*, ali bilo što s riječju »party« ne može biti loše, zar ne?

- Mogu li i ja doći? - upitah. Osjećala sam kako mi krv juri u obraze.

Archie je iznenađeno podigao pogled i provukao ruke kroz svoju tanašnu kosu. - Želiš doći na LAN *party*?

- Da, rado.

- Svjesna si da će to vjerojatno trajati 48 sati? - reče on ozbiljnim tonom. - Trebat će ti vrhunska izdržljivost.

Opa, više rave nego party. O moj Bože. Što ako se Archie drogira? Možda je zato izostajao s posla. Štreber koji se drogira. Tko bi to rekao?

- Mogu izdržati 48 sati, nema problema - slagala sam. - Gdje je party?

- Mogu te nazvati sutra i onda ti priopćiti sve pojedinosti? - reče gledajući na sat. - Moram biti negdje, sad odmah.

Morala sam se ugristi za usnicu kako se ne bih nasmiješila dok sam zapisivala kućni broj telefona na *post-it* papirić i davala mu ga. Ako Archie može zatražiti od žene broj telefona, možda ipak ima nade za njega. Pogledao je papirić i spremio ga u stražnji džep.

- Vidimo se onda, Archie! - viknuh veselo dok je istrčavao iz ureda.

- Archibald - promrmlja on i nestade.

ŠESNAESTO POGLAVLJE

Bila sam neobično dobra raspoloženja kad sam se ušetala u Kuću duhova-pripravnika. U samo jednom danu uspjela sam ovo:

1) Ne dobiti otkaz na poslu.

2) Dobiti poziv na obećavajući *party*.

To je značilo kako imam čitavih 48 sati da upotrijebim svoju magiju na Archieju i otkrijem kako izgleda njegova idealna žena. A onda bih samo trebala uvjeriti ga da mi pomogne pronaći je. Sjajno, pomislila sam kad sam ušla u kuhinju i uzela dijetnu Coca-Colu iz hladnjaka, sve napreduje tako dobro.

- Lucy - reče Claire pojavljujući se niotkuda i blokirajući vrata.

- Da - protisnuh ukipivši se na mjestu.

- Zašto si mi rekla da odjebem kad si sinoć došla kući ?

Sranje. Potpuno sam zaboravila da sam to učinila. Ona je kriva što me nazvala Mladenkom dok sam bježala iz sobe u suzama.

- Zato što sam bila, ovaj, ljuta na tebe zbog nečega što mi se dogodilo - promrmljala sam.

- A to je? - upita me kupeći svoje vunene ekstenzije i omatajući ih debelom elastičnom vrpcom.

Ajoj. Je l' to ona vezala kosu pripremajući se za borbu?

- Upoznala sam Keitha Kranka - rekla sam koraknuvši unatrag i udarivši u kuhinjski stol. Zdjela sa žitaricama prevrnuła se na pod i razbila uz glasan udar.

- Stvarno? - reče Claire i zasuče rukave svog vezenog pulovera do laktova i koraknu prema meni. - Gdje?

- Hajdemo na piće i razgovarajmo o tome - promucala sam dok su komadići posuđa krčkali pod mojim nogama. - Negdje blizu.

Ako me već bude razbila, htjela sam svjedoke i brz pristup kolima hitnoj pomoći koja će kasnije odvesti moje pretučeno tijelo.

Claire me odmjerila namrštenih očiju i progutala knedlu.

- U redu - reče baš kad sam se spremala baciti joj dijetnu Coca-Colu u glavu i pobjeći koliko me noge nose. - Ali ti plaćaš.

Bilo je prometno u pubu Queens Head, trošnome mjestu za starije ljude, odmah iza Kuće duhova-pripravnika. Svi su stolovi bili zauzeti, tako da smo se smjestile za šankom. Naručila sam piće.

- Dakle - reče Claire uzimajući kriglu jabukovače i likera od borovnice iz ruku postarije konobarice - što se to dogodilo s Keithom?

- Ovaj - rekoš - ja sam... ovaj...

Kako da joj objasnim što se dogodilo, a da ne pomisli kako sam pokušala zavesti Keitha? Kako god ja to sročila u glavi, posljedica je uvijek bila ista - Claire bi poludjela i razbila mi glavu. Čekaj malo. Nisam joj morala reći da sam ja pokušala zavesti Keitha, zar ne?

- Pila sam u White Horseu - rekla sam stišćući u ruci čašu bijelog vina - i ušao je Keith. Bio je jako, jako pijan.

- Dobri stari Keith - nasmije se Claire. - To mu je omiljeni pub. S kim je bio?

- Bio je sam, ali ne zadugo.

- Kako to misliš?

- Prišao je djevojci koja je sjedila sama za šankom i pokušao je nagovoriti da ode s njim u WC.

Claire je posegnula za jabukovačom i pogledavala me oprezno. - I, je li otišla?

- Nije. Keith ju je nazvao kurvetinom i kučkom i bog zna kako sve ne. Bilo je grozno. Djevojka se stvarno uzrujala.

Čekala sam nekakvu reakciju od Claire. Po njezinim riječima, Keith je bio divan, osjećajan tip koji spašava životinje, tako da bi joj spoznaja kakav je on u stvari mogla biti mali šok.

- To je to? - reče ona igrajući se prstenom u nosu.

Gledala sam je otvorenih usta. - Kako to misliš, to je to? Tip je totalni seronja. Osramotio se pred cijelim pubom i uništio djevojci večer.

- Reci mi nešto što ne znam.

Namrštila sam se. - Kako to misliš ?

Claire protrlja lice rukom i odvratila pogled. Odjednom više nije djelovala toliko opasno. U stvari, izgledala je nevjerojatno mlado i osjetljivo. - Nekad je i meni stalno radio takve

stvari, ali za razliku od djevojke o kojoj si mi pričala, ja bih otišla s njim u WC. To ga nije sprječavalo da me kasnije ne vrijeđa.

- Šališ se?

Odmahnula je glavom i ispila kriglu do kraja. - Da bar. Nakon što bismo bili gotovi, uvijek bi se vratio za stol benda i rekao mi da odjebem i odem sjesti za šank. Onda bi im ispričao što je radio i svi bi se smijali i komentirali me.

Bila sam užasnuta. Claire je bila naporna, ali nitko ne zaslužuje da se s njime postupa tako okrutno.

- Komentirali kako?

- Kako sam debela, ružna ili kako sam očajna *groupie* koja bi učinila bilo što.

- Ajme, Claire, to je grozno. Zašto si onda i dalje spavala s njim?

Tresnula je praznom čašom o šank i pozvala konobaricu.

- Kad bi Keith bio trijezan, bio je u redu - rekla je stišavajući glas dok joj je konobarica punila čašu - čak i drag. Mislila sam da će pijani ispadi prestati ako provedem dovoljno vremena s njim. Ali nisu.

- Trebala si ga jednostavno napustiti, Claire. Trebala si pronaći nekog puno boljeg.

- Pogledaj me - reče ona šireći ruke. - Tko bi želio ovo?

S njom je bilo sve u redu. Ispod nabacane šminke bila je lijepa djevojka. Njezin izgled nije bio problem, nego njezina svadljiva narav.

- Puno ljudi bi te htjelo - odgovorih. - Samo si ne smiješ stvarati probleme i ponašati se kao kučka sve vrijeme.

- Sad je kasno za to - reče grizući donju usnicu. - Mrtva sam.

Bila je u pravu. Ili nije? Mogu li umrli pronaći ljubav? Morat ću to ispitati kad se vratimo kući. Zašto sam joj htjela pomoći, nije mi bilo posve jasno. Možda zato što sam se još uvijek sjećala kako je to biti tinejdžerom koji misli da se ne uklapa. Ja sam bila štreberasti tinejdžer, s aparatićem za zube i groznim tenom. Bila sam toliko svjesna metala u svojim ustima, da se nisam ni s kim poljubila sve dok nisam skinula aparatić u sedamnaestoj godini. Ja sam se isto tako srela s velikim brojem kretena.

- Što ćeš učiniti, Claire? - upitah je ispijajući piće i odlažući čašu na šank.

Nasmiješila se. - Izvršiti svoju zadaću i osvetiti se. Opsjedat ću Keitha i band zauvijek. Pa da vidimo kako je to imati *groupie* koje se ne možeš riješiti.

- Je li to dobra ideja?

- To je sjajna ideja - reče kisela lica. - Platit će za ono što su mi učinili.

- Claire - rekoh dok mi se želudac grčio. - Zašto imam loš osjećaj u vezi s tim?

Ona se samo nasmiješila.

SEDAMNAESTO POGLAVLJE

Subota, 4. svibnja

Dan osmi

Mjehurići su mi gociali nos dok sam bila nagnuta naprijed, a Dan mi sapunastim rukama prelazio gore-dolje po leđima. Kupaonica je bila u mraku, osim nježne svjetlosti svijeća i slatkog mirisa Molton Browna, pjenaste kupelji od crvenih algi.

- Želi li gospođa čokolade? - šapne Dan stavljajući mi komadić Dairy Milk čokolade u usta. - I želi li da pustim Barryja Whitea?

Kimnula sam potvrdno glavom, iako sam osobno smatrala da je Barry White prekičast za scenarij zavođenja.

- Vaša želja moja je zapovijed - reče Dan uzimajući daljinski upravljač.

Nagnula sam se i opustila na njegovim grudima, njegove ruke oko mene, njegove usne... njegove usne... kakav je to užasan zvuk? Je li to CD preskakao? Nije zvučao kao ljubavni

morž, zvučao je kao, kao...

Telefon.

Sranje!

Subota. LAN *party*. Archie. Telefon. Lucy, probudi se!

Kad sam se uspravila u krevetu, začuo se grozan zvuk deranja papira. Uхватила sam se za lice. Za lijevi mi je obraz ostala zalijepljena stranica iz priručnika. Hmmm. Bit će da sam slinila u snu. Vrlo otmjeno.

Zaboljelo me je dok sam skidala papir i trljala kožu koja me pekla. Uspjela sam pročitati svega nekoliko poglavlja prije nego što sam zakunjala, međutim nisam našla ništa što bi mi dalo odgovor na pitanje o tome može li Claire pronaći ljubav u nebu ili ne. Možda Brian zna? Međutim, to je moglo čekati. Telefon je još uvijek zvonio.

Izbacila sam noge izvan kreveta, izletjela iz sobe i sjurila se niz stepenice.

- Halo? - viknuh zadihano u slušalicu.

- Jesam li dobio Lucy Brown? - reče uljudan, elegantan glas s druge strane slušalice.

- Svakako - rekoh skidajući komadiće papira s obraza i bacajući ih na pod. - Je li to Archibald Humphreys-Smythe?

Archie se nasmijao. Imao je dublji glas nego što bi se moglo očekivati od čovjeka njegove veličine.

- Jesi li još uvijek zagrijana za LAN *party*? - upita me.

- Svakako da jesam.

- Sjajno. Gdje živiš? Pokupit ću te za pola sata.

Blenula sam u telefon. - Molim?

- Odgovara li ti više 45 minuta?

Kakav to *party* počinje u 11 sati u subotu ujutro?

- Zašto tako rano?

- Pa moramo se instalirati. Ovo će biti maratonski događaj.

Koliko će trajati taj *party* ako treba dobar dio dana da se uspostavi? Usprkos svojoj rezerviranosti, počela sam očekivati fantastičan noćni provod.

- Živim u Buckley Roadu 108 - rekoh. - Vidimo se za četrdeset pet minuta onda?

- Dogovoreno.

Telefon je utihnuo. Nekoliko sam trenutaka čučala u ormaru, uzbuđena i nervozna. Ovo je bila moja velika prilika da upoznam Archieja. Nisam je smjela uprskati. Ali idemo po redu - što ću odjenuti ?

Točno četrdeset pet minuta kasnije začulo se zvono na vratima. Srce mi je počelo jače tući i pogledala sam se još jednom u zrcalo. Kosa oprana i osušena? Da. Svi komadići priručnika trajno uklonjeni s obraza? Da. Svjetlucava srebrna majica na vezanje oko vrata i vrlo kratka crna suknja? Da. Užasno visoke pete? Da. U redu, bila sam spremna. Duboko sam udahnula, krenula kroz hodnik i niz stepenice te otvorila ulazna vrata.

Archie, odjeven u bež hlače i crnu majicu s natpisom »Volim vilenjake«, zinuo je u mene. Njegove oči promotrile su me od glave do nožnih prstiju koji su mi virili iz cipela pa natrag.

- Ovaaaaaaj - reče on dok su mu usta bila otvorena kao u zlatne ribice. - Ovaaaaaaj.

Stavila sam ruku na bok i nasmiješila mu se. - Točan odgovor koji tražiš bio bi »prekrasno!«

- Da, naravno - reče on prebacujući se s jedne noge na drugu i lomeći prste. - Pitam se...

Jesam li ja tu nešto pogrešno shvatila? Je li to ipak bila više večera nego rave *party*? Ili je to možda bio bal, to bi imalo smisla, jer on je ipak na koncu konca bio otmjen.

- Pitam se samo hoće li ti biti udobno u toj odjeći?

Udobno? Visoke pete uvijek su agonija, ali to je cijena koju plaćate. To je nešto što muškarci, uključujući Archieja, nikada neće shvatiti.

- Bit ću u redu - rekoh. - Ne brini se.

- O. K., hajdemo. Ondje sam parkirao.

Odšetao je niz stazu, a ja sam teturala za njim sve dok nismo došli do najslade, najsjajnije bijele VW bube koju sam ikad vidjela.

- Ovo je Herbie - reče Archie otvarajući vrata na suvozačkoj strani. - Poslije vas.

Ušla sam u malen automobil što sam elegantnije mogla. Moje početne nedoumice oko odjeće nestajale su i počela sam se zabavljati. Archie je bio totalni štreber (tko ide na *party* u majici s natpisom »Volim vilenjake«), ali i totalni džentlmen i spremali smo se skupa krenuti u mini avanturu.

- Sigurnosni pojas ? - reče sjedajući na vozačku stranu.

- Vezana i spremna za polazak, Bimbo Baggins.

- Ha? - pogleda me Archie zbunjeno.

- Znaš ono, Gospodar prstenova?

- Mislim da si htjela reći *Bilbo* Baggins, Lucy.

- Da, naravno, u pravu si - rekoh, očajnički pokušavajući ne prasnuti u smijeh.

Archie je okrenuo ključ u kontaktnoj bravi, upalio automobil, stavio mjenjač u prvu brzinu i izašao na cestu.

- Spremna za *party*? - upita me. Ispod iznimno čupave brade uočila sam stidljiv osmijeh.

- Nego što! Idemo. Imaš li kakve glazbe?

- U pretincu za rukavice.

Posegnula sam rukom, otvorila pretinac i počela kopati po velikoj hrpi CD-ova koji su se nalazili unutra. Nisam bila sigurna što bi štreber kao Archie mogao slušati, ali to zasigurno nije bio rap ili hip-hop. I to onaj stare škole. Nije to bio moj đir. Ja sam više djevojka od indie i rock glazbe. Pregledala sam CD-ove: Beastie Boys, Doctor Dre, Run DMC, Public Enemy, NWA.

- Jesu li to tvoji CD-ovi? - upitah ga.

- A čiji bi bili ?

Podignula sam obrvu, umetnula CD Beastie Boysa i spustila prozor. »Fight for Your Right To Party« (vrlo prikladno) treštao je iz zvučnika iznad stražnjih sjedala. Jačina basa udarala me straga u glavu. Pogledala sam iza. Na stražnjem je sjedalu bilo nešto.

- Archie, zašto nosiš laptop?

- Molim? - reče gledajući me i stišavajući glazbu.

- Laptop, na stražnjem sjedalu, zašto?

- Zato što mi treba, naravno. Gdje je tvoj?

- Ja ga nisam ponijela. - Pogledala sam u svoje prazno krilo i namrštila se. - Mislila sam ponijeti bocu vina, ali sam zaboravila.

Kočnice su zaškrupale i ja sam poletjela naprijed u trenutku kad se automobil naglo zaustavio. CD-ovi su poletjeli iz mog krila i prosuli se po podu. Sranje, bit će da sam napravila neki veliki *faux pas*. Otmjeni ljudi uvijek nose cugu na partyje.

- Hoćeš da se vratimo? - upita Archie dok su automobili iza nas počeli trubiti. - Imamo vremena vratiti se po tvoj laptop.

Što? O bože. Možda na stvarno otmjene partyje morate ponijeti laptop ili nešto jednako skupo umjesto boce vina kao poklon. Znaite, kao kad visoki gosti donose Kraljici tijare, dragulje i slično.

- Ali ja nemam laptop - rekoh u očajanju.

Archie je ponovno stavio automobil u brzinu i krenuo. - Ne brini se, Nigel ima jedan koji možeš koristiti.

- I Nigel ide na party? - upitah iznenađeno.

- Naravno - reče Archie - i Geoff isto. Ne bi bio party da nema dovoljno laptopa za podijeliti.

O čemu on to? Je l' mi to idemo na neke orgije s laptopima? Što ako je LAN kratica za »Loving a Nerd³«? O ne. Što ako svi laptopi budu imali web kamere spojene na internet pa

³ (eng.) voljeti štrebera (nap. prev.)

me dečki traže da plešem za njih ili se skidam ili...

- Blizu smo - reče Archie prekidajući moj tihi napadaj panike. - Samo što nismo.

Skrenuli smo u tihu ulicu u predgrađu i parkirali se. Dvije starice polagano su šetale niz ulicu. Jedna je vukla *shopping* torbu na kotačićima, a druga se gurala naprijed pomoću Zimmerove hodalice. Ovo se baš i nije činilo kao središte zabave.

- Stigli smo? - upitah ga.

Archie je ugasio motor i izašao iz automobila. - Broj 22 - reče i pokaza na kuću u nizu crvenih vrata.

Izmaknula sam se da može prvi krenuti niz stazu. Leptirići u mom trbuhu divljali su kad je pozvonio.

Na što sam to dovraga pristala?

OSAMNAESTO POGLAVLJE

Vrata su se polako otvorila.

- Archie! - reče Nigel, a onda su mu oči ugledale mene.

- Kvragu.

Namrštila sam se. Bilo je nešto apsolutno krivo u tome što me štreber tako očigledno snima. Još je gore što sam se zbog toga dobro osjećala. Nervozno sam se zanjihala. - Drago mi je da ti se sviđa.

- Ma ne... samo što - reče Nigel - nisi li malo predobro odjevena?

Pogledala sam Archieja, ali on je gledao u svoje tenisice.

- Ma pusti - reče Nigel puštajući nas unutra. - Uđite, zabava je ovdje.

Prošla sam niz hodnik i kroz vrata koja mi je pokazao. Zatekla sam se u vrlo tamnoj prostoriji blago pljesniva mirisa. Zastori su bili navučeni, a većina je namještaja bila razmaknuta i smještena uz staklena vrata verande. U središtu sobe stajala su četiri stola složena u kvadrat. Za jednim od njih sa svojim laptopom sjedio je Geoff.

- Zdravo, Geoffe - rekoh zureći kroz mrak, još uvijek potpuno zbunjena. Soba nije izgledala pripravno za orgiju ili party. Što se to, dovraga, ovdje odvijalo?

- Jesi li dobro? - promrmlja Geoff očiju prikovanih za ekran.

Nigel se provukao kraj mene i utipkao nešto u drugi laptop.

- Imam Coca-Colu, Red Bull, Lucozade, kao i vrećice Kettle čipsa ako netko želi nešto gricnuti. Mislim da bismo kasnije, kad ogladnimo, mogli naručiti pizzu. Naručit ćemo je s interneta, naravno.

- Sjajna ideja - reče Archie sjedajući u jednu od slobodnih stolica. - Lucy, izvoli sjesti.

Sjela sam na rub jedne od stolica i gledala Archieja kako priključuje svoj laptop srebrne boje u utičnicu u zidu i petlja s kabelima i nekom crnom kutijom koja je treptala na sredini stolova.

- Archie - rekoh gledajući sumnjičavo u crnu kutiju. - Mogu li kako pomoći?

- Aha - reče on izgledajući kao da mu je neugodno. - Nigel, imaš li rezervni laptop? Lucy je zaboravila svoj.

- Nema frke - reče Nigel dižući se. - Lucy, bojim se da je zvijer malo starija i da je grafička kartica loša, ali poslužiti će svrsi.

Izašao je iz sobe te sam uskoro začula teške korake koji su išli uz stepenice.

- Archie - šapnuh kad je iznenada nestao pod stolom.

- Kad će početi *party*?

- Čim se instaliramo, mislim - odgovori njegov prigušeni glas.

- A gdje su ostali? Gdje je DJ? Kako ćemo plesati ako svi ovi stolovi zauzimaju prostor? Ovdje je također i dosta tamno... nemate li nekakva disko svjetla?

Ispod stola je dopirao dubok i glasan smijeh, a onda i glasan udarac. Izašlo je Archijevo nasmiješeno lice.

- Oprosti - reče mičući razbarušenu kosu s očiju. - Počeo sam se smijati i udario glavom.

- Zašto? - upitah ga, bivajući sve zbunjenija i zbunjenija.
- Lucy, znaš li ti uopće što je LAN *party*? - reče Geoff kroz smijeh.
- Da, naravno - promucah. - To je *rave party* na polju. LAN je skraćenica od »land⁴«. Nije li tako?

Archie i Geoff pogledali su se i puknuli u smijeh.

- Što je? - rekoh dok su se oni valjali od smijeha. - Što sam rekla?

- LAN - reče Geoff između napadaja smijeha - znači Local Area Network.

- Molim?

Archie je otvorio usta i prestao se smijati. - LAN *party* - reče on polako - jest kad ljudi umreže svoja računala kako bi mogli igrati igre za više igrača.

- Znala sam to - podciknuh. - Samo sam te malo zafrkavala.

Archie i Geoff i dalje su se smiješili kad je u sobu ušetao Nigel i stavio laptop pred mene. Gledala sam u njega, ne znajući što reći.

- Mogu te odvesti kući ako želiš - reče Archie tiho. - Ne moraš ostati ako ne želiš.

Skrenula sam u hipu pogled s laptopa na svoju užasno kratku haljinicu i apsolutno neprikladne cipele. Nije ni čudo što su dečki zurili u mene kao da sam se spustila s drugog planeta (što je u neku ruku i bilo točno). Toliko o kraljici obmane.

- Uh - rekoh. - Uh.

Ako ostanem, morat ću provesti idućih 48 sati svog neživota igrajući računalne igre, a jedina koju sam znala igrati bila je neka Danova nogometna igra. Čak bih mu i tada samo virila preko ramena, gnjaveći ga da ugasi to tako da ne zakasnimo u kino.

Ponovno sam pogledala Archieja. Doimao se doista zabrinutim, kao da je on jedini odgovoran za moju glupost. Jebi ga. Nisam baš imala nekog izbora, zar ne?

- Rado bih ostala - rekla sam smiješeći mu se blago. - Ali morat ćeš me naučiti kako se igra.

- Sjajno - reče on, vidno opušten. - Dok ja instaliram softver i spojim te na hub - reče on posežući za mojim laptopom - ti moraš odlučiti koji lik želiš igrati. Želiš li biti pripadnik ljudske rase, orka, vilenjaka ili jedna od neumrlih pošasti?

- Hm - rekoh pokušavajući zadržati mirnoću. - Imam dojam da bih bila dobar neumrli lik.

DEVETNAESTO POGLAVLJE

Nedjelja, 5. svibnja

Dan deveti

Nešto iza ponoći konačno smo napravili stanku za pizzu.

U stvari, ja sam napravila stanku, Nigel i Geoff nastavili su igrati dok sam ja žvakala komad pizze između borbi. Prilično sam sigurna da je i Archie htio nastaviti s igrom, ali kad me vidio onako okruženu namještajem i stisnutu na kauču na drugoj strani sobe, došao je do mene s komadom pizze u jednoj i kutijom u drugoj ruci. Stajao je kraj mene, odjednom bojažljiv, nakon noći otvorenih osmijeha i kontakta očima.

- Archie, Archibalde - rekoh brzo se ispravivši. - Zaboga, sjedni. Zbog tebe soba izgleda neuredno.

Pomaknula sam se u stranu kako bih mu napravila mjesta, ali on se svejedno stisnuo na drugi kraj kauča i privukao noge na grudi. Grickao je pizzu i gledao sa sjetom Nigela i Geoffa koji su jedan drugome davali peticu.

- Zabavljaš li se? - upita me. - Bilo bi mi grozno ako se ne zabavljaš.

Lagano sam ga udarila u rame. - Odlično se zabavljam, Archie. Rekla bih ti da nije tako.

Uputio mi je vragolanski pogled. - Nazvala si me Archie.

- Da, i?

- Odlučio sam da mi se sviđa kad me tako zoveš.

Nasmiješila sam se i promijenila položaj, stavljajući noge ispod sebe. Pete odavno nisam imala, a odjeću sam nešto ranije te večeri zamijenila izbljedjelom majicom i crnom, širokom trenirkom. Osjećala sam se puno udobnije i pomalo gubitnicom na modnom polju.

- Zar te svi zovu Archibald? - upitah ga.

- Pa da, svi na poslu... i moja baka.

- A tvoja djevojka?

Archie se umalo ugušio pizzom. - Nemam curu - promrmljao je zureći u pod. - Nažalost.

Rezultat! Doista je želio imati djevojku. To je bio dobar početak. Ne možete pronaći nekome njegovu srodnu dušu ako ta osoba doista to ne želi.

- Poznaješ li mnogo djevojaka? - upitah ga uzimajući još jedan komad pizze.

Archie odmahnu glavom. - Nemam baš neke prilike upoznati ih. Kad nisam na poslu, ja sam... ovaj... zauzet drugim stvarima.

- Kojim stvarima?

- Samo stvarima.

- Zaboga, Archie, jednostavno mi reci. Ne mogu ti pomoći pronaći djevojku ako ne razgovaraš sa mnom.

Archie podigne obrve. - Želiš mi pomoći pronaći djevojku?

- Da, zašto ne? Bila sam stvarno dobra u tome dok sam bila... - uhvatila sam se kako računam - mlađa - izustih na koncu. - Zнала sam spojiti dosta svojih prijatelja na faksu.

- Jesi li bila uspješna?

- O da - slagah. - Dva para vjenčala su se, imaju i djecu, i to. Kako bilo, koje su to stvari koje ti oduzimaju toliko puno vremena?

Archie oblizne usnice dok mu je oštra Adamova jabučica išla gore-dolje. Grozno sam se osjećala što sam ga pritiskala kad mu je očito bilo neugodno, ali morala sam znati s čime imam posla. Ako je imao nekakav akcijom ispunjen raspored, morala sam pronaći način kako se nositi s time.

- Obavljam poslove za svoju baku - reče tiho. - To mi oduzme većinu slobodnog vremena.

- Je li ti baka jako stara? - upitah ga samilosno. Jadna je žena očito bila nemoćna.

- Upravo je navršila sedamdeset dvije - reče Archie.

To baš i nije zvučalo prestaro. Bilo je masu slavnih ljudi koji su bili i starije dobi, a još uvijek su radili. Dobri, stari Brucie Forsyth imao je osamdeset godina i još uvijek je plesao na TV-u, a Honor Blackman još uvijek je bio glamurozan. Možda nešto nije bilo u redu s Archiejevom bakom.

- Je li bolesna?

Archie je toliko snažno privio koljena uz grudi kako sam pomislila da će puknuti. Oči mu je obuzela tuga, zbog čega mi je došlo da ga zagrlim. Dakle, živi s bakom. Nije to neka velika stvar, stvarno. Ako je imalo nalik na svog unuka, bit će niska, stidljiva i zaista draga.

- Baka mi je u stvari vrlo zdrava - reče Archie - ali ima samo mene. Mog oca je tvrtka poslala u Dubai na četiri godine i moja je majka otišla s njim. Planirao sam im se pridružiti za koji tjedan, međutim djed je iznenada umro, tako da su svi odlučili da ostanem i uselim se k baki.

- Nije ti to smetalo?

Archie se namrštio. Pogled u njegovim očima zamijenio je stoički izraz. - Učinio sam ispravnu stvar.

- Žao mi je - rekoh. - Zasigurno ti je bilo grozno. Ako te to tješi, znam kako ti je.

- Stvarno? - reče gledajući me iznenađeno.

- Ne u vezi brige za baku, ne, nego sam izgubila oba roditelja u ranim dvadesetima. Znam kako je to biti sam.

Sad je Archie bio na redu da izgleda utučeno. - O bože, Lucy - reče. - Nisam imao pojma.

- U redu je - slegnuh lagano ramenima. - Nisi ni mogao znati.

Nekoliko trenutaka nismo govorili ništa. Samo smo sjedili na kauču i gledali jedno drugoga, dok je nekakvo prešutno razumijevanje ispunjavalo tišinu.

- Hej - viknu Nigel - vas dvoje! Vaši likovi dobivaju batine. Trebali biste doći ovamo uskoro.

I trenutak se rasprsnuo kao prenapuhani balon.

Sljedeće čega se sjećam jest da me nešto lagano, ali grubo udarilo u čelo. Otvorila sam oko i pogledala preko sobe. Nigel je bacao Kettle čips na mene.

- Hej, pospana - nasmijao se.

- Molim? - rekoh trljajući oči i zijevajući. - Samo sam odmarala oči. Napunila sam baterije i spremna sam za boj!

Nije mi bila namjera zaspati. Nakon što je Nigel prekinuo moj razgovor s Archiejem, vratili smo se laptopima i bacili na igru. Nastavila sam do 5 ujutro, a onda odlučila vratiti se na kauč i popiti Red Bull da napunim baterije. Očito nisam uspjela.

- Spavaj ako želiš - reče Nigel između zalogaja čipsa. - Odlučili smo završiti maraton ranije zato što su ova dvojica amateri.

Archie s teškim kapcima i zijevajući Geoff kimnuli su u mom smjeru.

- Koliko je sati? - upitah.

- Četiri popodne.

- Lažeš! - Ustala sam i protegnula se. - Je li moj lik poginuo?

- Ne - reče Nigel. - Izlogirali smo te kad smo shvatili da si u nesvijesti. Došla si zadnja, ali si ipak dobila deset kredita. Možeš ih iskoristiti sljedeći put kad budeš igrala.

Uzela sam čips i bacila ga natrag na njega. - Tko ti kaže da želim opet igrati s vama?

Nigel je izbacio donju usnicu i pretvarao se da se duri. - A ne želiš?

- Možda i želim, ali samo ako budete dobri prema meni na poslu.

- To se neće dogoditi - nasmijao se. - U stvari, sad kad sam te upoznao, pretvorit ću ti poslovni život u pakao...

- Lucy - prekinu ga Archie odgurujući se od stola i ustajući. - Ja bih da krenemo, ako nemaš ništa protiv. Moram, ovaj...

- Obaviti neke stvari? - nasmijah se. - Daj mi sekundu da se preodjenem.

Nije mi trebalo puno da se presvučem u vlastitu odjeću, složim Nigelovu i uredno je odložim na njegov krevet. Nakon kratkog zagrljaja na odlasku s mojim iznenađenim domaćinima (to mi se učinilo kao ispravna stvar - na koncu, naši su likovi prošli toliko toga skupa) ušla sam u Archiejev automobil.

Put natrag bio je tih, ali bila je to umorna, društvena tišina. Naš mi je razgovor jučer ostavio dojam da sam ostvarila napredak u vezi s njim. Nisam htjela vršiti pritisak.

- O. K., Lucy - reče Archie kad smo stali ispred kuće. - Kod kuće si.

Suspregnula sam zijevanje i nasmiješila mu se zahvalno. - Archie, hvala ti, izvrsno sam se provela.

On kimne glavom. - Ja također.

Otvorila sam vrata automobila i počela izlaziti kad mi je sinula ideja.

- Archie - rekoh vraćajući se natrag u automobil - hoćeš li sa mnom na *speed dating* sljedeći tjedan?

- Molim! - reče on, širom otvorenih očiju. - Zaboga, ne. To mi zvuči užasavajuće.

- Nije tako - potapšah ga po ramenu. - Obećavam.

- Ti se šališ - reče odmičući se od mene i gledajući me kao da sam mu predložila da pođe sa mnom na goli *bungee* skok s vrha Big Bena. - Ja? Na *speed datingu*?. Lucy, stvarno ne mislim da...

- Bit će zabavno - rekoh očajnički. - Uživat ćeš. Stvarno.

- Hm - reče Archie sumnjičavo igrajući se bradom i studiozno izbjegavajući moj molećivi pogled.

- Molim te, Archie - molila sam. - Molim te, reci da ćeš ići sa mnom. To bi mi stvarno

puno značilo.

- Ali zašto? - upita Archie gledajući me.

- Moram pronaći svoju srodnu dušu - kazah mu iskreno dok mi je Danovo nasmijano lice proletjelo kroz misli - a odlazak na *speed dating* s tobom mogao bi mi pomoći.

- Hm - reče Archie opet. Gotovo da sam mogla čuti kako mu rade sinapse u mozgu dok je pokušavao odlučiti što će učiniti.

- Molim te. - Uputila sam mu svoj najbolji molećivi pogled i prekrížila prste iza leđa.

- O. K. - reče na koncu dok mu se namršteno lice razvlačilo u osmijeh. - Ako gledamo na to kao da idemo tamo zbog tebe.

Nije to baš bio ushićen odgovor kakvom sam se nadala, ali i sam njegov pristanak da pođe sa mnom predstavljao je uspjeh.

- Jesi li siguran? - rekoh. - Nećeš se ustrtariti u zadnji čas?

Archie se zahihota. - Ne mogu ti obećati da neću biti nervozan, ali moja riječ vrijedi, Lucy, a rekao sam ti da ću ići.

Ispružila sam ruku. - Znači, dogovoreno?

Archie je stisnuo moju ruku i ja je protresoh gore-dolje.

- Eto - reče. - Zadovoljna?

- Bit ću. Namjera mi je da budem vrlo, vrlo sretna, Archibalde Humphreys-Smythe.

Smiješila sam se dok sam se vukla uz stepenice, srušila na krevet i posegnula rukom za Danovom fotografijom.

- Zdravo - rekoh mazeći mu obraz. - Jesam li ti nedostajala?

Jesi, Lucy, odgovorila sam si u glavi. Jako si mi nedostajala, jako.

- I ti si meni nedostajao - rekoh. - Više nego što možeš zamisliti.

- Ne brini se - rekoh. - Stvari se sasvim dobro odvijaju. Archie je sjajan momak i dopustit će mi da mu pronađem ljubav života. Nije li to dobro?

Dan s fotografije i dalje se smiješio.

- Pronaći ću nekoga za tren oka, Dane. - Nježno sam mu poljubila usnice. - I onda ćemo biti skupa. Vidjet ćeš.

DVADESETO POGLAVLJE

Ponedjeljak, 6. svibnja

Dan deseti

Brojila sam dane na prste. Jedan... dva... tri... otkako sam uletjela u Kuću duhova-pripravnika u subotu 27. travnja, što je značilo da sam na zemlji bila već... udarila sam glavom u stup ulične svjetiljke i beskrajno se ispričavala... deset dana. DESET DANA?!

Kako se to dogodilo? Kako to da sam već na desetom danu? Imala sam samo dvadeset jedan dan da ispunim svoju zadaću, a već sam bila na pola puta. O. K., sad sam znala malo više o Archieju i pristao je ići sa mnom na *speed dating*, ali ipak... pitanje je hoće li biti dovoljno vremena.

Ponedjeljak je, pomislih, otvarajući vrata Computer Bitza. Jess i Anna rekle su da će se nalaziti na piću svakog ponedjeljka navečer. Presjeklo me u želucu. Ako ih želim vidjeti, morat ću se vratiti u White Horse. Hoće li Keith Krank biti tamo?

- Dobro jutro, Lucy - reče Archie razdragano kad sam ušla u ured.

- Dobro jutro - odvratih mu osmijehom i prođoh kroz ured do svog stola.

- Gdice Lucy Brown - pozdravi me Nigel kao starog prijatelja kad sam sjela. - Kako si?

- Izvrsno sam, hvala ti Nigele.

Geoff podigne pogled. - Nnng. - Čak je i njegovo gundanje bilo veselije nego inače.

- Dobro jutro, Geoffe.

Nasmiješila sam se kolegama i osjećala kako mi se raspoloženje poboljšava. Možda ću ipak moći završiti zadaću. Na svijetu su postojale najmanje tri osobe koje nisu smatrale da sam totalni luzer.

Dan je prošao u hipu te sam se u pola šest počela meškoljiti u svojem stolcu, očajno želeći da se čim prije dokopam White Horsea. Dok sam spremala stvari, telefon mi je zazvonio.

- Halo? - rekoh, misleći da je netko dobio pogrešan broj. Nitko me dotad nije nazvao na posao.

- Lucy? - reče glas s druge strane.

- Ja sam.

- Ovdje Brian.

- Briane! - rekoh zbunjeno. - Odakle ti ovaj broj?

- Nazvao sam informacije i oni su me spojili s Grahamom Wellingtonom koji me spojio s tobom.

O bože, nadam se da mu Brian nije rekao nešto uvrnuto.

- Je li sve u redu? - upitah. - Je li se nešto dogodilo?

Nasmijao se. - Ne, ne, samo sam te htio pitati što želiš za večeru.

Večeru? Kad smo mi to počeli kuhati večeru jedni drugima? Otkako sam došla u Kuću duhova-pripravnika, moja se večernja prehrana svela na beskrajni ciklus tjestenine s pestom i ribanim sirom ili zapečenoga graha na tostu.

- Ti kuhaš, Briane?

- Pa da, nakon što si se ti tako ljubazno ponudila da mi pomogneš sa zadaćom, pomislio sam da najmanja stvar koju mogu učiniti jest da ti zahvalim večerom.

Dovraga. Posve sam zaboravila na naš razgovor na postaji Paddington. Toliko sam se udubila u vlastitu zadaću da na Brianovu nisam ni pomislila.

- Ali još nisam ništa učinila, Briane - rekoh osjećajući groznu grižnju savjesti.

- Onda gledaj na to kao na zahvalu unaprijed. Što ti se jede?

Oh, tako je drag. Smrdljiv, ali definitivno drag.

- Žao mi je, Briane - rekoh. - Već imam planove za večeras.

Usljedila je stanka. Nije valjda očekivao da ću ga pozvati da ide sa mnom? Iskustvo s Keithom Krankom naučilo me da je gotovo nemoguće razgovarati i prislušivati u isto vrijeme.

- Možemo li tu večeru odgoditi za sutra? - predložih mu.

Moj se cimer toliko glasno premišljao da sam morala odmaknuti slušalicu od uha.

- Briane? Je li ti to odgovara?

- Aha, da, da - reče na koncu.

Pogledala sam na sat. Bilo je već gotovo šest sati. Morala sam krenuti. - Vidimo se kasnije onda.

- U redu - uzdahne on.

Vani je bilo hladno. Navukla sam čvrsto jaknu oko sebe dok sam koračala uzbrdo prema White Horseu. Što ako se Anna i Jess ne pojave? Što ako odu u neki drugi pub? Ako se to dogodi, nikada neću doznati Danovu reakciju na incident s Keithom Krankom. Pala sam mu u zagrljaj, za boga miloga. Morala sam saznati što je on mislio o tome.

Bila sam vrlo nervozna kad sam otvorila vrata puba i prišla šanku.

- Čašu bijelog vina, molim - rekoh prije nego što je barmen imao prilike izustiti išta. Doista mi se nije dalo dugotrajno raspravljati o tome što mi se dogodilo prethodnog vikenda.

Kad se okrenuo leđima i posegnuo u frižider, osvrnula sam se po pubu. Anna i Jess sjedile su na istome mjestu kao i prošlog tjedna. Ovaj put Anna mi je bila okrenuta leđima, ali sam mogla vidjeti Jessino malo, nasmijano lice. Mrštila se i grizla nokte. Što joj je to Anna govorila?

- Tri funte pedeset, molim - reče barmen gurajući piće prema meni.

Praktički sam mu bacila novac. Morala sam otkriti što se događa.

- Bilo je grozno - reče Anna dok sam tiho izvlačila stolicu iza njih i sjela. - Pijani kreten totalno je zlostavljao tu jednu ženu. Dan je morao uskočiti.

To! Pričala je o meni. Prebacila sam težinu tako da sam sjedila na rubu stolice i nagnula se prema njima, trudeći se iz petnih žila da izgledam nonšalantno.

- Stvarno? - reče Jess širom otvorenih očiju. - Što se onda dogodilo? Je li ju kreten pratio?

- Ne, bio je prepijan da se vrati natrag na stolicu, a kamoli da bilo kamo otrči. Barmen je otišao potražiti djevojku, i kad je nije našao, izbacio je budalu van.

Jess kimnu glavom. - Drago mi je to čuti. Zvučalo je grozno.

Nastala je stanka. Anna je vjerojatno otpila svoje piće.

- Nisi čula najčudniji dio - reče na koncu. - Nakon svega, Dan mi je rekao da je to ista ona djevojka koja mu je ranije tog tjedna kucala na vrata.

- Koja djevojka?

Ja, htjedoh uskočiti. Bila sam to ja, Jess.

- I to je to - reče Anna. - Nikada je prije nije vidio. Jednostavno mu se pojavila pred kućom i zurila u njega kroz prozor. Onda mu je lupala na vrata sve dok joj nije otvorio.

To je malo pretjerano, pomislih. Prvi put sam samo jednom pozvonila. I doista nisam zurila. Promatrala sam s ljubavlju.

- Što se onda dogodilo? - Anna je držala Jess na udici.

- Pa - reče Anna provlačeći ruku kroz kosu - djevojka je pokušala razgovarati s njim, ali joj riječi nisu izlazile iz usta. Navodno je nijema.

- A Dan je bio siguran da se radi o istoj djevojci koja mu je uletjela u zagrljaj prošlog vikenda u pubu? - upita Jess.

- Poprilično siguran.

- Jeste li je čuli da govori?

- To je načudnija stvar. - Anna je utišala glas i morala sam se izviti prema njoj. - Nitko je od nas nije čuo, ali jamačno je morala razgovarati s pijanim kretenom.

- Zašto se onda pretvarala Danu da je nijema?

- Nemam pojma. On misli da je malo uvrnuta.

A mislit ćeš i ti ako se okreneš i shvatiš da točno iza tebe sjedi uvrnuta, nijema djevojka, pomislih si, odjednom shvativši da izgledam preupadljivo. Prevrtala sam džepove sve dok nisam pronašla gumicu za kosu. Bila je omotana oko komada papirnate maramice i omota gume za žvakanje. Sjajno. Brzo sam je rasplela i zavezala kosu. Sad su mi samo nedostajali šešir, lažni nos i sunčane naočale.

- I, kako je Dan? - upita Jess.

Anna uzdahne. - Pa, ako ćemo iskreno, nije baš bio najbolje kad smo došli u pub, ali se malo oraspoločio kad su onog kretena izbacili van. U jednom sam ga trenutku uspjela toliko nasmijati da mu je pivo izletjelo kroz nos.

Sjajno, pomislih, ako ne i odvratno. Dobra stara Anna.

Vjerojatno je pričala Danu o svojim nedavnim ljubavnim pothvatima. Redovito su bili grozni i uvijek smo im se smijali (iako, kako kaže Anna, nikad nisu bili toliko smiješni u trenutku kad se to događalo).

- I - reče Jess - kad ćete se opet vidjeti ?

- U stvari - zahihota se Anna kao šiparica - već jesmo. Neku večer pozvala sam ga da navrati na piće. Ništa pretjerano, samo piletina s taragonom, krumpir sa šafranom i tiramisu za desert. Bilo nam je puno bolje nego u pubu. Bilo je dobro, jako, jako dobro. - Opet se zahihotala.

Večerali su, a ja sam to propustila? Dovraga. Jess, pitaj je o čemu su pričali. Pitaj je je li Dan pričao o meni. Pokušala sam prenijeti te misli svojoj prijateljici, ali njezine paranormalne sposobnosti očito su imale slobodnu večer.

- Lijepo od tebe - reče umjesto toga. - Nekako mislim da se Dan nije baš najbolje hranio.

- Nije - odgovori Anna. - Zato je predložio da idemo na večeru u četvrtak. Mislim da bismo mogli isprobati onaj novi tajlandski restoran koji se otvorio u Swiss Cottageu.

Jess spusti glavu. - Četvrtak. Ah, kakva šteta? Stuart i ja već imamo neki dogovor. Baš

bismo vam se rado pridružili.

- Da, baš šteta.

Kako čudno. Anna je koristila svoj glas za laganje. Kad god bi lagala, glas bi joj postao tiši, lakši, a kraj rečenice završila bi laganim uzlaznim tonom. Čula sam je kako ga koristi stotinu puta ranije, posebice sa znancima: - Sviđa mi se tvoja nova frizura. Asimetričnost je sad u modi. Predivne li ručno bojane suknje. Kako ti žuto lijepo stoji! - Ali zašto bi lagala Jess? Zar je nije voljela onoliko koliko sam ja mislila da je voli ?

- Bila sam zabrinuta za Dana, zbog načina kako se zatvara u sebe - reče Jess, nimalo svjesna da je upravo otpiljena. - On nije tip muškarca koji će se otvoriti svojim prijateljima, ali sa ženama će razgovarati. Dobro je što razgovara s tobom.

- Znam - reče Anna. - To je tako lijepo kod njega. On ima tu stvarno osjetljivu, otvorenu stranu, ali je isto tako i pravi muškarac. Najbolje od oba svijeta, u stvari. Ne mislim da bi Lucy htjela da je oplakuje cijelog života. Ona bi htjela da nastavi sa životom.

Molim? MOLIM?! Zašto je to rekla? U šoku sam se zagrcnula od pića. Uхватила sam se za stol, u nemogućnosti da dišem ili gutam, usta punih vina. Potreba da se nakašljem grebla mi je grlo pa čvrsto stisnuh usnice. Nemoj se nakašljati, nemoj se nakašljati, nemoj...

Bijelo vino procurilo mi je iz krajeva usta i zašpricalo stražnju stranu Annine savršeno počešljane kose.

- Anna - reče Jess naglas. - Mislim da se žena iza tebe davi nečime. Brzo, udari je po leđima!

Prije nego što je Anna imala prilike okrenuti se, ja sam već trčala s jaknom i torbicom u jednoj ruci, dok sam drugom pokrivala usta.

DVADESET PRVO POGLAVLJE

Utorak, 7. svibnja

Dan jedanaesti

Čak i uz šalicu kave u ruci i pokrivača prebačena preko ramena, nisam se mogla prestati tresti. Zašto je, zaboga, Anna rekla da bih ja htjela da Dan nastavi sa svojim životom i upozna nekog drugog? Ja to nikad nisam rekla. Ni jednom! A puno smo puta imali pijane razgovore o raznoraznim stvarima.

Jednom smo Dan i ja, u ranim jutarnjim satima nakon povratka iz *clubbinga*, razgovarali o smrti. Ne znam što ima u tih nekoliko sati prije nego što sunce izađe, što potakne čudne razgovore, ali mislim da je to rezultat mirnoće koju osjećate dok većina zemlje još spava. I tako, upalila sam nekoliko svijeća te smo legli u potpunosti odjeveni na krevet. Dan je zapalio cigaretu, pušio je i glasno izdisao. Stavila sam ruke ispod glave i gledala kako se dim penje i obavlja papirnati luster.

Nas petero započelo je tu večer izlaskom u pub. Trebali smo popiti svega nekoliko pića i otići kući kad se pub zatvori, međutim, jedno je piće zvalo još jedno, i još jedno, i prije nego što smo se snašli, raspravljali smo o tome u koji ćemo klub ići. Anna je htjela ići u lov u neki kičasti house klub, ali ja sam inzistirala da idemo u klub u Camdenu u kojem se puštaju klasici indie glazbe. Večer je bila dobra, međutim naglo je okončana usred »I Wanna Be Adored« kad su Jess i Stuart počeli vikati jedno na drugoga i izletjeli van iz kluba. Raspoloženje je nakon toga splasnulo. Bilo je ravnije od pregaženog ježa na autocesti M25. Dan i ja odlučili smo pozvati taksi, a kad smo pokušali pronaći Annu, našli smo je u kutu kluba, jezika u grlu nekog tipa koji je izgledao kao da još nije završio šesti razred. Nije čak ni zastala uzeti zrak kad smo joj rekli da idemo. Samo je podigla palac i mahnula nam.

Kad smo došli u stan, Dan nam je natočio viski i predložio da se malo opustimo na

krevetu prije nego što odemo na počinak.

- Lucy - reče gaseći cigaretu i paleći drugu. - Jesi li znala da više ljudi umre u 3 sata ujutro nego u bilo koje drugo doba dana?

Bacila sam oko na budilicu. Pisalo je 02:56.

- Stvarno?

Dan potvrdno kimne glavom. - Da, pročitao sam to negdje. Ima veze s unutarnjim satom tijela i s time što se u to doba sve usporava.

Odgurnula sam budilicu, prevrnula se na bok i prebacila jednu ruku preko Dana. - Bolje da ostanemo još malo budni.

Dan je naslonio obraz na moje tjeme. - Ako umrem, koliko bi dugo čekala prije nego što bi nastavila život i pronašla nekog drugog?

Odmaknula sam se i pogledala ga. Iako se bio obrijao prije nego što smo napustili kuću, brada mu je već izbijala.

- Odakle sad ovo?

Dan slegne ramenima. - Ne znam. I, hajde reci, koliko bi dugo čekala prije nego što bi nastavila sa životom?

- Dane, ovo je morbidno.

- Nije, to je samo pitanje.

- Hm - rekoh pokušavajući mu uhvatiti pogled da ustanovim je li me samo zafrkavao ili je htio ozbiljan odgovor.

- Najmanje dvije godine, rekla bih.

Dan me začuđeno pogleda. - Čitave dvije godine? Ja sam mislio da ćeš reći dva tjedna.

- Idiote - rekoh udarivši ga u rame.

Dan se okrenuo na bok i nalaktio. - Lucy?

- Reci, uvrnuti dječaće.

- Ako se tebi nešto dogodi... - Prekinuo je i odmaknuo pogled, stišćući i opuštajući vilicu, dok mu se cijelo tijelo napinjalo.

- Što? - rekoh odjednom postavši nervozna. Nije bilo nalik njemu da bude tako emocionalan.

Dan se prevrnuo na leđa i zagledao u strop.

- Ako ti se nešto dogodi, Lucy - reče on polako - to bi me posve uništilo.

Zurila sam u njega, srca u grlu, dok je podizao cigaretu do usana, duboko udisao te sporo i ravnomjerno ispuhivao dim. Kad je okrenuo glavu da me pogleda, osjetila sam toliko snažan i divlji nalet ljubavi da sam mislila kako ću se onesvijestiti. Umjesto toga, on je pružio ruku prema mojoj i čvrsto je stisnuo.

- To se neće dogoditi, Dane.

- Što?

- To da ja umrem prva - rekoh dok mi se na lice navlačio slabašan osmijeh. - Ti si pušač, sjećaš se?

- Ah, da - reče Dan tiho, dok su mu se rubovi očiju naborali. - Shvaćaš li da ću morati zauvijek nastaviti pušiti, zar ne?

Nasmiješila sam se, uzela mu cigaretu iz ruku i ugasila je u pepeljari.

- Hej - reče Dan. - Zašto si to učinila?

Prevrnula sam se na njega i uzela njegovo predivno, zamišljeno lice u ruke.

- Zato da mogu učiniti ovo - rekoh i poljubih ga.

Navukla sam prekrivač čvršće preko ramena i privila kavu uz grudi. Ono što je Anna rekla nije imalo nimalo smisla, osim ako - presjeklo me u želucu na samu pomisao - osim ako joj Dan nije nešto rekao. Čula sam ga kad je rekao da od moje smrti ne može osjetiti moju prisutnost u kući. Možda je mislio kako je to moj način kazati mu da nastavi sa svojim životom? Ili je možda vjerovao da mi ne bi smetalo ako bi on našao nekog drugog zato što sam bila ljuta na njega kad sam umrla? Pijuckala sam kavu, ali tekućina nije

mogla zagrijati hladnoću koju sam osjećala u grudima. Nisam smjela gubiti vrijeme. Morala sam ispuniti svoju zadaću i postati duh čim prije. A to je značilo da Archieju moram što prije pronaći srodnu dušu.

Pokrenula sam svoj *speed dating* plan čim sam stigla u ured. Pregledala sam nekoliko londonskih internetskih stranica i odabrala jedne koje imaju *speed dating* događaje svake večeri. Samo sam se morala potruditi da se Archie pojavi.

- Archie - rekoh čučnuvši kraj njegovog stola.

On je i dalje tipkao, naizgled zadubljen u svoje misli.

- Archie!

On me pogleda i uputi mi smiješak. - Da, Lucy.

- Jesi li slobodan večeras? - prošaptah.

- Ček' da provjerim.

Uzeo je svoje ručno računalo i proveo vječnost pritišćući tipke i pišući po ekranu olovčicom dok sam se ja njimala gore-dolje čekajući da mi odgovori na pitanje.

- Da - reče baš prije nego što su mi koljena popustila - osim ako me baka ne bude tražila da joj nešto obavim. Što si planirala?

Dovraga. Zaboravila sam na njegovu baku, ali neću dopustiti da me to omete.

- *Speed dating* - rekoh veselo.

- Večeras? - Smiješak mu se izgubio.

- Što je? Mislila sam da si za? Rekao si u nedjelju popodne da ćeš doći.

- Ja sam, samo sam, ovaj... - mumljao je trljajući se po bradi i zureći u monitor. - Mislio sam da ću imati više vremena pripremiti se psihički prije *speed datinga*.

- Kako si to mislio izvesti?

- Nisam siguran.

- Dobro onda - rekoh i posegnuh rukom preko stola gaseći monitor - nazovi baku i reci joj da večeraš izlaziš. Nećemo se zadržati dulje od nekoliko sati, tako da nije baš da ćeš doći kasno kući.

- Ne mogu ti ništa obećati, doista - reče uključujući monitor i upućujući mi pogled. - Ona bi mogla dići frku oko toga.

- Daj, molim te - preklinjala sam. - Učini to za mene.

- U tom slučaju, Lucy Brown - nasmiješio se - vidjet ću što mogu učiniti.

U pet sati već sam se nervozno meškoljila u stolici. Srce bi mi zaigralo svaki put kad bi mi na ekranu iskočila poruka, ali uvijek je to bio Nigel koji mi je slao linkove na »smiješne« stranice, ili Graham koji je provjeravao moj napredak. Cijelog popodneva nisam čula ni riječi od Archieja, a ostalo je još samo pola sata radnog dana.

Pogledala sam prema vratima. O, dobre vijesti, Archie je na telefonu. Loše vijesti - mrštio se. Daj hajde Archie, molila sam tiho, reci da ideš.

Oštar ubod u bok natjerao me je da se okrenem. Nigel me gledao preko naočala, zbunjenog izraza lica.

- Neko nam se malo zaljubio? - zacerekao se.

- Molim?

- Nije li malo prenizak za tebe? - reče pokazujući palcem preko ramena.

- Misliš da mi se Archie sviđa? - upitah, užasnuta.

- Pa cijelo popodne gledaš u onome smjeru.

- To je zato što... zato što... čekam da se pojavi dostavljač.

- Stvarno? - podignu on obrve sumnjičavo.

- Da, stvarno. Čekam, ovaj... neku komponentu.

- Kakvu komponentu?

- Komponentu za... za...

U očaju sam zurila u ekran. Komponentu? Zašto sam dovraga to rekla? Svi znaju kako se ne mogu pretvarati da sam štreber u vezi tehničkih stvari. Trebala sam jednostavno reći

da mi hitno dostavljaju paket tampona. To bi ga ušutkalo.

- Za...

Na ekranu mi se pojavila poruka i umalo sam vrisnula od olakšanja. Poruka je bila od Archieja.

- Trenutak, Nige - rekoh. - Samo da riješim ovaj hitni zahtjev od Grahama.

Bok Lucy pisalo je. Dobre vijesti! MOGU ići s tobom večeras na speed dating. (Iako i dalje ne mogu vjerovati da sam uopće pristao. Krivim te što si me iskoristila kad sam bio preumoran da razmišljam kako spada!) U svakom slučaju, moram prvo otići kući. Možemo li se naći tamo? Gdje/kad? A.

Sjajno! Stvarno sam počela vjerovati da neće moći ići.

To je sjajno, tipkala sam, moramo biti u Amber baru, na Poland Streetu (Soho), upola osam. Događaj će početi u osam. Da te pričekam vani?

Ne, otpiše Archie. Sigurnije je po tebe da me pričekam unutra. Možda ću malo kasniti, ali definitivno ću doći tamo do petnaest do osam. To je u redu?

Razmišljala sam trebam li mu dati nekoliko savjeta o njezi dok smo se dopisivali (brada mu je danas izgledala posebno neuredno, a bio je odjeven u groznu žutu majicu s crvenim gejmerskim natpisom »Ding! Dobro došli na Level 70!«), ali sam zaključila da se čak i štreberi znaju odjenuti za izlazak. Osim toga, nisam htjela ispasti pokroviteljski.

To je sjajno, otipkah. Vidimo se onda.

Oko mene su se Nigel, Geoff i Joe protezali i ustajali. Bilo je pola šest. Došlo je vrijeme da se krene kući i pripremi za izlazak. Morala sam Archieju pronaći srodnu dušu!

DVADESET DRUGO POGLAVLJE

Što će Archie odjenuti? O čemu će razgovarati? Može li se uopće zadržati tri minute u razgovoru sa strancem? Okrenula sam ključ u bravi i uletjela u Kuću duhova-pripravnika, dok mi je u glavi sve vrvjelo od pitanja. U hodnik je iz kuhinje dopirao predivan miris. Duboko sam ga udahnula. Češnjak, luk, začini i... o bože, trebala sam večerati s Brianom, ali sam posve zaboravila na to. Sranje!

Uletjela sam u kuhinju i zatekla ga kako stoji kraj štednjaka. Svezao je krpu oko glave kao Karate Kid, od čega je njegova kovrčava kosa stršala kao visoka šubara britanske garde.

- Zdravo, Briane - rekla sam dok je stavljao komadiće piletine na vruću tavu. Odskočila sam kad su počeli prskati u vrućem ulju, ali Brian se nije ni pomaknuo.

- Briane. - Potapšah ga po ramenu. - Jesi li dobro?

- Ne baš - promrmlja.

Na trenutak sam zastala. - Ima li to veze s tvojom zadaćom?

- Da.

Ulovio me je napad grižnje savjesti. Bože, baš sam usran prijatelj. Toliko sam se udubila u vlastitu zadaću da sam praktički napustila svoje cimere. Obećala sam pomoći Brianu, ali nisam učinila doslovno ništa. A sad ću ga otpiliti i za večeru. Pogledala sam na ručni sat. Imala sam nešto više od sata da se spremim i vratim u centar Londona na *speed dating*.

- Briane - rekoh tiho. - Jako, jako mi je žao, ali ipak ne mogu večerati s tobom. Nadomak sam ispunjenju svoje zadaće. Ako izađem večeras, mogla bih Archieju pronaći srodnu dušu. Znam da sam ti obećala pomoći i hoću. Obećavam.

- Ne beri brigu, Lucy - promrmlja Brian. - Samo ti idi i učini što trebaš. Ne brini se o meni.

- Ali ja se brinem.

Slegnuo je ramenima i posegnuo u ormar po konzervu rajčica ostavljajući me rastrganu. Pomoći ću mu, hoću. Ali prvo moram Archieju pronaći ljubav.

Dok sam se presvukla, proputovala cijeli London i probila se kroz mase ljudi koji su se sjatili u Soho, bilo je već deset do osam.

Zastala sam ispred bara da se ispušem i čučnula da provjerim svoj odraz u retrovizoru parkiranog automobila. Kosa mi se po prvi put dobro ponašala, ali mi se olovka za oči već zgrušala u debele, ljepljive loptice blizu suznih kanala. Uklonila sam ih i promotrila svoj odraz. U mene je gledala Lucy Brown kakvu su poznavali Archie, Nigel, Brian i Claire. To sam bila ja, prava Lucy, ali koga su vidjeli Dan, Jess i Anna? Kako je izgledala uvrnuta, nijema žena? Je li imala plave oči, a ne smeđe? Manji nos? Plavu kosu?

Grupa poljskih studenata zabila se u mene dok su prolazili tako da sam poskočila. Što to radim? Nisam imala vremena motati se okolo i pitati se kako izgledam. Bilo je pet do osam. Vrijeme za *speed date!*

U baru je bilo mračno, osim nekoliko nisko obješenih svjetiljki koje su bacale meko svjetlo iznad okruglih stolova, poslaganih u redove na jednoj strani. Iz skrivenih je zvučnika dopirao zvuk nekog ljigavog jazza dok su se skupine ljudi stiskale blizu šanka. Zurila sam u njih i s neugodom gutala jer mi se grlo naglo sasušilo. Što ako Archie ne dođe? Što ako se predomislio?

Srce mi je brže zakucalo kad sam ugledala njegovu malu, tamnu glavu u stražnjoj strani prostorije. Kosu je svezao u rep, što je bio velik napredak, ali izbor odjeće bio mu je, blago rečeno, užasan. Svijetle pamučne hlače, tenisice, bijela košulja, jakna od tvida i... i... kravata.

Ali s nekim je razgovarao! Archie je razgovarao s pravom, živom ženom, a u baru je bio nešto više od nekoliko minuta. To je zasigurno dobar znak.

Požurila sam prema njima, prstiju prekrivenih iza leđa.

- Zdravo, Lucy - reče on dok sam se približavala. - Želim te upoznati s nekim.

Moj bože, ovaj tip stvarno ne trati vrijeme. Nije još ni sjeo za stol.

- Lucy - reče Archie dok se žena polako okretala prema meni - ovo je moja baka.

Preda mnom je stajala niska, zdepasta žena. Imala je čvrsto, izborano lice, tanke usnice na kojima nije bilo smiješka (a koje su bile obilno namazane krvavocrvenim ružem) i velik nos. Plava joj je kosa bila maknuta s lica i svezana straga u šinjon, toliko čvrsto da se činilo da joj je prekinut dovod krvi u čelo. Toliko o toploj, prijateljski nastrojenoj baki koju sam zamišljala. Izgledala je kao Cruella de Vil na konvenciji bogataša.

- Lucy Brown - rekoh, pružajući ruku i promatrajući njezinu suknju od tvida, pametno odabrane cipele, bijelu bluzu na volane i ogrlicu od bisera.

- Dakle, ti si desperado? - reče ona promotrivši me od glave do pete.

- Molim? - rekoh.

- Archibald mi je rekao da očajnički tražiš dečka. - Stisnula mi je ruku tako snažno da me bol lecnula.

Kreten Archie gledao je posvuda osim u neugodnu scenu koja se pred njim odigravala. Zašto je, pobogu, poveo baku sa sobom?

- Nisam očajna - promrsih kroz stisnute zube. - Samo sam mislila da bi *speed dating* mogao biti zabavan. Došli ste gledati?

Gđa Humphreys-Smythe zabacila je glavu i grohotom se nasmijala. Smijeh je zvučao kao ratni poklič galeba koji napada vreću za smeće.

- A ne, mila - prela je udarajući me možda malo prejako po ruci. - Došla sam se pridružiti.

Pogledala sam Archieja sa strahom u očima. On je promatrao svoje cipele.

- Baka je mislila da bi večer mogla biti zabavna - promrmljao je.

- Ali morate rezervirati - rekoh očajnički. - Neće biti mjesta ni za koga više.

- Sve je riješeno - reče gđa Humphreys-Smythe smiješeći se samozadovoljno. - Imali smo sreće. Netko je odustao u zadnjem trenutku, tako da je organizator rekao da će me rado primiti.

U to sam iskreno sumnjala. Trebao je to biti *speed dating* za ljude u dvadesetima, tridesetima i četrdesetima, ali sam imala dojam da Archiejeva baka ne prihvaća odbijanje, bez obzira na to što organizator rekao.

- Ali nisu li muškarci ovdje malo, ovaj, nezreli za vas? - upitah nervozno.

- Udovica sam, zlato - kreštalala je gđa Humphreys-Smythe - nisam umrla.

- Očito - rekoh dok mi je u ušima zujalo. - Samo što...

Moja replika prekinuta je vrlo glasnom i upornom zvonjavom zvona. Svi su smjesta prestali pričati i okrenuli se vidjeti odakle dolazi buka. Organizator je stao na stolicu mašući mahnito jednom rukom, a drugom kao lud zvonio malim mjedenim zvonom.

- Molim vas! - vikao je. - Molim vas, stanite u red! Dobit ćete naljepnice s imenima, tablicu za rezultate i olovku.

- Ja već imam jednu veliku olovku - vikao je neki šaljivčina za šankom.

- Onda bih vas molio da zauzmete svoja mjesta za stolovima - nastavio je organizator ignorirajući hihotanje. - Molim dame da sjednu leđima okrenute šanku, a muškarci nasuprot njima. Kada isteknu tri minute, pozvonit ću još jednom. Dame ostaju sjediti.

Stali smo u red kao školska djeca, dobili naljepnice s imenima i zauzeli svoja mjesta. Pokušala sam se odmaknuti od Archiejeve bake, ali ona je odgurnula ženu koja je htjela sjesti za stol do mog i parkirala svoju veliku stražnjicu na stolicu.

Nasmiješila sam joj se usiljeno i očajnički se osvrnula po prostoriji. Gdje je, dovraga, Archie? Bolje mu je da nije odustao. Oh! Sjedio je na stolici na drugom kraju prostorije, zureći u strop i igrajući se svojom groznom kravatom. Toliko o mom planu da mu šapćem korisne savjete između sastanaka. Morat će sve obaviti sam.

- Lucy, mila - reče gđa Humphreys-Smythe preglasnim šaptom dok je moj partner sjedao preko puta mene sa smiješkom punim iščekivanja na licu - ne znam kakav je tvoj plan, ali ako ti je namjera oduzeti mi Archibalda, spremi se za borbu.

Usiljeno se nasmiješila i odvrtila pogled. Zinula sam u svog partnera.

- Je li ti to prijateljica? - reče.

Sljedećih sat i pol bila sam stjuardesa, nastavnica u osnovnoj školi, ronilac, trombonistica, striptizeta (to je bilo osobito dobro), pometačica ulica i kardiologinja, dok je procesija muškaraca sjedala nasuprot meni, razgovarala tri minute sa mnom i potom otišla. Nisam vam mogla reći kako su izgledali ni što su rekli. Bila sam previše zauzeta promatrajući Archieja kroz mrak pitajući se je li već naišao na *jackpot*. Kraj mene je gđa Humphreys-Smythe hihotala i flertala čitavu večer plašeći svoje partnere jednog za drugim zastrašujućim smijehom i pretjerano prijateljskom navikom da zgrabi njihovu ruku i ne pušta je dok se ne oglasi zvono. Do trenutka kad se do mog stola došetao Archie, već sam bila poprilično ljuta.

- Archie - prosiktala sam dok je sjedao, a stolica mu je bila gotovo na pola prostorije u pokušaju da se previše približi - zašto si zaboga poveo baku?

- Nisam imao izbora - reče zamuckujući i gužvujući tablicu za rezultate u rukama. - Rekla je kako nema šanse da je ostavim kod kuće samu i ako želim izaći, moram je povesti sa sobom.

- Ali ona je odrasla žena!

- Nisam te htio razočarati, Lucy - reče ojađeno. - Mislio sam kako je bolje da se pojavim s bakom nego da se uopće ne pojavim i ostavim te samu.

Zbog ovih sam se riječi grozno osjećala. Jadni Archie, samo je pokušavao učiniti pravu stvar.

- Ali zar ti ne želiš upoznati nekoga? - upitah ga. - Ovo je bilo podjednako i za tebe i za mene.

Počeo se po glavi otpuštajući pramene kose iz svog konjskog repa. Lijepili su mu se za obraze kao morska trava. - Rado bih imao djevojku, ali to nije jednostavno. Nemam baš puno prilika upoznati ih.

- Očito - rekoah gledajući njegovu baku i mršteći se. - U svakom slučaju, kako napreduješ? Jesi li upoznao nekog simpatičnog?

- Sve su djevojke simpatične - reče srdačno. - Lijepo smo razgovarali.

- Mogu li vidjeti tvoju tablicu s rezultatima? - upitah i posegnuli rukom preko stola. - Želim vidjeti koga si označio.

- To je privatno - reče maknuvši tablicu podalje od mene prije nego što sam je mogla dohvatiti.

- Da, ali moram vidjeti...

Ostatak rečenice izgubio se u zvonjavi organizatorova zvona. Naše su tri minute istekle.

- Vidimo se uskoro, Lucy - reče Archie skočivši iz stolice. - Još samo jedan sastanak. Pogledala sam njegovu baku koja nas je gledala stisnutih očiju. Nasmijala se kad su nam se pogledi susreli dok su joj tanke usnice gotovo posve nestale u grimasi.

- Nije li ovo zabavno? - upita me.

Kako se ispostavilo, nisam imala prilike razmijeniti više od pet riječi s Archiejem čitave večeri.

- Baka je umorna - reče dok sam ga pokušavala uloviti za kratak razgovor nakon što je događaj završio. - Želi ići kući.

Gđa Humphreys-Smythe mljela je nešto organizatoru kraj šanka mašući rukama i dirajući ga po ruci. Izgledala je sve samo ne umorno, a organizator se osvrtao po gomili, tražeći najbrži put za bijeg.

- Archie, jesi li se zabavio? - upitah. - Je li ti bila dobra večer?

Nasmiješio mi se. - Pa u jednom sam sastanku uživao.

- U kojem to, onom s tvojom bakom?

- Jako zabavno - nasmijao se.

- Onda, vidimo se sutra na poslu? - rekoah šireći ruke za zagrljaj. - Stavili su sve ocjene na internet, tako da možeš vidjeti jesi li se poklopio s nekim koga bi rado vidio opet.

Archie je baš htio nešto odgovoriti kad je između nas stala njegova baka i maknula ga od mene.

- Doviđenja, gđice Brown - reče dok je gurala Archieja prema vratima. - Rekla bih da mi je drago što smo se upoznali, ali to bi bila laž.

- Ja... Ja... - mucala sam, previše šokirana da smislim domišljat odgovor.

Pokazat ću ja tebi, pomislih, dok je nestajala u noć. Navukla sam kaput i uzela torbicu. Smijati ćeš se na drugoj strani svog odurnog, starog lica kad provjerim Archiejeve rezultate sutra i pronađem mu ljubav života.

Eto ti.

DVADESET TREĆE POGLAVLJE

Srijeda, 8. svibnja

Dan dvanaesti

U 8:55 u srijedu ujutro bila sam za svojim stolom. Prsti su mi užurbano letjeli po tipkama. Molim te, mislila sam dok sam unosila URL stranice za *speed dating*, molim te da se nekome Archie sviđa.

Na ekranu mi se pojavila poruka. *Možeš li doći do mog stola, molim te? ODMAH.*

Bio je to Graham. Što sad on hoće? Rekao mi je kako imam vremena do petka da završim stranicu.

- *Stižem*, natipkala sam, jednog oka na stranicama za *speed dating*, koje su se jako sporo učitavale u pozadini.

Mogao bih sada neprimjereno komentirati, uzvratio je Graham odmah. *Ali netko bi me mogao prijaviti Odboru za jednakost.*

Odvratno!

- Grahame - rekoh iskaćući iz stolice i zakrećući iza ugla u njegovu skućenu prostoriju. -
Trebali ste me?

Moj je šef prestao rezati nokte u kantu za smeće kraj stola i podigao pogled. - Aha, da.
Maureen me je jučer navečer nazvala i rekla mi da postoji mali problem s kadrovskom.

Pozlilo mi je. Uspjela sam muljati Grahama svojim lažiranim životopisom, ali što ako je
Maureen, žena iz kadrovske, provjerila moje podatke? Što ako je prokužila da sam velika,
mrtva lažljivica, kao što to doista i jesam bila?

- Ima li nekih problema? - upitala sam, očajnički pokušavajući zvučati opušteno.

- Da, nemamo tvoj broj socijalnog osiguranja.

- Molim?

Graham, koji je prebacio svoju pažnju na zanoktice, odgrizao ih u trakicama i pijuckao u
kantu za smeće, izvadio je prst iz usta.

- Moraš nam dati broj osiguranja inače ti nećemo moći isplatiti plaću na kraju mjeseca.

- Sranje, na to sam u potpunosti zaboravila. - Nije sad da ću biti prisutna na dan isplate
plaće (bit ću duh kraj Dana, ako bog da), ali nisam im baš mogla dati svoj pravi broj
osiguranja, zar ne?

Možda bih mogla izmisliti nasumičan niz brojeva i slova i to im poturiti? Ili ukrasti
nečiji? Još jedno pitanje za Briana.

- Ne znam ga ovako iz glave - rekoh. - Morat ću otići kući i provjeriti.

- Samo mi ga dostavi do kraja tjedna. - Graham mi mahnu da odem. - E, Lucy...

Okrenuh se.

- ... kako napreduju stranice? Znaite, očekujem velike stvari.

- Bit će sjajne - rekoh usiljena smiješka. - Ne brinite se.

- Super. I još nešto, Lucy...

- Da?

- Znaite li što je još u petak?

- Ovaj, ne znam.

- Naša godišnja poslovna dobrotvorna zabava.

Zvuči zabavno. Možda bih mogla uvjeriti Archieja da pozove nekoga sa *speed datinga*.
Odnosno, ako bi netko uopće htio izlaziti s njim.

- Je li to nekakva večera? - upitah zamišljajući Archieja u smokingu. Možda bi podšišane
brade izgledao elegantno.

- Ne - odmahne Graham glavom. - To je dan kada se na posao dolazi u kostimima.
Pobjednik osvaja nagradu, a osoba u najgorem kostimu mora platiti kaznu. Morate se
odjenuti u vama najdražu stvar.

- Dakle, trebala bih se obući kao stroj za karaoke? - našalih se.

- Ako želite.

- Aha.

Požurila sam natrag do svog mjesta i stavila ruke na tipkovnicu kad se na mjesto do
mojeg spustio Nigel.

- Jesam li ja to upravo čuo Grahama kako ti govori o kostimiranoj zabavi? - nacerio se.

U očima mu je bio pogled koji baš i nisam mogla pročitati.

- Da, upravo je to spomenuo - odvratih.

- Spremi se za pravu poslasticu.

- Što to znači?

- Vidjet ćeš.

Podigla sam obrve i čekala da mi kaže više o tome, međutim, on mi je samo namignuo i
okrenuo se svom ekranu. Neka. Neka samo zadrži svoja štreberska cimanja za sebe. Ja se
ionako trebam baviti važnijim stvarima, kao što je otkriti je li Archie našao svoju srodnu
dušu ili ne.

Srce mi je snažno udaralo kad sam unijela Archiejev kod na *speed dating* stranici.

To! Imao je dvije kvačice. O bože. Uspjela sam! Dvije su žene zainteresirane za njega.
Pronašla sam mu nekoga.

Čekaj malo.

Jedna od kvačica bila je za »prijatelja«. To sam ja. O. K., u redu, nema problema. To nam ostavlja još jednu kvačicu. Netko se želio naći s Archiejem, a njezino ime je...

Jean Humphreys-Smythe.

Ne! To nije moguće. Osvježila sam ekran, pregledala ga ponovno i... ništa. Nitko se nije htio sastati s Archiejem osim njegove bolesne, uvrnute bake.

Većinu jutra provela sam u ženskom WC-u udarajući glavom o zid ili u očaju držeći je u rukama. Kad sam se na koncu vratila za svoj stol, Nigel me pogledao krajičkom oka, ali ništa nije rekao. Utonula sam natrag u stolicu, zahvalna zbog tišine. Nazovite to nadom ili očajem, ali nisam mogla prestati ponovno se ulogiravati na stranice *speed datinga* i provjeravati Archiejeve spojeve, za svaki slučaj ako je netko promijenio mišljenje u vezi njega. Ali ne, i dalje smo bile samo baka i ja tamo. Bila sam odveć potištena da idem provjeriti vlastite podatke.

Kad je konačno došlo vrijeme ručka, na ekranu mi se pojavila poruka.

Zdravo, Lucy.

Bio je to Archie.

Hvala ti što si me sinoć pvela na speed dating. Bilo je... zanimljivo. Je li tko... ovaj...

Usljedila je stanka.

Znači, nikome se nisam svidio? - utipkao je.

Samo meni i baki, nažalost.

Ma dobro, lijepo je i to znati. Želiš li na piće tijekom ručka? Htio bih još malo razgovarati o jučerašnjem danu.

Želi doznati gdje je pogriješio. To je dobro. U stvari, to je više nego dobro. To je sjajno. Mogla bih mu dati savjete, možda malo porazgovarati o odijevanju i osobnoj njezi. Nije još sve bilo izgubljeno - možda mu ipak i pronađem srodnu dušu!

Rado ću otići na piće s tobom - otipkaj. - Kako bi bilo da odemo nekamo drugamo, a ne u pub, da budemo podalje od ostatka ekipe.

Zvuči kao dobar plan - napisao je. - Iza ugla ima simpatična mala zalogajnica s tapasima i pivom? Može?

Zvuči dobro. Nađemo se vani.

U tapas baru bila je gužva, ali temperatura je bila ugodno niska, bilo je dosta svjetla, a ponuda je izgledala ukusno. I bolje od toga, Archie i ja uspjeli smo uloviti stol u stražnjem dijelu restorana, podalje od znatiželjnih očiju zaposlenika Computer Bitza koji bi možda mogli zalutati ovamo.

- Dakle - reče Archie pridržavajući mi stolicu - što ti se jede?

- Nešto ukusno.

- Toga ovdje ima u izobilju - reče. - Usput budi rečeno, ja častim ručkom. Uzmi što god želiš. Da nije bilo tebe, jučerašnju bih večer opet proveo kod kuće.

- Umjesto toga, proveo si večer vani sa mnom, bakom i prostorijom punom očajnih žena.

Archie se nasmiješio. - Dobro, negdje se mora početi.

- Hvala ti - rekoh. - Što si predložio ručak. Stvarno mi je trebao.

Proučila sam jelovnik i na kraju se odlučila za jelo s krumpirima, maslinama, komadićima salame, mini omlet i veliku košaricu kruha. Konobar nam je svakome donio po bocu španjolskog piva, s kriškom limete zagurane u grlić. Nakon petnaest minuta vratio se s pliticom krcatom hranom. Raširio ih je po stolu ispred nas i odjurio dalje.

- I tako - rekoh umaćući komad kruha u zdjelicu s maslinovim uljem i *aceto balsamicom* - što misliš da jučer nije valjalo?

- Nisam siguran - reče Archie izgledajući zbunjeno. - Mislim da je sve prošlo dobro. Čak sam puno i razgovarao.

Gurnula sam limetu do kraja u bocu i otpila gutljaj. - O čemu si razgovarao s djevojkama?

- Većina me pitala što radim, koji su mi hobiji, tako da sam im i rekao.

Pogledala sam ga prestravljeno. - Rekao si im za LAN partyje?
- Za to i za Star Wars. Imam sve originalne figurice iz sedamdesetih, sve u originalnim kutijama.
Gledala sam ga otvorenih usta i onda prasnula u smijeh. Bilo je ili to ili plakanje.
- Samo da znaš, to vrijedi jako puno novca na tržištu - promrmlja Archie nabadajući krumpir vilicom.
- O Archie - rekoh. - Doista mi je žao. Nisam se mislila smijati, ali to nije tema koja bi zanimala djevojke.
- Nisam ja kriv.
Bio je u pravu. On doista nije imao pojma.
- Što si ti pitao djevojke? - upitah.
- Ništa. Imao sam tri minute da im ispričam o svim različitim verzijama figurica Dartha Vadera koje... - završio je neodlučno izgledajući potišteno.
- Joj, Archie.
Pokunio se na stolici i bacio komadić kruha koji je grickao na tanjur. - Zafrknuo sam stvar, zar ne? Samo sam se trudio ljubazno odgovarati na njihova pitanja.
- Archie, u redu je - rekoh tapšući ga po glavi - ništa zato.
- Što je s tobom? - upita me jadno. - Kladam se da se čitava četa tipova želi izaći s tobom.
- Za mene tamo nije bilo nikoga.
Archie je izgledao pokunjeno. - Oh.
- Mislim, očito sam označila tebe kao prijatelja, ali osim toga, nije bilo nikoga.
- Označila si me kao prijatelja? - upita me malo veselije. - Kako onda, po tvom uvaženom mišljenju, uvjeriti žene da izađu s tobom, a da ti ne budu samo prijateljice?
Grickala sam donju usnicu. - Mogu li biti posve iskrena prema tebi?
- Naravno. Što je moguće iskrenija. Treba mi sva moguća pomoć.
- Pa možda bi mogao početi tako da se ošišaš i obriješ.
- Stvarno misliš da bi to pomoglo? - upita me zamišljeno gladeći bradu.
- To, i promjena u odijevanju.
Archie je pogledao u svoju »Gamer« majicu i pomazio logo. - Ali ja volim ovu majicu.
- E sad, ako nisi ozbiljan u vezi s ovim...
- Jesam, jesam. Kad će se ta čudesna preobrazba dogoditi?
Pogledala sam na sat. Bilo je pet minuta nakon dva. Čak i ako se požurimo, doći ćemo kasno s ručka.
- Nazovimo Grahama - rekoh - i recimo mu da smo se otrovali hranom.
Archiejeve obrve gotovo su nestale pod kosom. - Markirat ćemo s posla? To nikada prije nisam učinio.
- Za sve postoji prvi put - nasmiješih se. - Daj mi telefon da nazovem Grahama. Archibalde Humprhreys-Smythe, pripremi se da postaneš super komad.

DVADESET ČETVRTO POGLAVLJE

- Mogu li vam pomoći? - upitao je djelatnik na recepciji promotrivši nas od glave do pete. Bio je potpuno odjeven u crno i imao zastrašujuće dugu kosu, prošaranu crvenom bojom i paperjastim slojevima kose sa strane. »Frizerska kosa«, tako je to Dan nazivao, stil koji mogu nositi samo oni koji su doista u trendu. Na bilo kome drugome to bi izgledalo kao »fudbalerka«, i to poprilično ružna.
- Moj prijatelj ošišao bi se i obrijao - rekoh dok je Archie gledao mene, pa frizera, pa opet mene, s izrazom užasa na licu. - Imate li slobodnog mjesta odmah?
- Michael je slobodan - reče recepcionar listajući knjigu.
- Ime?
- Archie.
Mahnuo nam je da odemo. - O. K., sjedite. Michael će vam se pridružiti za koji čas.

Sjeli smo jedno kraj drugoga na stolice pokraj vrata dok je recepcionar nestajao u stražnjem dijelu prostorije.

- Lucy - šaptao je Archie sjedeći na kraju stolice i tapkajući tenisicama po podu. - Ne želiš da imam kosu kao on, zar ne?

Nasmijala sam se. - Nipošto.

- Znači, neću imati crvene pramenove?

- Nećeš imati nikakve pramenove. Samo ćeš imati nešto kraće iza i sa strane, možda malo razbarušeno i stršeće naprijed.

- Lucy - reče Archie gledajući vrata. - Možemo li radije otići na piće? Moram s tobom o nečemu razgovarati...

- Što misliš o ovome? - predložih uzimajući časopis sa staklenog stola ispred nas i pokazujući zgodnog muškarca s upravo onakvom frizurom kakvu sam mu opisala. Bila je moderna i kratka, a na modelu je izgledala nevjerojatno seksi.

- Misliš da bi mi dobro stajala? - upita me Archie nesigurno vrteći svoju dugu kosu po prstima i zureći u sliku.

Nagnula sam se u stolici i gledala ga, sužavajući pogled. Bilo mi je teško zamisliti ga kratke kose, ali frizura s modela definitivno bi predstavljala napredak u odnosu na ono što se trenutačno nazivalo njegovom frizurom.

- Mislim da bi sjajno izgledao - rekoh. - Obećavam.

- O. K. - Pogledao me je ravno u oči. - Lucy, ako ti misliš da će mi dobro stajati, onda i ja tako mislim.

- Izvoli - rekoh i dobacih mu časopis. Čitaj ovo i pokušaj se opustiti. I prestani se truditi izvući od ovoga. Možemo na piće kad budemo gotovi.

Deset minuta kasnije konačno se pojavio Michael, visok, mršav muškarac plave, slojevite kose koja mu je dopirala do ramena. Archie je bio toliko nervozan da se i moja stolica tresla.

- Zdravo - cijuknuo je Archie napola ustajući i pružajući mlohavo ruku dok nam je čovjek prilazio. - Ja sam Archibald.

- Što mogu danas učiniti za vas? - odgovori frizer ignorirajući ispruženu ruku i umjesto toga protrlja uvojak Archiejeve kose između palca i prsta. Pogledao me je i podigao obrve.

- Jeste li vidjeli ove ispucane vrhove?

- Želim frizuru nalik ovoj - reče Archie odmaknuvši glavu i pokazujući časopis - i želim brijanje.

Michael mi se nasmiješio i provukao ruku kroz svoju savršeno njegovanu kosu. - Djevojka radi preobrazbu vašeg imidža, ha?

- Ona mi je prijateljica - ispravi ga Archie, dok mu se vrat zacrvenio.

- Ma nemoj? - reče frizer i namignu mi. - O. K. Archie, hajde da vidimo što možemo učiniti.

Otrgnula sam časopis iz Archiejevih znojnih dlanova dok je ustajao i išao za Michaelom do bazena za pranje kose na drugom kraju salona gdje ga je pomoćnica odmah preuzela. Odjenula ga je u crni ogrtač, omotala mu ručnik oko ramena i pokazala mu da sjedne u stolicu i nagne glavu preko bazena. Archie se uhvatio za rukohvate stolice i zatvorio oči kad je ona okrenula slavinu i nagnula se nad njega. Čovjek bi pomislio da ga upravo pogubljuju na električnoj stolici, a ne da mu peru kosu i stavljaju regenerator.

Uzela sam časopis osjećajući malu grižnju savjesti. Archie je očito bio nervozan, ali nije sad da sam ga ja prisilila na ovu promjenu. I on je objeručke prihvatio prijedlog. Htio je upoznati nekoga i ja sam mu samo pomagala. I to je sve.

Kad sam digla pogled s članka koji sam čitala, Archieja su prebacili na stolicu ispred jednog od golemih zrcala nasuprot meni gdje mu je Michael češljao kosu. Izgledala je čak i dulja tako mokra i spuštala mu se niz leđa kao crna morska trava. Michael je rekao nešto što nisam mogla čuti, skupio mu kosu u konjski rep i posegnuo za škarama. Archie me širokih očiju pogledao u zrcalu.

- Bit će sve u redu - rekoh. - Obećavam.

Michaelove škare prerezale su Archiejevu kosu. Velik, mokar pramen pao je na pod. Odvrtila sam pogled, budući da sam bila prevelika kukavica prihvatiti Archiejev, pun užasa. Kad sam ponovno podigla pogled, Michael je već bio oblikovao kosu na stražnjoj strani vrata i ušiju, te je sad rezuckao po vrhu. Nasmijala sam se Archieju u ogledalu. Čak i s bradom, izgledao je puno bolje.

- Dobro izgleda - rekla sam tiho i Archie se nasmiješio.

Pola sata kasnije Michael je okrenuo stolicu s ošišanim, obrijanim i oblikovanim Archijem.

- I? - reče. - Što gospođa misli?

Nisam se mogla prestati smiješkati. - Archie, sjajno izgledaš! - rekla sam opirući se potrebi da zaplješćem njegovoj novoj frizuri i bradi.

- Sigurno? - reče Archie, trljajući vrat i gledajući me ispod obrva.

- Sjajno izgledaš - rekoh.

I doista jest. Izgledao je mlađe bez duge kose i brade. Lice mu je uistinu postalo svježije i simpatično. Bio je drugi čovjek. Puno, puno čistijeg i boljeg izgleda.

Nakon što je platio, Archie je došao do mene pokunjene glave. - Sigurno ti se sviđa, Lucy?

- Jako mi se sviđa - rekoh ustajući i tapšući ga po ramenu - a i drugim će se ženama svidjeti. To ti jamčim.

Umjesto da zbog toga izgleda zadovoljno, gurnuo je ruke u džepove i uzdahnuo. - Lucy, možemo li sad na to piće, molim te? Moram razgovarati s...

- Kasnije - rekoh gurajući ga kroz vrata. - Prvo moramo u šoping.

- Šoping - reče on. - Sjajno.

Trebalo nam je nekoliko sati da Archieju pronađemo nova odijela. Budući da je nizak i mršav, sve hlače koje sam mu odabrala vukle su se po podu ili mu vrećasto visjele oko guze i bedara. Prije sam odabirala odjeću samo za Dana i iskreno nisam imala pojma kako obući nekoga tko je toliko niži. Archie se i malo odupirao. Odbio je odjenuti odličnu košulju boje lososa koju sam mu odabrala, a dizajnerske traperice nazvao je »tragedijom«. Nakon što smo proveli sat vremena klipšući od police do police (dok je Archie gundao da je sve ružno i da ga bole noge), odlučili smo se razdvojiti i pročešljati dućan odvojeno. On se vratio s naramkom izbljedjelih, svijetloplavih traperica i ružnih, kričavih majica, dok sam ja nabrala elegantnih hlača i košulja. Pogledali smo odabire onog drugog i nasmijali se. Nismo mogli odabrati različitiije stvari ni da smo se trudili.

Na kraju smo postigli kompromis - cargo hlače i majice dugih rukava ispod običnih majica (bez glupih gejmerskih loga na prednjoj strani).

- I? - reče Archie izlazeći u njima iz kabine za presvlačenje po petnaesti put. - Kako ti se ovo čini?

- Dobro izgledaš - rekoh. - Stvarno, stvarno dobro.

Doista sam to i mislila. Stvarno je izgledao dobro. Zbog slojevitih majica izgledao je manje mršavo, a hlače i čizme činile su mu noge duljima i jačima.

- Hura - reče on nestajući iza zastora. - Lucy, možemo li sad na to piće? Molim te.

- U redu - nasmiješih se oduševljena rezultatom svoje prve ikada preobrazbe imidža. - Bilo što, samo da te ušutkam.

Trendovski vinski bar koji je Archie predložio nije baš bilo mjesto za mene, ali nisam prigovarala. Slavili smo moj sjajni, čarobni uspjeh s preobrazbom, tako da je to bilo najmanje što sam mogla učiniti u znak zahvalnosti jer je bio toliko dobar. Ugrabila sam stol dok je Archie otišao do šanka i nekoliko minuta kasnije vratio se s velikom čašom vina za mene i kriglom gorkog piva za sebe. Začudila sam se zbog činjenice da nije uzeo malu kriglu, ali nisam ništa rekla. Slavlje iziskuje više cuge nego inače, svi to znaju.

Archie se sručio na stolicu i otpio piće dok sam ga ja promatrala otvorenih usta. Izgledao je toliko drugačije, potpuno nov čovjek.

Ulovio me je kako ga gledam i pogledao me preko ruba čaše? - Dobro?

- Sjajno izgledaš.

- I, misliš li da će žene htjeti izlaziti sa mnom sad kad ovako izgledam?

- O bože, da.

- Drago mi je što si došla u Computer Bitz - reče odlažući kruglu i uzimajući podmetač.

- Meni također - rekoh ushićeno. - Doduše, nisam baš bila sigurna da će me primiti, ne nakon onoga što se dogodilo s Grahamom Wellingtonom tijekom razgovora za posao.

- Žao mi je što si morala proći kroz to - reče i smiješka mu pomalo nestane. - Graham je malo ekscentričan, blago rečeno, i treba malo vremena da se navikneš na njega. Nije loša osoba u srcu, samo što je...

- ... malo perverznan?

Archie se nasmijao. - Ne znaš ti cijelu priču.

- Ono što ne shvaćam - rekoh otpijajući vino - jest zašto me je zaposlio nakon što sam ga ošamarila? Rekao je kako mu je netko zaprijetio da će ga prijaviti Odboru za jednakost, ali ne mogu zamisliti tko bi u Computer Bitzu to učinio.

- Ja sam to učinio - Archie reče tiho otkidajući gornji sloj podmetača i gužvajući ga u lopticu.

- Što?

- Ja sam to učinio.

- Nisi valjda! *Ti* si mu zaprijetio da ćeš ga prijaviti?

- Da. Grahamu se ne smije dopustiti baš sve, a ti si se činila dobrom osobom.

- Ja jesam dobra osoba - rekla sam glumeći da poliram aureolu. - Ja sam najbolja osoba koju ćeš ikada sresti. Pitaj bilo koga, samo pitaj... - Archie se uspravio u stolici zureći u zrcalo iza mene i namještajući kosu. - Pitaj... - U potpunosti je uništavao razbacanu, ali oblikovanu kosu.

- Jesi li siguran da ti se sviđa nova frizura? - upitah ga osjećajući se zbunjeno. Nije li upravo bio uzbuđen zbog činjenice da ga je nova frizura učinila boljom prilikom? Nije li zbog toga pio veliko pivo? Da proslavi?

- Naviknut ću se, pretpostavljam - slegnuo je ramenima i izravnao kosu pokušavajući je, i ne uspijevajući, prebaciti preko očiju.

- Barem će se tvojoj baki svidjeti - našalila sam se pokušavajući razvedriti atmosferu. - Sigurna sam da će misliti kako izgledaš kao pametan mladić.

Archie se nije nasmijao. Umjesto toga, spustio je pogled i nastavljao kidati podmetač na komadiće. Nikada do sada nisam vidjela da se itko može osjećati toliko neugodno i opterećeno.

- Nisi se baš htio ošišati i obrijati bradu, zar ne? - rekoh. Obuzela me slabost. Nastupila je stanka koja se činila kao vječnost. - Ne baš, reče Archie na koncu.

- Zašto si onda to učinio?

- Zato što si ti mislila da će to biti dobra ideja.

- U redu.

- I zato što volim provoditi vrijeme s tobom. - Progutao je knedlu. - I zato što... zato što...

- Zato što? - rekoh i usta mi se naglo osušise. Pokrio je lice rukama, a ja sam zadržala dah.

- Zato što sam se zaljubio u tebe - reče.

DVADESET PETO POGLAVLJE

Smrznula sam se, vinska mi je čaša ostala priljubljena uz donju usnicu. Je li to Archie upravo rekao ono što mislim da jest? Nije valjda.

- Oprosti, Archie, što si rekao?

- Rekao sam... - Archie pročisti grlo. - Mislim da te volim.

Toliko me presjelo u želucu da mi je bilo fizički loše. Archie se nije trebao zaljubiti u mene. Trebala sam mu naći srodnu dušu. On nije... nije mogao... biti zaljubljen u mene. Moja je vinska čaša drhtala dok sam je stavljala na stol.

- Ti se... ti... - nasmiješila sam se na silu. - Šališ se, zar ne?

Archie odmahne glavom, očiju usredotočenih na iskidani pivski podmetač ispred sebe, s izrazom čistog jada. Nije mogao biti zaljubljen u mene. Jednostavno nije.

- Žao mi je - promrmljao je dok su mu se obrazi crvenjeli. - Jednostavno nisam mogao to više držati u sebi. Osjećao sam se kao da ću eksplodirati. Označio sam na tablici s rezultatima da se želim ponovno vidjeti s tobom, a kad nisi ništa rekla o tome jutros, morao sam ti ovo reći, bez obzira što osjećaš u vezi mene i - zastao je uzeti zrak - iz tvoje reakcije mogu reći da ne osjećaš isto prema meni... - Pokunjio se, ali sada nije bilo duge kose da mu padne na lice i zakloni mu oči.

Nešto je u meni puknulo i poželjela sam zaplakati. Ovo nije ono što sam željela. Htjela sam Archieju izgraditi samopouzdanje tako da može pronaći onu pravu. Onu pravu, ne mene. Ja sam se pokušavala vratiti Danu. Jesam li pogriješila u svojoj zadaći? Jesam li se previše približila Archieju? Slala mu krive signale?

- Archie? - rekoh dirajući ga po laktu. - Archie, pogledaj me.

- Ne mogu - reče odmahujući glavom. - Nisam trebao ništa reći. Napravio sam potpunu budalu od sebe.

- Nisi.

- Jesam.

- Archie - rekoh u očaju - ne možeš biti zaljubljen u mene. Mi smo prijatelji.

- Mislio sam da smo više od toga - promrmljao je. - Čak je i Nigel rekao kako misli da si, ovaj, kako da to kažem? Neobično zainteresirana za mene.

O bože. Koliko sam ja glupa? Naravno da je mislio da sam zainteresirana za njega. Pretvarala sam se da volim LAN partyje, razgovarala s njim tijekom ručka i zurila u njega na poslu. Čak sam ga i pozvala van, doduše na *speed dating*, ali ako objektivno pogledate, ja sam učinila sve prve korake. Čak sam se zainteresirala za njegov izgled i privoljela ga na promjenu imidža. Nije ni čudo da je zbunjen.

- Archie, sviđaš mi se - rekoh, igrajući se praznom vinskom čašom. - Jako mi se sviđaš.

-Ali?

- Ali ja te smatram za... za... mlađeg brata.

- Brata? - nasmijao se nervozno. - Odlično. Baš ti hvala.

- Ne - rekoh pružajući ruku prema njegovoj. - Ne ljuti se, molim te. Htjela sam ti pomoći da nađeš nekoga.

- Zašto bi to učinila, Lucy? - Istrgnuo je ruku iz moje i ostavio je samu na stolnjaku. - Jedva da me poznaješ.

Obrazi su mu se zacrvenjeli. Gledao me je bijesno, šaka čvrsto stisnutih. Nikada ga nisam vidjela toliko ljutog i povrijeđenog. Međutim, što sam mogla reći? Nisam mogla reći da je pravi razlog taj što sam mu pokušavala pronaći srodnu dušu.

- Izgledao si usamljeno - rekoh.

- Sereš ?

- Ali, ali - počela sam zamuckivati. - Ne mislim da si zaljubljen u mene, ne zapravo. Možda samo voliš osjećaj koji imaš kad si sa mnom.

- Hajde, Lucy, ponašaj se još malo više pokroviteljski prema meni.

- Molim?

- Nisam neki očajni izgubljeni slučaj, znaš - reče, nagingujući se unatrag, ledenog pogleda. - Nisam tražio da me uzmeš pod svoje i nađeš mi ljubav, jesam li? Savršeno mi je dobro išlo i samome, znaš.

- Stvarno?

Archie je otvorio usta da mi odgovori, onda ih ponovno zatvorio, odmahujući glavom. Ustao je sa stolice i bio na pola puta do vrata prije nego što sam shvatila što se događa.

- Archie - dozivala sam ga. - Archie, ne idi. Molim te. Razgovarajmo.
Okrenuo se prema meni. - Lucy, znaš što, odjebi.
To je rekao i onda nestao.

Popila sam tri velike čaše vina, a onda otišla iz puba i počela hodati. Automobili su trubili, frustrirani putnici na posao gurali su me laktovima, ali ja sam samo nastavila hodati. Šetala sam dok nije pao sumrak i dok ulične svjetiljke nisu počele bacati mlazove žućkastog svjetla na tamne londonske ulice.

A onda sam se zaustavila.

Ispred kuće na adresi White Street 33, NW6. Moje stare kuće.

Sjela sam na zid preko puta ceste i pogledala na sat. Bilo je prošlo osam, ali sva su svjetla u kući bila ugašena, a zastori navučeni.

Nisam trebala gledati kroz prozor kako bih se sjetila svoje kuće. Samo sam morala zatvoriti oči.

Dnevna soba... gdje smo Dan i ja napravili ležaj na podu od deka i prekrivača dok smo čekali da nam dostave novi krevet. Nismo uopće spavali, ali smo se smijuljili kao djeca koja se igraju kad spavaju kod nekoga sve dok nismo imali četiri sata sna prije nego što smo morali krenuti na posao. Blagovaonica... kupila sam predivan antikni stol i osam odgovarajućih stolica, tako da smo mogli organizirati otmjene večere s pamučnim ubrusima, svijećama, predjelom, glavnim jelom i desertima. Na koncu smo organizirali samo jednu takvu večeru jer smo se svi osjećali neugodno i glupo, odjeveni u lijepu odjeću i nakit, uljudno razgovarajući, tako da sam umjesto toga sve ljude prebacila u dnevnu sobu te smo jeli hranu na koljenima ispred televizora, smijući se kao luđaci tome da nikada nećemo biti pravi »odrasli ljudi«. Kuhinja... naša predivna žuta kuhinja. Bila je sva jednobojna i u kromu, bijelih zidova kad smo se uselili. Ja sam oduvijek sanjala o žutoj kuhinji i to sam rekla Danu. Jednog dana vratila sam se s posla i otkrila da je uzeo slobodan dan u tvrtki Creative Ink Advertising Agency kako bi je obojio u predivnu žutu boje jaglaca. Kasnije mi je rekao kako mrzi tu boju, ali vrijedilo je, samo da vidi oduševljenje na mom licu kad sam ušla kroz vrata...

Netko se nakašljao i oči su mi se otvorile. Kraj mene je stajao Dan.

- Opet ti! - reče on zureći u mene očiju širom otvorenih. - Ako me već opsjedaš, daj onda budi barem malo neupadljivija.

Trebala sam skočiti i pobjeći, ali nisam se mogla pomaknuti. Zurila sam u njega dok mi je srce divlje udaralo u grudima. Držao je crn kišobran iznad glave dok su debele, mokre kapljice curile niz moje lice i kapale s brade. Nisam uopće ni primijetila da je kišilo.

- Zašto zuriš u moju kuću? - Dan se naslonio na zid kraj mene. Disanje mi se ubrzalo. Hiperventilirala sam od čežnje. - Znaš, u njoj nema ničega vrijednog ukrasti.

To je naša kuća, htjedoh reći. Moja i tvoja. Zašto ti ne mogu reći da sjedim kraj tebe? Zašto ne možeš osjetiti da sam to ja?

- Ti drhtiš - reče Dan, stavljajući kišobran iznad moje glave. - Gledaj, ne znam tko si ni što želiš od mene, ali moraš prestati s ovime. Inače ću zvati policiju ili - promotrio me od glave do pete i odmahivao glavom - socijalne službe.

Koža ispod očiju bila mu je puna bora, ali nisu to bile bore od smijeha, jednako kao i one na hrptu nosa između obrva. Izgledao je zabrinuto i umorno, ali još uvijek mu je bilo dovoljno stalo da skloni mene, svoju nijemu opsjedateljicu, od kiše koja mu je ravnala kosu.

Morala sam pokušati i reći mu što se događa. Morao je shvatiti.

- Dan - rekoh. - To sam ja, Lucy. Pokušavam ti se vratiti, ali mislim da sam sve zafrknula. Čovjek kojem sam trebala pronaći ljubav zaljubio se u mene i sad ne znam što da radim.

Gledao je u moje usne, ali nije rekao ništa. Nije imalo smisla. Nije mogao čuti ni jednu riječ. Spremala sam se ustati kad je počeo kopati po torbi i izvadio notes i olovku.

- Ne mogu čuti što govoriš - rekao je polako i glasno, kao da sam gluha. - Ali ako zapišeš

što nije u redu, moći ću ti pomoći. Nazovi nekoga ili nešto.

Nagnuo se prema meni s notesom u ruci i zapahnule su me tople, mošusne arome njegova losiona poslije brijanja. Udahnula sam njegov miris i trenutno se izgubila u tisućama nježnih sjećanja te potom ispružila ruku. Njegovi su prsti okrnuli moje dok sam uzimala notes i olovku. Milijun volti elektriciteta projurilo mi je kroz ruke.

Ja sam, Lucy, napisala sam očajnički. Toliko te volim, Dane i žao mi je što smo se svadali prije nego što sam umrla. Bila sam pod stresom zbog vjenčanja i trebala sam ti reći da i ja tebe volim, ali...

Dan dodirne moju ruku. Prestala sam pisati i pogledala ga. O moj bože. O moj bože. Je li... je li on to stvarno razumio ono što sam upravo nap...

- Oprosti - reče Dan tiho. - Nemam pojma što tu piše. Je li to arapski? Hindu? Ne razumijem što si to napisala.

Srce mi je stalo uz glasan udar. I najmanji tračak nade koji sam imala, odlepršao je i nestao. Istrgnula sam list iz notesa, zgužvala ga i bacila uz rub ceste.

- Vрати se - viknuo je Dan kad sam se okrenula i otišla od njega. - Daj da ti pomognem.
- Ne možeš - prošaptah - ne može nitko.

DVADESET ŠESTO POGLAVLJE

Claire je izvirivala iz ormara u hodniku s telefonom u ruci dok sam klipšući ulazila kroz vrata Kuće duhova-pripravnik.

- Lucy - reče. - Za tebe je.

Srce mi je poskočilo. Samo su dvoje ljudi znali moj broj telefona kod kuće, a jedna od tih osoba bio je Archie.

- Je li to Archie? - rekla sam tiho dok sam jurila niz hodnik.

Odmahnula je glavnom. - Ne, ali mislim da ti slijedi ribanje.

Ribanje? Za što? O bože. Je li to Graham Wellington?

- Halo - reko, uzimajući telefon iz njezinih ruku.

- Halo, Lucy - reče poznati glas. - Ovdje sveti Bob.

Umalo mi je ispao telefon. Sveti Bob? Čistilište je nazvalo kuću? Zašto mi nitko nije rekao?

- Lucy - Bobov je ton bio služben - gdje si bila?

- Kada?

- Upravo sada.

Došla sam u iskušenje da lažem, ali sam stekla dojam da laganje mom nebeskom šefu ne bi donijelo ništa dobro.

- Išla sam vidjeti svog zaručnika... Učinila sam nešto loše, zar ne?

- Lucy, jesi li pročitala priručnik?

- Neke dijelove.

Bob uzdahne. - Jesi li vidjela dijelove što se tiču kontaktiranja ljudi koji su te poznavali dok si bila živa?

Progutala sam knedlu. Sranje. Definitivno su znali gdje sam bila.

- Da - odgovorih.

- Lucy, prema našim dokumentima dva puta pokušala si stupiti u kontakt sa svojim zaručnikom. Prvi si put pokušala razgovarati s njim, a drugi si put pokušala razgovarati i komunicirati pisanim putem.

- Žao mi je, bila sam očajna - reko. - Moja zadaća nije dobro napredovala i mislila sam odustati i...

Misao mi je udarila u glavu kao malj. Nisam htjela odustati. Nisam htjela da me Bob vrati u čistilište i stavi na pokretne stepenice koje vode prema gore. Htjela sam proći zadaću pod svaku cijenu. Ako me Archie voli, mogla sam ga natjerati da me ne voli. Mogla sam ga natjerati da me mrzi, ako to bude potrebno. Samo sam se trebala vratiti Danu.

- Molim te - preklinjala sam. - Molim te, nemoj me prisiliti da idem u raj. Žao mi je. Samo mi daj još jednu priliku. Molim te Bobe, molim te.

- Lucy.

- Molim te, preklinjem! Molim te.

- Lucy!

- Da?

- Ovo ti je službena opomena, jedina opomena. Prvi smo prekršaj zanemarili jer ti je to bio prvi dan na zemlji i nisi pročitala priručnik, ali ovaj si put grubo prekršila pravila. Imaš još jednu priliku...

- Hvala ti - blebetala sam. - Hvala ti, hvala ti, hvala ti.

- ALI - reče Bob - ako opet pokušaš nešto ovakvo, bit ćeš odmah vraćena u čistište i tvoj će zadatak biti poništen.

- Neću - obećala sam, motajući telefonski kabel oko prsta. - Više neću pokušavati komunicirati s nekim.

- Dobro - reče Bob. - Možeš podsjetiti i Claire na pravila. I ona ima zadnje upozorenje. Primijetili smo da je nedavno došla opasno blizu da ih prekrši. Doviđenja, Lucy...

- Čekaj - reko. Sjetila sam se posljednjeg razgovora s Claire. - Mogu li ljudi pronaći ljubav u raju? Mislim, ako netko nije pronašao ljubav za života, može li pronaći ljubav tamo gore?

- Naravno da može - uzdahne Bob. - Što misliš, kakav bi raj dopustio da neljubljeni ljudi provedu čitavu vječnost sami?

Čim sam spustila slušalicu, kroz vrata se pojavila Brianova glava.

- Zdravo, Lucy - reče. - Oprosti što ovako upadam, ali pitao sam se jesi li spremna pomoći mi oko moje zadaće? Rekla si da ćeš mi danas pomoći.

Malo je nedostajalo da mu kažem ne, ali očajnički izraz na njegovu licu natjerao me da progutam riječi.

- O. K. - reko. - Idem se samo presvući pa se spustim dolje.

- Odlično - široko se nasmiješio i počeo po svojoj tamnoj kosi. - Znao sam da me nećeš ostaviti na cjedilu.

- E, Briane - reko dok sam se penjala uz stepenice - možeš li ponijeti par svojih časopisa o željeznici? Trebat će nam.

- Časopisi - ponovio je zbunjeno. - U redu.

DVADESET SEDMO POGLAVLJE

Još uvijek je kišilo kad smo iskočili iz podzemne željeznice na postaji Tooting Broadway i krenuli niz pustu ulicu u centru. Brian je odjurio ispred mene, odlučna izraza na licu.

- Troy živi ovdje - reče pokazujući ni na što posebno dok sam ja klipsala za njim.

- O. K. - reko gledajući nervozno oko sebe. Čak su i ulične svjetiljke djelovale zastrašujuće. - Ali je li to dobra ideja? Dosta je kasno i nema nikoga u blizini. Kako ćemo ga pronaći?

- Pronaći ćemo ga - reče Brian pogledavši me. - Točno znam gdje će biti.

Nisam imala pojma što bi hrpa tinejdžera radila kišne večeri u svibnju. Vjerojatno nešto što ne bi smjeli, pomislih cinično.

- O. K. - reče naglo se zaustavivši nasred ceste. - Evo nas.

- Gdje smo to? - odgovorih, namrgodivši se kad je čovjek na motorkotaču prošao kroz lokvu na cesti i smočio mi traperice.

Brian je pokazao na svjetleće lukove iznad najbližeg dućana.

- McDonald's?

- Da - reče otvarajući vrata. - Jesi li za hamburger?

Klipsala sam za njim, sretna što ćemo se skloniti s kiše, dok je on jurio prema blagajni. Mjesto je bilo krcato. Gdje god sam pogledala, tinejdžeri su trpali pržene krumpiriće u

usta, pili *shakeove* ili nisu radili ništa, naslonjeni na stolove.

- O. K. - reče Brian mašući mi poslužavnikom smrdljive brze hrane ispod nosa - sad kad smo već tu, kako ćeš mi pomoći sa zadaćom?

- Ne brini se - reko, uzimajući i stavljajući prženi krumpirić u usta. - Smislit ću nešto, ali prvo mi moraš reći gdje je Troy.

- Vidiš onu dvojicu dječaka i djevojku kraj vrata? - Brian nakrenu glavu i ja kimnuh. - Troy je dečko u sivoj majici s kapuljačom, crnim hlačama i bijelim tenisicama.

- O. K. - reko, gurkajući ga - idemo onda sjesti za stol do njih.

Brian vidno probljedi. - Reci da se šališ.

- Briane - reko, zakolutavši očima - kako misliš započeti razgovor s nekim ako ne čuješ što govori?

- Nadao sam se da ćeš smisliti neki plan koji ne uključuje razgovor.

- Kakav, na primjer? Da ga otmem i svežem na mostu na postaji Paddington dok ne pristane biti čovjek koji promatra vlakove?

- Pa... - Brian slegne ramenima. - Možda ne nešto tako nasilno, ali...

- Briane!

- Lucy, on me nazvao pedofilom. Pobjeći će glavom bez obzira ako pokušam razgovarati s njim.

- O za boga miloga, Briane - reko, oduzimajući mu poslužavnik i krećući prema praznom stolu. - Hajdemo sjesti tamo pa ćemo vidjeti što dalje.

- O. K. - promrmlja Brian. - Ali ako me opet nazove pedofilom, to je tvoja krivica.

Troy je podigao pogled dok smo sjedali, ali nije vrisnuo, pobjegao ili izvukao pištolj na nas. Dobar početak.

- Vidiš - prošaptah gurajući vrećicu prženih krumpirića prema Brianu. - Ni ne sjeća te se.

Dok sam se iz petnih žila trudila izgledati nonšalantno, Brian je kopao po torbi i izvadio dva časopisa, u savršenom stanju i u prozirnim plastičnim omotima. Zgrabila sam jedan.

- Pažljivo - prosikta iskaćući iz sjedala. - Jednog bi dana mogli biti kolekcionarski primjerci.

- Smiri se. - Obrisala sam kečap s prstiju (i s plastičnog omota) i okrenula prvu stranicu.

- I, što je mračni predmet želja svakog ljubitelja vlakova?

- Brian je uzdahnuo i umalo pao sa stolice. - Molim?

- Koju stvar zaljubljenici u vlakove žele više nego išta na svijetu?

- Oduvijek sam sanjao izgraditi postaju na mjestu stare željeznice - reče i obješeno mu se lice ozari. - Ne, kupiti dvije postaje i preurediti liniju tako da između njih prometuje vlak na parni pogon.

- Dražesno. - Pogledala sam Troya, koji je kradomice pogledavao naslovnicu časopisa što sam ga držala. - A sad reci da si upravo to učinio. Reci to naglas.

- Ali nisam - usprotivi se on.

- O za boga miloga, Briane, pretvaraj se. Kao klinac nikada nisi glumio u predstavi?

- Jesam, glumio sam u jasicama u božičnoj predstavi.

- Dobar početak!

- Glumio sam drvo.

- Samo se pretvaraj da ti se ostvario najveći san - pojasni mu - i da sam ja jedan od tvojih prijatelja, zanesenjaka u vlakove i da mi govoriš vijesti.

- Kupio sam dvije stanice - viknu Brian što je glasnije mogao - i sad ću ih spojiti vlakom na parni pogon.

Troy se zagledao u nas. Kao i ostatak restorana.

- Sjajno - reko, usiljeno se nasmiješivši. - Ja sam, ovaj... - Pogledala sam časopis i na brzinu pročitala prve riječi članka. - Upravo sam se vratila s puta željeznicom po Isle of Manu gdje prometuje vlak na parni pogon.

- Bio sam tamo - derao se Brian. - Fantastično je.

O bože.

Ipak, uspjeli smo privući Troyevu pažnju. Međutim, imali smo jedan veliki problem. Sjedio je s dvoje prijatelja koji nisu bili zaljubljenici u vlakove. Ako se želimo približiti Troyu, moramo ih se riješiti. I to brzo.

- I, Lucy - vikao je Brian - što ti se najviše sviđelo na...

- Sšššššš - pogledah ga bijesno. - Razmišljam.

Kako se riješiti Troyevih prijatelja? Djevojku bih još mogla namamiti u ženski WC nekim ženskim problemom (hitni zahtjev za tamponom možda?), ali tada bi ostali muški prijatelji. Ako viknem »požar!« svi će vjerojatno izaći iz zgrade (uključujući Troya), tako da ni to nije bilo dobro.

Pogledala sam stol do nas, očajnički tražeći ideju. Troje tinejdžera je imalo po kolu, ali nitko nije imao hranu. Što još? Svi su se igrali svojim mobitelima. Dvoje je imalo istu marku, ali Troyev je bio drugačiji. To mi je dalo ideju. Glupu, možda, ali mogla bi funkcionirati.

- Briane - rekoh glasno, ali nisam vikala - koliko si ljudi prijavio za Sony Ericssonovu promotivnu akciju s besplatnim *Big Macovima* ?

Pogledao me je blijedo, ali vidjela sam da smo privukli pozornost troje klinaca za susjednim stolom. Prestali su razgovarati i slušali me na onaj totalno *cool* način »ne slušam te zato što si toliko jadna«.

- Ja sam sto - reče brzo, prije nego je Brian uopće imao prilike što reći. - Ti imaš samo devedeset osam, zar ne? Izgubit ćeš posao ako ne nađeš još dvoje. Čovjek bi mislio da će klinci uzeti besplatni *Big Mac* samo tako - puknula sam prstima - zar ne?

Brian je i dalje zurio u mene, otvorenih usta. Na stolu kraj našeg, Troyev prijatelj šutao je djevojku nogom ispod stola. Namjestila sam pobjednički smiješak i okrenula se prema njima.

- Da nemate možda Sony Ericssone? Moj će prijatelj izgubiti posao sutra ako ne podijeli još dva besplatna *Big Mac* menija.

- Imam ja - reče Troyev prijatelj, uzimajući mobitel i gurajući mi ga pod nos. - Što moram učiniti? Kako dobijem besplatni *Big Mac*?

- Imam i ja, imam i ja - kreštala je djevojka gurajući svoj ružičasti telefon preko stola.

- Ne morate učiniti ništa - rekoh budalasto se smiješeći. - Radi se o, ovaj, anketi koju radimo na Tooting Broadwayu. A Brianu ste uljepšali dan. Je li tako, Briane?

Brian je stisnuo zube u najbizarniji lažni osmijeh koji sam ikad vidjela.

- O da, jesu, Lucy - reče dok sam ga šutala ispod stola. - Stvarno jesu.

- Izvadi onda novčanik i plati ovim dvojima *Big Mac* meni.

- Mogu li ja dobiti *filet-o-fish* meni? - upitala je djevojka, lupkajući se po nepostojećem trbuhu. - Ne želim se udebljati.

- Možeš uzeti što god želiš - rekoh. - To je dio promocije. Idi s Brianom i odaberi.

- Lucy... - reče Brian.

Usiljeni osmijeh nije mi silazio s usana. - Samo kupi ovim uslužnim mladima što god žele.

- OK - rekao je ustajući sa stolice. - Kupiti hranu. Dobro.

Dok su Brian i njegovi novi najbolji prijatelji hitali prema blagajni, ja sam pogledala Troya. Igrao se mobitelom i izgledao u potpunosti odbačeno.

- Oprosti - rekoh uzimajući primjerak časopisa *Ljubitelji željeznica*. - Imaš sjajan telefon, ali taj ne zastupamo.

- Kako god. - Slegnuo je ramenima. - Ja nikad ne dobijem ništa besplatno.

Okrenula sam stranicu i oduševila se slikom vlaka.

- Što je to tako posebno? - upita Troy trudeći se ne izgledati zainteresirano.

- Aha, ma ništa. Slika superbrzog vlaka *Shinkansen*.

- Najveća brzina 300 kilometara na sat.

Pregledala sam stranicu da provjerim je li bio u pravu. Bio je.

- Voliš vlakove? - upitah ga ležerno.

- Ma ne. - Navukao je kapuljaču preko glave i stavio laktove na stol. - Loše je to. Dovraga. Brian mora nagovoriti Troya da prizna svoju strast prema vlakovima ako želi ispuniti zadaću. Situacija nije dobro izgledala.

- Zašto je to loše? - okrenula sam još jednu stranicu trudeći se djelovati nonšalantno.

- To je za štrebere. Pogledaj samo svog prijatelja.

Za blagajnom je Brian češkao brkove i zurio odsutno u prazno dok su Troyevi prijatelji pokazivali na menije postavljene iznad njihovih glava i došaptavali se.

- Pošteno - rekoh. - Brian možda malo izgleda kao štreber, ali to ne znači da smo svi mi štreberi.

Troy me začuđeno pogleda. - I ti voliš vlakove?

- Totalno. - Uzela sam svoju dijetnu Coca-Colu i značajno otpila gutljaj. - Brian me je naučio masu stvari o željeznicama. On je genijalac što se vlakova tiče.

Troy je pogledao mene, pa Briana, pa opet mene. - On ti je muž?

Cola mi je izletjela kroz nos i zašpricala Brianov dragocjeni časopis.

- Cimer - rekoh tapkajući masnim ubrusom po zašpricanoj stranici. - Prijatelji smo.

Za blagajnom je Brian pecao po novčaniku. Nismo imali puno vremena.

- Vole li tvoji prijatelji vlakove? - upitah Troya.

- Ne. - Pogledao je na stol i prebacivao mobitel iz ruke u ruku. - Smijali bi mi se, zar ne? Kako odgovoriti na to? Nisam bila sigurna.

- Istina - rekoh mudro.

- Što? - reče gledajući me ispod kapuljače kao da sam luda.

Obrazi su mi se zacrvenjeli. Pogledala sam preko ramena. Brian i njegovi novi prijatelji samo što se nisu vratili. Morala sam požuriti.

- Gle - rekla sam i nagnula se prema Troyu. - Brian i ja često znamo biti na postaji Paddington, gore na mostu. Znaš li gdje je to?

Kimnuo je potvrdno glavom.

- Mi smo tamo često, pa ako želiš doći družiti se s nama, jednostavno razgovarati o vlakovima ili ispitivati Briana, slobodno nam se pridruži.

- Ne znam, čovječe. Poprilično sam zaposlen.

- Ima li koji dan da nisi jako zaposlen? - upitah i prekrižih prste za sreću ispod stola. On slegne ramenima. - Ponedjeljak navečer, možda.

- O. K., ponuda stoji - rekoh i uputih mu prijateljski osmijeh. - Bio bi zakon da se pojaviš.

- Znam, ali...

- Što ima? - prekinuo ga je njegov prijatelj, obišao oko stola i sjeo. - Upucavamo se staroj koki?

Molim? Kako bezobrazno. Otkad sam ja to...

- Daj šuti - reče Troy i posegnu preko stola. - Daj krumpirić.

- Lucy - siktao je Brian dok je sjedao nasuprot meni. - Što se dogodilo? Zašto si me poslala da kupim klincima hranu?

Namignula sam mu. - Objasnit ću ti na putu kući.

DVADESET OSMO POGLAVLJE

Četvrtak, 9. svibnja

Dan trinaesti

Ruka mi se tresla dok sam otvarala vrata ureda. Nakon uzbuđenja vezanih uz Brianovu zadaću prošle večeri bilo je vrijeme da se opet pozabavim svojom zadaćom. Situacija nije bila baš najsajjnija. Bio je trinaesti dan, Archie se zaljubio u mene i posljednja stvar koju mi je rekao bila je: »Odjebi, Lucy.« Nije dobro. To nikako nije dobro.

Duboko sam udahnula i ušla u ured. Archie se nadvio nad svoj ekran, slušalica nabijenih na uši. Kosa mu je i dalje bila kratka, ali mu je brada već bila tamna. Vratila se i gejmerska

majica. Ljuti Archie: 1, Lucyjina preobrazba imidža: 0 bodova.

- Dobro jutro, Archie - rekoh smiješeći se nervozno.

Stegnuli su mu se mišići vilice, ali nije ništa odgovorio.

- Bok, Spužvabob - rekoh uzimajući malu plastičnu figuricu koja je stajala u kutu njegova stola, ne odustajući. - Kako si?

- Ja sam dobro, hvala ti, Lucy - krešala sam glupavim glasom mašući figuricom junaka iz crtanih filmova pred Archiejevim licem. - Misliš li da je Archie lijepo odjeven dan...

- Nemaš li ti nekog posla danas? - reče Archie skinuvši slušalice i bijesno me pogledavši.

- Imam - govorila sam glasom Spužvaboba. - Hoću reći... - prebacila sam se na normalan glas - da, imam. U stvari, jako sam zaposlena. Nemam vremena za čavrljanje.

Odjurila sam krivudajući između stolova dok nisam došla do svog.

- Jesi li vidjela Archibalda? - reče Nigel, gurkajući me iste sekunde kad sam sjela.

Nisam obraćala pozornost na njega. Upalila sam računalo i počela listati svoj priručnik za JavaScript. Možda će otići ako budem izgledala dovoljno zaposleno.

- Hej - ponovno me gurnuo. - Jesi li vidjela Archibaldovu kosu? - Smijao se od uha do uha, idiot. - Jesi mu vidjela kosu, Lucy?

- Što s njegovom kosom? - odbrusih.

- Govorimo o Archieju. - Podigao je obrve. - Archie je jučer otišao i ošišao kosu. A ni brade nema više.

- I?

- Neće nam reći zašto je to učinio. Znaš li ti?

- Nemam pojma.

- Stvarno?

Zalupila sam knjigom i bijesno ga pogledala. Geoff i Joe prestali su tipkati i kao, ovlaš, slušali o čemu razgovaramo.

- Nigele, zašto te toliko zanima Archiejeva kosa?

Nagnuo se na stolici i pogledao Geoffa i Joea. - To je malo čudno, nije li? Ti i Archibald jučer ste oboje otišli s posla zbog bolesti, a onda se on vratio s novom frizurom.

- Pa što?

- Pa... ima li nešto između vas dvoje, Lucy?

- Ne. Nema. Nema ničega između mene i Archieja, razumiješ me?

- Hopa! - Složio je facu i pretvarao se kao da podiže torbicu prema bradi. - Nema potrebe da budeš toliko osjetljiva.

- Kako bi onda bilo da zašutiš i pustiš me da radim dalje?

Bijesno sam pogledala Geoffa i Joea sve dok nisu popustili pred mojim pogledom i nastavili tipkati. Nigel je samo slegnuo ramenima i okrenuo se prema svom monitoru. Bit će ovo dugi dan.

U vrijeme ručka, Nigel, Geoff, Joe i ostali iz ureda ustali su i navukli kapute. Očito su bili krenuli u pub, ali meni to nitko nije rekao. Nije me to baš iznenadilo, ako uzmemo u obzir moje loše trenutačno raspoloženje.

Dok su izlazili iz ureda, Nigel se nagnuo na Archiejev stol, skinuo mu jednu od slušalica i rekao nešto što nisam čula. Archie je odmahnuo glavom, pogledao prema meni, ali i pomaknuo glavu čim su nam se pogledi susreli.

- U redu onda - čula sam Nigela. - Vidimo se kasnije.

I onda se ured ispraznio. Ostali smo samo Archibald i ja.

O. K., ovo mi je prilika. Samo sam morala ustati, otići do njegova stola i porazgovarati s njim. Što je najgore što bi se moglo dogoditi? Nikada više neće razgovarati sa mnom i ja neću ispuniti zadaću? Dobro, možda je bolje da ne razmišljam na taj način. Razmišljam malo veselije. Ili uopće ne razmišljam. Jednostavno KRENI!

- Archie - rekla sam tiho dok sam prilazila stolu. - Možemo li razgovarati o onome što se dogodilo jučer?

Baš je krenuo odgovoriti mi kad su se otvorila vrata ureda.

- Dobar dan, dečki - rekla je Sally, zbacila košaru na kraj Archiejeva stola i srušila mu šalicu s olovkama. - O, samo ste vas dvoje ovdje? Gdje je Archibald danas?

- Archibald? - upitah je zbunjeno - Kako to misliš? Pa evo ga...

- Hej, novi, hoćeš sendvič? - upita Sally ubadajući Archieja u rame noktom čeličnoplave boje.

- Sally - reče on mašući joj. - To sam ja!

- Za ime boga! - poskočila je Sally tako naglo da je umalo srušila košaru sa stola. - Što se tebi dogodilo?

Archie se zacrvenio, ali nije ništa rekao.

- Što je ovo? - reče ona dirajući prstima njegovu kratku frizuru kao da je zaražena. - Što se tebi dogodilo?

- Greška - promrmlja on. - Velika greška.

- I ja mislim. A zašto si se, pobogu, i obrijao? Izgledaš čudno.

- Hej - rekoh. - Nema potrebe da budeš bezobrazna.

- Kakve to veze ima s tobom, Lucy? - reče Sally, zakači prste na svoje mršave kukove i zagleda se u mene. Kad je htjela, Sally je znala izgledati zastrašujuće za ženu svog stasa.

- Samo mislim da bi svoje mišljenje trebala zadržati za sebe, samo to - rekoh uzmičući korak unatrag. - Archieju je zbog tebe neugodno.

- Ja mislim da ionako izgleda kao da mu je poprilično neugodno.

- Kako znaš?

- Pa pogledaj ga - reče prolazeći rukom kroz kosu. - Izgleda kao da su ga oštrigali.

- Što je to tebe briga?

- Što je tebe briga?

- Prestanite - vikne Archie, skoči na noge i ispruži ruke. - Prestanite, obje.

Gledale smo ga u čudu. Sally je čak i zacičala.

- Što je to sa ženama? - reče Archie odmahujući glavom. - Zašto inzistirate na tome da mi se miješate u život? Ako mi se ne miješa baka, onda mi se miješaš ti, Lucy, a sad i ti, Sally. Meni na čelu piše da sam luzer ili što?

- Nisi luzer, Archibalde, reče Sally, brzo se pribravši.

- Ali kosa i brada bili su dio onoga što ti jesi i ne mogu shvatiti zašto si se htio promijeniti. - S njezina lica nestalo je prkosnog izraza. Sad je izgledala doista uznemireno.

- Uopće to ne razumijem.

- Archie - rekoh. - Možemo li razgovarati? Molim te.

Pogledao je u mene, pa u Sally, i onda protrljao lice rukama. Izgledao je iscrpljeno.

- Sally, možeš li otići, molim te? - upita. - Lucy i ja moramo razgovarati.

- U redu - reče ona, bijesno me pogleda i zgrabi košaru sa stola - ali ako je ona odgovorna za tvoj novi izgled, Archibalde, predlažem da ignoriraš sve što kaže.

Uredska vrata zalupila su se. Archie i ja šutke smo gledali jedno u drugoga.

DVADESET DEVETO POGLAVLJE

Archie je progovorio prvi. - Sjedni, Lucy - reče pokazujući na praznu stolicu kraj najbližeg stola. Privukla sam je i sjela, osjećajući se neobično nervozno. Nije bilo nalik na njega da bude tako izravan.

- Archie - rekoh. - Samo sam ti htjela reći da...

Archie podigne ruku. - Mogu li ja prvi? Molim te, želio bih to.

Slegnula sam ramenima. - Svakako.

Nagnuo se u stolici i igrao klamericom otvarajući i zatvarajući poldopac. - Klik-klik-klik-klik.

- Htio bih započeti isprikom za svoje jučerašnje ponašanje - reče. - Nikada nisam psovao žene, Lucy, i to od mene nije bilo nimalo pošteno ili džentlmenški.

- To je u redu, Archie - rekoš ubadajući petama u pod, stvarajući male polumjesece u tkanini.

- Jučer sam bio iznimno osjećajan i nisam znao kako se nositi s time.

- Archie...

- Molim te. - Ponovno je podigao ruku. - Čekaj da dovršim. Mislim da je razlog zašto sam se jučer tako nerazumno ponašao taj što si mi dirnula živac kad si rekla da sam usamljen.

Otvorila sam usta da kažem nešto, ali sam trenutno promijenila mišljenje i zatvorila ih.

- Bio sam, i jesam, usamljen - nastavi Archie - a kad si se ti pojavila ovdje na razgovoru, svidjela si mi se odmah, ali sam mislio kako nema šanse da bi ti se ikad svidio netko poput mene. Mislio sam da si totalno izvan moje lige...

Ja nisam bila izvan ičije lige, pogotovo ne Archiejeve.

- ... i onda si dobila posao i pokazala zanimanje za mene, i to mi se činilo sudbinom. Pomislio sam da ću bar jednom biti sretan. Doista sam vjerovao da će se stvari promijeniti...

Osjećala sam kako mi se usta pune slinom. Uvijek mi se to događalo prije no što ću zaplakati, tako da sam snažno gurnula.

- ... Možda si bila u pravu Lucy. Možda sam bio zaljubljen u osjećaj koji sam imao blizu tebe. Ja sam samo idiot koji je zaljubljen u zaljubljenost.

Archieju se glas ugušio kod riječi »zaljubljenost« i ja sam podigla pogled.

- Ljubav bi trebala biti predivno, zapanjujuće iskustvo, a ne mogu se sjetiti ničega okrutnijega od toga da se zaljubiš u nekoga tko ne voli tebe.

To je bilo to, crta koja me slomila. Suze su mi curile niz lice, krivudale oko nosa i kapale s brade. Plakala sam zbog sebe, zbog Dana i zbog Archieja. Plakala sam jer zaslužuje nekoga posebnog, a on se umjesto toga zaljubio u mene. Bilo je to užasno nepošteno.

- Lucy - reče Archie tiho. - Lucy, molim te, nemoj plakati. Nisam te mislio uznemiriti.

Odmahnula sam glavom. Kvruga u grlu toliko mi je narasla da nisam mogla govoriti.

- Izvoli - reče Archie dodajući mi čistu, bijelu maramicu.

Nježnost te geste opet me dirnula tako da sam zabila glavu među koljena.

- Lucy, molim te, reci nešto. Osjećam se grozno što sam te natjerao u plač.

- Archie - rekoš brišući oči. Debele, crne crte maskare prošarale su maramicu koju sam zgužvala u ruci. Sigurno sam izgledala grozno, ali to mi doista nije bilo bitno. - Moraš mi vjerovati da te nisam željela povrijediti. Stvarno, stvarno nisam.

- Vjerujem ti - šapne on i uhvati moju ruku.

- Voljela bih da ti mogu reći zašto sam ovdje, ali ne mogu.

Archie se nasmiješio. - Zato što radiš ovdje, Lucy.

- Da, ne, želim reći... Ma ne znam, Archie, postoji razlog zašto sam te upoznala. Ja stvarno želim da pronadeš ljubav.

Ustuknuo je i namršti se. - Zašto?

- Misli o meni kao o svom anđelu čuvaru.

- Sad si smiješna.

- Pa da, u neku ruku jesam, ali mogu ti pomoći, Archie, znam da mogu.

- Ne znam, Lucy - uzdahne on. - Ovo iskustvo naučilo me kako je možda bolje da sam sam.

- Archie - rekoš. - Možemo li biti prijatelji? Možemo li početi odatle?

- Radije bih da si mi prijateljica - reče on gledajući me tužno - nego da te uopće nemam.

- Onda me zagrlj - rekoš pružajući ruke.

Približili smo se sjedeći na stolicama i zagrlili, isprva nezgodno, a onda malo čvršće.

- Hej, hej, hej - začuje se glas s vrata. - Što se to ovdje događa?

Nigel je ostatak popodneva bio najgora noćna mora. Svaki put kad bih se protegnula, zakrenula u sjedalu ili ustala da odem na WC, on bi prestao raditi što god da je radio i zagledao se u mene.

- Što je? - graknula sam nakon šestog ili sedmog puta kad sam ga uhvatila kako me gleda.
- Ništa - reče on glumeći da mu je svejedno. - Samo se pitam kad ćeš priznati da ste Archibald i ti par.

- Archie i ja smo prijatelji i samo to.

- Čemu onda suze i zagrljaji maloprije? Jesi li ga ostavila ili je on ostavio tebe?

- O za boga miloga - uzdahnuh. Archie i ja nismo, niti smo ikada bili, u vezi. Romantičnoj ili bilo kojoj drugoj. Samo smo prijatelji.

- Zašto si onda plakala?

- Ne tiče te se.

- Znači, ti i Archie nećete doći sutra na kostimiranu zabavu obučeni jedno u drugoga?

- Molim?

Glupo se smješkao. - Moramo se odjenuti u nama omiljene stvari, sjećaš se?

- Nigele, daj odjebi.

Okrenula sam se prema svom ekranu, žudeći za vlastitim slušalicama koje bih mogla nabiti na uši. Archie i ja dogovorili smo se da budemo prijatelji, što mi je maknulo veliki teret s vrata, ali još uvijek je bilo dosta stvari o kojima se moram brinuti:

Kako ću danas špijunirati Dana i Annu tijekom večere, a da me ne uoče?

Kako ću, dovraga, pronaći Archieju ljubav ako mi je ostalo još samo sedam dana?

Hoće li Troy priznati da voli vlakove tako da Brian može proći svoju zadaću?

Što ću odjenuti za prokletu kostimiranu zabavu?

Najhitnija je stvar na popisu špijuniranja Dana i Anne na večeri. Sve ostalo morat će čekati. Anna nije rekla u koje će se vrijeme sastati, tako da je moj plan bio doći čim prije moguće.

Osvrnula sam se i provjerila da me nitko ne gleda i kradomice omirisala pazuhe. Fuj, zbog sprinta na posao doista sam smrdjela. Nije bilo smisla skrivati se od Dana i Anne ako me mogu namirisati. Morat ću otići kući i presvući se. Pogledala sam na sat. 5:29. Moram požuriti.

TRIDESETO POGLAVLJE

Stajala sam pod tušem i pjevušeći šamponirala kosu kad su se na stepenicama začuli Brianovi teški koraci.

- Lucy! - viknu on udarajući na vrata kupaonice.

- Da? - promrmljah ušiju punih sapunice.

- Oprosti što te prekidam, ali mogu li kratko porazgovarati s tobom?

- Sada? Tuširam se. Može li razgovor pričekati?

- Bojim se da ne. Radi se o hitnom slučaju.

Uzdahnula sam, gurnula glavu pod mlaz vode i onda isključila tuš te izašla iz kade, omatajući se ručnikom.

- Što je? - upitah ga otvarajući malo vrata kupaonice. Hladna voda kapala mi je niz leđa tako da sam se tresla.

- Radi se o Claire - reče Brian izgledajući iscrpljenije nego inače. - Upravo je nazvala. Izgleda da izvodi neki miran protest ispred Keithove kuće. Kad joj je zaprijetio policijom, uzela mu je mobitel i odbila ga vratiti.

- Šališ se?

- Bojim se da ne. Claire je odlučila nazvati nas kao potporu kad je Keith otišao u kuću nazvati policiju.

- Potporu? Što očekuje od nas?

- Nemam pojma, ali moramo otići tamo hitno. - Brianov pogled sklizne na moj dekolte i on se glasno nakašlje.

- Briane - rekoh stežući ručnik čvršće oko sebe. - Zašto se toliko brineš za Claire? Sviđa ti se ili što?

- Naravno da ne! - vikne gnjevno. - Ona je mlada i ima samo nas. Ako joj mi ne pomognemo, tko će?

- U pravu si.

- Onda, ideš li?

Pogledala sam na sat. Već je bilo sedam. Što ako su Dan i Anna već u restoranu? Ne želim to propustiti.

- I? - reče Brian. Ideš li ili ne, jer moramo krenuti odmah.

- U redu - reko na koncu. Bit će vremenska stiska, ali još uvijek je bila velika mogućnost da ću doći u restoran u Swiss Cottageu do osam sati. - Daj mi samo minutu da se odjenem i posušim kosu.

- Nema problema - reče i okrene se od mene. - Požuri.

Provukla sam se kraj njega, pojurila natrag u spavaću sobu i posegnula za odjećom. Što je to, dovraga, Claire izvodila? Sveti Bob rekao je da je dobila zadnju opomenu i sada riskira čitavu zadaću samo da razljuti Keitha. Morali smo je zaustaviti prije nego što napravi neku veću pogrešku.

- Briane! - viknuh dok sam obuvala čizme. - Spremna sam za polazak.

Claire je sjedila prekriženih nogu na korovom obrasloj verandi goleme kuće u Hampsteadu. Bilo je jako hladno i tresla se, ali ni sekunde nije skidala očiju s crnih ulaznih vrata, čak ni kada smo škripeći šljunkom išli preko prilaza.

- Claire? - reko i čučnuh kraj nje. - Jesi li dobro?

Odmahnula je glavom.

- Hoćeš moju kabanicu? - upita je Brian izvlačeći jednu ruku iz kaputa. - Hladno je.

Claire je opet odmahнула glavom ne skidajući oči s kuće. Na prozorima su bile navučene tanke zavjese, ali ste mogli razaznati obrise ljudi kako se miču iza njih.

- Zašto to radiš? - upitah je, sjedajući na šljunak. Pokazala sam Brianu da sjedne, ali on odmahne glavom.

- Zato - reče Claire, odmičući se od mene - zato što nema šanse da izvršim zadaću, tako da sam mislila kako je bolje da se osvetim sada dok to još mogu.

- Kakva je ovo osveta? Smrzavaš se, a Keith je na toplome.

- Unutra je s njim i obožavateljica - reče prevlačeći pleteni džemper preko prstiju. - S njim je još od sinoć, drolja. Čekam da izađe.

- Ovdje si od sinoć? Claire, zaboga.

- Što se to tebe tiče?

- Mislila sam da smo završili s »mrzim te« sranjima - reko, odupirući se potrebi da joj odbrusim. - Mislila sam da smo prijateljice.

- Divna si prijateljica. - Zatakнула je neposlušan *dreadlock* iza uha. - Danima te nisam vidjela.

Bila je u pravu. Sa svim događanjima oko moje i Brianove zadaće, ona mi uopće nije ni pala na pamet.

- Žao mi je - reko gurajući smrznute prste između butina. - Puno mi se stvari događalo.

- Naravno da jest.

- I - reko, ignorirajući njezin sarkastični ton - kad je Keith otkrio da si vani?

- Prije nekih pola sata. Njegova je drolja otvorila vrata dostavljaču pizze i primijetila da sjedim ovdje.

- Što se onda dogodilo?

- Keith je izašao van - reče privlačeći koljena grudima i gurajući ruke ispod pazuha - i upitao me zašto, dovraga, sjedim pred kućom. - Kad mu nisam ništa odgovorila, izvukao je mobitel iz stražnjeg džepa i rekao da će nazvati policiju. Tad sam ja zgrabila mobitel i nazvala policiju.

- Hm. - Brian koji je još uvijek držao jednu ruku u jakni, a ostatak se vukao za njim, došao je do vrata. - Kad smo kod policije...

- Bježite! - povikne Claire skačući na noge i vukući me za sobom. - Bježite!

Zapuhani smo uletjeli u White Horse i stali za šank.

- Gone vas psi ili što? - upita nas barmen začuđeno.

- Ne - reče Claire. - Policija. Tri krige *snakebitea*, molim.

Barmen je kimnuo glavom kao da je sve to već prije čuo i posegnuo ispod šanka po tri čaše. Htjela sam protestirati i zatražiti bijelo vino, ali me Brian gurne i odmahnu glavom.

- Samo pij - reče.

- Jesi li stvarno vidio policijski auto? - šapnuh i približih se.

- Ne. - Nacerio se. - Ali pomakla se, zar ne?

Lukava stara lisica. Bio je puno mudriji nego što bih ja ili bilo tko drugi mislio.

- Hajde - reče Claire gurajući kriglu preko šanka do mene. - Sjednimo.

Smjestili smo se oko stola u kutu prostorije. Brian i ja pijuckali smo svoja odvratna pića, ali Claire je posve ignorirala svoje i zurila u prazno, bljeđa nego inače.

- Jesi li dobro? - upitah lagano joj dodirujući rame, napola očekujući da bi mi mogla odgristi prste, a onda i glavu.

- Ne - reče sitnim, promuklim glasićem. - Nisam.

Kad je posegnula za kriglom, prsti su joj se zatresli tako da su nokti tapkali po čaši. Jedna suza stvorila joj se u desnom oku i kliznula niz lice.

- Claire! - rekoh prestravljeno. Instinktivno sam pružila ruke i privukla je sebi. - O Claire, molim te, nemoj plakati.

Na moje iznenađenje, nije me odgurnula niti mi je rekla da odjebem ili što slično. Samo se pustila u moje naručje i dala da je grlim dok je ridala. Brian, koji je i dalje pijuckao svoje piće, gledao je bilo gdje, samo ne izravno u nas. Nije bio jedini kojeg je iznenadila Clairena ranjiva strana. Bila sam u šoku.

- Bit će sve u redu, Claire - rekoh mičući joj *dreadlockse* s lica.

- Neće - promrmljala je. - Mislila sam da mu nedostajem, ali nije čak ni primijetio da me nema.

-Tko?

- Keith, naravno. Na koga si ti mislila?

O bože. Njoj se Keith nije samo sviđao. Nije samo cijenila njegovu glazbu ili ga voljela kao nježna pjesnika koji radi kao volonter u skloništu za napuštene pse.

- Ti ga voliš - rekoh. - Zato si odlučila da ćeš izvršiti zadaću, zar ne? Ti zapravo nisi htjela osvetu, ti si htjela biti blizu Keithu.

- Da - reče mičući kosu s lica i vežući jednu od ekstenzija oko ostalih, tako da su sve bile skupljene na stražnjoj strani glave. Zbog razmrljane šminke izgledala je nemoguće mlado.

- Ali on je bio tako grozan prema tebi - rekoh. - Spavao je s drugim ženama i smijao ti se iza leđa. Kako možeš voljeti takva čovjeka?

- Zato što je jedini čovjek koji me ikada želio.

- Kako to misliš?

- Zatoštojejedini muškaracskojimsampavala - promrmljala je, skrivajući lice rukama.

- Molim? - nagnula sam se bliže. - Morat ćeš ponoviti, nisam te čula.

- Zato što je jedini muškarac s kojim sam spavala.

- Idem ja na WC - reče Brian. Naglo je ustao i prolio naša pića po stolu.

Gledala sam kako se probija kroz pijance okupljene u sredini bara i nestaje u muški WC.

- Claire - rekoh gledajući je sa smiješkom na licu. - Mislim da si razgovorom o seksu otjerala Briana.

Claire je rukama protrljala lice i uspravila se. - Sad mi se možeš smijati ako želiš.

Čemu se tu može smijati? Ima osamnaest godina. Spavala je samo s jednom osobom, zaljubila se u njega, a onda se ubila zato što je on spavao s nekim drugim. Bila je to vjerojatno najdirljivija priča koju sam ikada čula. Po prvi put nakon što sam umrla shvatila sam da kad bi postojao vremenski stroj kojim bismo se mogli vratiti u vrijeme prije nego što smo umrli, u njega bih stavila Claire, a ne sebe.

Ja sam nevinost izgubila sa sedamnaest godina. Toliko sam je se željela riješiti da sam je

praktički potrošila na prvog tipa koji je pokazao zanimanje za mene. Radio je na štandu na Brighton Pieru na kojem bacanjem pikada osvajate nagrade. Viknuo je - hajde ti ljepotice u plavome - kad sam prošla s prijateljicama. Automatski sam se okrenula prema njima da vidim o kojoj od njih govori, ali sam shvatila da sam jedino ja odjevena u plavo. Imala sam samo sedamnaest godina i nitko me dotad nije nazvao ljepoticom. Imao je dvadesetak godina. Crnokos i naočit, bio je drsko samouvjeren pa sam odlučila otići pozdraviti se s njim. Rekao mi je da studira sportske znanosti na sveučilištu i kako radi tu da zaradi novac preko ljetnih praznika. Prije nego što smo spavali skupa, navečer bih se družila s njim i razgovarala dok je radio. Nakon tri tjedna, toliko sam ga očajnički željela poljubiti i riješiti se proklete nevinosti, da sam radosno pristala na njegov prijedlog »da malo prilegnemo« na šljunak ispod mola. Sam čin bio je relativno kratak. Iako smo se bili dogovorili da ćemo idući dan imati sastanak, on me ignorirao kad sam se navečer pojavila na njegovu štandu. Vratila sam se iduće večeri i rekao mi je da je odlučio vratiti se svojim roditeljima u Leeds nekoliko posljednjih tjedana praznika te, iako mu je bilo lijepo družiti se sa mnom, nije smatrao da bi veza između dvadesetogodišnjaka i sedamnaestogodišnjakinje mogla funkcionirati na dulji rok. Srce mi je bilo slomljeno, naravno, više zbog odbijanja nego zbog bilo čega drugoga, ali s vremenom sam to preboljela.

- Ne, Claire - rekoš otresajući sjećanja i šaljući joj osmijeh pun podrške. - Neću ti se smijati. Ali zašto si izgubila nevinost s Keithom? Od svih muškaraca na svijetu, zašto baš s njim?

Nasmiješila se i posegnula rukom za kriglom koju joj je Brian pružao. Vratio se za stol s novim pićima. Izgledao je dosta crveno u licu. Čvrsto sam sumnjala da je popio nekoliko viskija za šankom prije nego što se vratio.

- Čula sam Lu\$ Boyse na radiju jedne večeri dok sam bila na fakultetu - reče Claire otpijajući gutljaj - i tekstovi pjesama stvarno su me dirnuli. Kao da su bile napisane baš za mene, shvaćaš? Govorile su o samoći i usamljenosti, tako da sam mislila ako se ja i ta osoba ikada susretnemo, razumjet ćemo se.

- Što se onda dogodilo? - upita Brian izgledajući opušteniji sad kada je razgovor skrenuo sa seksa na osobne strasti.

- Pa - reče Claire, igrajući se srebrnim prstenom s lubanjom na desnoj ruci - u šestom razredu bila je ta jedna djevojka s kojom sam se slagala, jedina djevojka s kojom sam se slagala. I ona je bila gotičarka, tako da sam je pitala hoće li ići na koncert sa mnom. Rekla je da hoće pa smo otišle skupa.

- I tada si upoznala Keitha?

- Ne, ne na prvom koncertu, ali bilo je sjajno vidjeti ga uživo. Kad je izvikivao riječi pjesama koje sam čula na radiju, činilo mi se kao da pjeva baš meni.

- Kad si onda prvi put spavala s njim? - upitah je.

Nacerila se. - Nakon četvrtog koncerta na koji sam išla. Rekla sam prijateljici da želim biti malo vani i čekati da Keith izađe, ali ona nije htjela, tako da je sve završilo velikom svadom. Ona je odjurila i ja sam ostala sama čekati. Nakon dvadeset minuta izašao je jedan od *roadieja* i ja sam ga upitala je li netko iz benda još tu. Odmjerio me od glave do pete i nasmiješio se.

- I?

- I - Claire je otpila gutljaj pića - rekla sam da ću mu dati dvadeset funti ako me upozna s Keithom. Uzeo je novac, utovarao bubanj u kombi parkiran izvan koncertnog prostora i rekao mi da čekam unutra.

- U kombiju?

- Da.

- Nisi valjda ušla unutra? - zurila sam u nju u nevjerici. - Claire, on je mogao biti neki uvrnut pervertit.

- Nije me bilo briga - reče sliježući ramenima. - I tako, nakon nekog vremena otvorila su se vrata i pojavio se Keith njišući se i cereći se. Rekao je: »Čuo sam da se želite upoznati sa mnom, gospođice«, uvukao se u kombi i zatvorio vrata za sobom.

- I onda ste vodili ljubav?

- WC - reče Brian, bježeći sa stolice.

- Ne, ne odmah. - Claire je zastala i grickala crni lak na svojim noktima i tek onda pogledala u mene. - Prvo sam mu rekla koliko mi njegove pjesme znače, a onda sam počela brbljati o tome koliko sam usamljena i kako me nitko ne razumije, a Keith me i dalje mazio po kosi i govorio mi koliko sam lijepa. Onda smo se počeli ljubiti i...

- I jedna je stvar vodila k drugoj?

-Da.

- Što je? Htjela sam da to učini. O. K., možda jesmo bili u stražnjem dijelu prljava kombija i možda mi glava jest udarala u kutiju bubnjeva, ali meni je to bilo posebno. Bila sam žena s kojom je glavni pjevač najvećeg londonskog mladog benda u usponu htio spavati. Bilo je sjajno. Mislila sam da bih, ako odem na audiciju za bend, mogla biti dijelom njegova života... - Stala je u pola rečenice i čeznutljivo se zagledala na drugu stranu prostorije.

Spustila sam pogled na stol i prošla prstom kroz proliveno pivo. Nije bilo sjajno, bilo je grozno. Nisam mogla ne misliti kako bi Claire bila živa samo da je osjećala povezanost s nekim drugim, a ne s Keithom, da je samo izgubila nevinost s nekim tko je doista bio osjećajan i brižljiv, a ne netko tko je glumio samo kako bi privukao obožavateljice.

- Što ćeš sada? - upitah je pružajući ruku preko stola i stišćući njezinu.

Claire slegne ramenima. - Nemam pojma. Posvađala sam se s curom koju sam trebala podučavati sviranju gitare, tako da mi više ne odgovara na pozive. Možeš misliti koje su sad šanse da uđe u neki bend. Usput budi rečeno, to je bila moja zadaća. Nisam je uspjela riješiti, tako da me sada nitko neće voljeti niti ću kome nedostajati.

- To nije točno - rekoh prisjetivši se odjednom telefonskog poziva svetog Boba. - Još uvijek imaš drugu priliku pronaći nekog posebnog.

- Kako to misliš? - upita me razrogačenih očiju.

- U raj. Neki dan kad sam razgovarala s Bobom, rekao mi je da se ljudi mogu zaljubiti i tamo. Samo zato što si mrtav ne znači da moraš provesti vječnost sam.

Claireno se lice ozarilo kao u djeteta na božićno jutro, tako da smo se budalasto smiješile jedna drugoj nekih pet sekundi prije nego što je spustila pogled i igrala se šavom svog crnog pulovera.

- Oprosti - promrmlja Claire.

- Za što?

- Što sam te zafrkavala za Dana kad si prvi put došla ovamo. Bila sam ljubomorna. Htjela sam ono što ste vi imali.

- Što smo imali, Claire - rekoh tužno. - Što smo imali.

- Da. Kako god, stvarno mi je žao. Baš sam bila gadura.

- O Claire...

Posegnula sam rukom za kriglom, u glavi mi je bilo blago mutno i otpila sam gutljaj. Dan. Spomenula je njegovo ime i u glavi mi se oglasio alarm. Što sam ono trebala...

Sranje.

Dan i Anna nalazili su se na večeri, a ja sam posve zaboravila na to. Pogledala sam na sat. Bilo je pola devet.

- Claire - rekoh pa joj stisnuh i pustih ruku - doista mi je žao, ali moram ići. Objasnit ću ti kasnije, ali sad moram ići nešto obaviti.

- Lucy, samo ti idi - reče uputivši mi smiješak pun istinske topline. - Stvarno. Idi. Vidim da ti je bitno. Ne brini se, Brian će paziti na mene.

Ustala sam. Doista sam trebala ići, ali sam i dalje bila zabrinuta za nju. - Jesi li sigurna? Nećeš učiniti neku glupost?

- Neću - nasmijala se. - Obecavam. Hajde sad, bježi odavde, djevojko u togi. I sretno.

Sretno? Odjednom me obuzela slabost. Samo ću špijunirati Dana i Annu. Zašto bi mi za to trebala sreća. Oni su samo dvoje prijatelja na večeri. Nije li tako?

TRIDESET PRVO POGLAVLJE

- Oprostite - rekoh ulazeći navrat-nanos kroz vrata restorana Kung Po i loveći prvu konobaricu koju sam ugledala. - Došla sam se naći s prijateljima, Danom Hardingom i Annom Cowan. Jesu li već stigli ?

- S grupom ili stol za dvoje? - reče konobarica izvlačeći zglob iz moje ruke i uputivši mi bijesan pogled.

- Samo njih dvoje.

- Nema nijednog para ovdje. - Rukama je pokazala na prazne stolice oko nas. - Zadnji je baš otišao.

- Ali...

Otpilila me ljubaznim naklonom glave i okrenula se kako bi otišla.

- Ima li rezervacija za parove za kasnije večeras? - Jurnula sam i stala ispred nje, umalo srušivši kineskog zmaja koji je nesigurno balansirao na stupu u sredini prostorije, i blokirala joj prolaz u kuhinju. - Provjerite, molim vas. Molim vas, bitno mi je.

- Nema par - reče ona dok je sitnim crnim očima upijala moju kosu vlažnu od kiše i prljave cipele. - U deset sati stol za osam osoba, i to je to.

- Možete li mi opisati ljude koji su otišli? - upitah je očajnički. - Je li muškarac bio visok, crne kose, a djevojka plave?

Konobarica slegne ramenima. - Možda. Možda i ne. Mnogo ljudi dođe i ode. Ja sam konobarica, a ne vražji inspektor Colombo.

Bila mi je od pomoći kao kišobran od rižinog papira. Razgovor s njom predstavljao je gubitak dragocjenog vremena.

- Hvala vam na pomoći - rekla sam žurno izlazeći kroz vrata. Iza mene se začulo zvonce dok sam izlazila na mokru ulicu.

Kamo su Dan i Anna otišli? Ako sam ih upravo propustila, možda ih uspijem sustići. Pogledala sam lijevo i desno tražeći tragove. Postaja podzemne željeznice bila je svega nekoliko metara od mene s moje desne strane, a autobusna se nalazila preko puta ceste. Anna je živjela blizu postaje podzemne željeznice Baker Street i nije podnosila prijevoz autobusom, tako da je kući zasigurno otišla podzemnom željeznicom, a Dan autobusom ili možda taksijem. Ali što ako uopće nisu otišli kući? Što ako su otišli u pub na West Endu ili nešto takvo? Nikada ih neću pronaći. Bilo je prekasno.

Navukla sam čvršće svoju tanku jaknu i zadrhtala. Kiša se pojačavala. Trebalo mi je mjesto gdje bih mogla srediti misli prije nego što se uputim u Kuću duhova-pripravnika. Potrčala sam preko ceste prema autobusnoj postaji i stisnula se u masu smrznutih studenata koji su se sklonili od kiše. Automobili su prolazili kroz lokve zapljuskujući svakog tko se usudio prolaziti pločnikom. Ljudi su se skrivali pod svime što su mogli pronaći. Čak je i ulaz u postaju podzemne željeznice bio zakrčen, ali jedna je žena bila odlučna da izađe van na kišu. Gledala sam kako laktovima razmiče ljude oko sebe i tetura niz ulicu, torbice podignute iznad vrlo ravne, vrlo plave kose.

To je Anna!

I ulazila je u Kung Po.

Potrčala sam natrag preko ulice, izbjegavajući automobile i motocikle. Motala sam se ispred trgovine odjećom koja se nalazila do restorana dok mi je srce lupalo. Zašto je Anna otišla u restoran? Možda mi je konobarica lagala te je doista postojala rezervacija za dvoje u deset sati. Je li i Dan dolazio?

Baš sam se spremala uvući u restoran kad se začulo zvonce na vratima Kung Poa i Anna je izašla na ulicu, mobitela čvrsto prislonjenog na uho.

- Jess - reče. - Oprosti što sam propustila tvoj poziv. Bila sam vani s Danom i ostavila sam prokleti mobitel na stolu. Bila sam na pola puta do Baker Streeta kad sam se sjetila.

Usljedila je stanka dok je Jess odgovarala.

- Čekaj - prekine je Anna. - Ovdje lije kao iz kabla. Pričekaj tren. Ne idi nikamo. Moram ti toliko toga ispričati.

Odjurila je dalje dok su joj potpetice udarale po mokrom pločniku. Slijedila sam je pognute glave. Kad sam prošla kraj kutije s besplatnim novinama, uzela sam jedne i stavila ih pred lice pod takvim kutom da još uvijek mogu vidjeti Annine tanane potpetice ispred sebe dok je ulazila u podzemnu postaju Swiss Cottage i priljubila se uza zid. Uvukla sam se između dva uređaja za karte, dovoljno blizu da mogu čuti nastavak njezina razgovora s Jess, ali dovoljno daleko da odmah ne primijeti pokislu djevojku koja stoji u lokvi, lica zabijena u odbačene novine.

- Da - reče Anna. - U stvari, Dan mi se činio veselijim nego prošli put i činilo se da ga stvarno zanima što imam reći... Ne, nije spominjao Lucy...

Srce mi je sišlo u pete. Dan me nije ni jednom spomenuo tijekom večere? Ni jedan jedini put?

- Tako je - reče Anna. - I ja mislim da je to dobar znak. Jess, ako ti kažem nešto, možeš li mi obećati da nećeš pretjerano reagirati? Obećavaš? Mislim da mi se Dan upucavao...

Novine su mi umalo ispale. Molim?! MOLIM?!

- Kad sam mu pokušala dotočiti vino, stavio je ruku na moju da mu prestanem točiti. Prosvjedovala sam, naravno, ali uputio mi je takav pogled... Da, onakav pogled, i nije ga micao... Jess, osjetila sam leptiriće.

Spustila sam novine i bijesno je pogledala. Kojeg je to đavla ona izvodila? Bilo koji pogled što joj je Dan možda uputio bio je »prestani pokušavati da i ja budem pijan kao ti«. Stvar je u tome da se ona ne voli nalokati sama. Svi su se morali pridružiti, sviđalo se to njima ili ne.

- Zašto sam imala leptiriće? - nastavila je. - Zato što je Dan Lucyn zaručnik, bio Lucyn zaručnik, i nisam mogla shvatiti zašto flertuje sa mnom, ali između nas bilo je iskrene, prave povezanosti... Da, flertala sam i ja s njim... Ne, ne, nije tako, Jess. Nisam htjela da se išta takvo dogodi, ozbiljno, znaš to... Jess, čekaj, pusti me da ti kažem... Našla sam se s Danom zato što sam ga pokušala utješiti. Nisam imala nekih dubljih motiva.

Utihnula je dok ju je, pretpostavila sam, Jess ispitivala što to, dovraga, radi. Nisam mogla vidjeti Anninu reakciju jer je bila okrenuta leđima, ali ramena su joj se spustila i izgledala je kao da uzdiše. Uzdiše? Nije imala razloga zašto uzdisati. Nabacivala se mom dečku. Gdje joj je odanost? Ona je trebala biti moja najbolja prijateljica.

- Jess - rekla je. - Jess, ne ljuti se na mene, ali mislim da se zaljubljujem u Dana, a prilično sam sigurna da i on tako osjeća. Želim da on bude otac mog djeteta.

Nešto u meni je puklo. Osjećala sam samo divlji bijes i bol u grudima kad sam se zaletjela u Annu i gurnula je svom snagom. Zaustavila je dah i zateturala unatrag, hvatajući se za zid. Gurnula sam je još jednom i ona je pala na pod, a mobitel se stropoštao kraj nje.

- Koji đavo tebe muči? - viknula je uzimajući mobitel i torbicu s prljavog poda podzemne željeznice te ustajući.

Otvorila sam usta da joj odgovorim, ali ih onda brzo i zatvorila, jer mi je upozorenje svetog Boba odzvanjalo u glavi. Ako Anni uputim samo jednu riječ, moja će zadaća biti otkazana.

- Znam ja tebe - reče ona odmjerivši me od glave do pete. Smiješila se, ali joj je pogled bio leden. - Ti si ona nijema čudakinja koja opsjeda Dana. Draga moja, ne znam jesi li se u zadnje vrijeme pogledala u ogledalo, ali ti nisi njegova klasa.

Podigla sam ruku da je ošamarim, ali me ona zgrabila za zapešće.

- Ne bih to učinila da sam na tvome mjestu - reče ona mičući kosu s očiju. - Mislim da si učinila već dovoljno štete, zar ne? A sad me ispričaj, idem se naći s Danom da mu ispričam kakva si čudakinja. - Namrštila se. - Igra je gotova, luserice. Pobjeda je moja.

Bespomoćno sam gledala kako prebacuje torbu preko ramena i šepireći se izlazi van. - O, i da ti kažem - reče ona okrenuvši se prema meni - sjajan je u krevetu.

TRIDESET DRUGO POGLAVLJE

Petak, 10. svibnja

Dan četrnaesii

- Lucy... Lucy... probudi se - čula sam nježan muški glas. Okrenula sam se na stranu i navukla prekrivač preko glave. - Dane, odlazi. Mrzim te.

- Lucy - čulo se ponovno, sada malo upornije. - Devet je sati. Trebala bi biti na poslu.

- A ti bi trebao biti zaljubljen u mene, đubre jedno.

Osjetila sam kako mi skidaju pokrivač s glave. - Odjebi - otresla sam se.

- Odjebi ti, Lucy - reče ženski glas. - Samo ti pokušavamo pomoći.

Tko je to u mojoj sobi?

Okrenula sam se i malčice otvorila oko. Kraj kreveta stajali su moji cimeri. Brian je trljao brk, Claire je vrtjela jedan od svojih *dreadova* oko prsta.

- Lucy, jesi li dobro? - reče gledajući me zabrinuto. Stavila sam ruku na čelo. Osjećala sam se kao da mi je netko dljetom odbijao lijevu stranu glave.

- Glava me boli - rekoh.

Claire podignu obrve. - Nije ni čudo. I guzica te vjerojatno isto tako boli.

- Molim? - posegnula sam rukom ispod pokrivača, pritisnula rukom jedan guz i jauknula od boli. - Što mi se dogodilo?

- Bila si jako, jako pijana sinoć kad si došla kući - reče Brian maknuvši ruku s brkova i prekriživši ruke. - Nisi mogla stajati na nogama.

- I pala si niz stepenice - dodala je Claire. - Dvaput.

Protrljala sam oči. Bile su natekle i bolne. Ma koliko se trudila, nisam ih mogla otvoriti više od nekoliko milimetara.

- Jesam li pala i na oči?

- Ne - reče Claire - ali si plakala, i to puno.

Gutnula sam. Grlo mi je bilo suho kao da sam grgljala pijesak. - Jesam li i puno vikala?

Claire i Brian pogledaše se. - Da - rekoše jednoglasno. - Puno.

- Bila si jako ljuta na neku ženu, Annu - dodala je Claire.

Anna? Što je... u tren oka proletjelo mi je sjećanje na proteklu večer. Kiša, Annin telefonski razgovor, njezino otkriće, naša svađa, zao pogled u njezinim očima kad mi je rekla da je Dan dobar u krevetu. Dan. Moj Dan. Dobar u krevetu. Oči su mi se ispunile vrućim, ljutim suzama. Kako mi je to mogao učiniti? KAKO? Tvrdio je da bi bio uništen ako bi mi se nešto dogodilo. Bila sam mrtva pet minuta i on je već spavao s jednom od mojih najboljih prijateljica. Ja nikad ne bih spavala s jednim od njegovih prijatelja da su slučajno stvari obrnute i da je on umro prvi. Nikada. Na što je on mislio?

Nakon svađe s Annom otišla sam ravno u pub. Ne u White Lion (nisam htjela riskirati da naletim na bilo koga poznatoga), nego u prvi pub na koji sam naletjela. Strusila sam tri ili četiri kratke čašice bogtepitaj čega, užasne boje, prije nego što sam naručila bocu vina, sjela u krevet i sama je popila. Nakon toga više se ničega nisam sjećala. Nisam se mogla sjetiti kako sam došla kući, kako sam ušla unutra ili bilo što od ovoga što su mi Brian i Claire opisali. Odjednom mi je užasno pozlilo.

- Izvoli - reče Brian vadeći kantu ispod kreveta. - Vjerojatno će ti ovo trebati, opet.

- O bože - reče Claire ustuknuvši i namrštivši nos. - Nemoj, molim te.

Čvrsto sam uhvatila kantu i htjela bljuvati, ali ništa nije izlazilo.

- Jesam li vam rekla što se dogodilo? - upitala sam je dok sam odlagala kantu na pod.

- Jesi - rekoše jednoglasno. - Nekoliko puta.

Napravila sam grimasu. - Oprostite.

- Ideš li na posao danas? - upita me Brian gledajući na sat. - Ili da ih nazovemo i kažemo da si bolesna?

- Ne treba, hvala - rekla sam, trljajući bolnu glavu. - Moram se pojaviti na poslu. Pronaći ću Archieju ljubav pa makar me to ubilo, igra riječi je nenamjerna. Nema šanse da ću

pustiti Anni da zabode svoje kandže u Dana. Nema jebene teorije.

Brian podigne obrve. U proteklih pet minuta čuo me psovati više nego u protekla dva tjedna, ali mene doista nije bilo briga.

- Lucy. - Claire je sjela na rub kreveta i lupkala me po nozi. - Ako ti ikako možemo pomoći, pomoći ćemo ti oboje.

Brian je odlučno kimao glavom. - Svakako.

- Hvala vam - nasmiješila sam im se.

- E da - reče Claire dodajući mi plastičnu vrećicu punu nečega nalik na mrežu i čipku. - Ne zaboravi ovo ponijeti na posao.

- Što je to? - upitah je, zavirivši unutra.

- Nešto mojih stvari. Kad nisi vrištala o Anni, sinoć si pričala o nečemu što imate danas na poslu.

- Što na poslu?

- Nemam pojma - reče Claire. - Samo si ponavljala: »Moram biti Madonna. Moram biti Madonna.«

Pogledala sam je blijedo. Zašto bih željela biti Madonna?

Archie mi je izrazio dobrodošlicu na posao svojim širokim, zaraznim smiješkom. - Dobar dan. Kako lijepo od tebe što si nam se pridružila. Ako smijem primijetiti, vrlo si sjajne zelene boje.

Nekako sam se uspjela nasmiješiti. - Mislim da sam sinoć popila alkohola koliko sam teška.

- Nisi se valjda napila zbog onoga što se dogodilo između nas dvoje? - Archiejev se smiješak počeo gasiti.

- Ma ne - odmahнула sam glavom. - Nije bilo vezano uz to.

- Drago mi je jer želim da ostanemo prijatelji.

- Prijatelji smo, Archie. Samo moji prijatelji mogu reći da grozno izgledam, a da ne dobiju za uši.

Nasmiješio se. - Odlično, zato što očajno izgledaš.

Odglumila sam kao da sam ga ćušnula za uši, ali mi je u želucu bilo doista grozno. Morala sam hitno sjesti inače bih povratila na njegov ultra uredni stol.

- Vidimo se kasnije - rekla sam teturajući kroz ured. Ja ću jaku kavu.

Tek kad sam se zavalila u stolicu, primijetila sam da Nigel ne nosi svoju uobičajenu uniformu sastavljenu od traperica i majice. Bio je odjeven u debeli smeđi plašt s kapuljačom koja mu je gotovo u potpunosti skrivala lice.

Gurnula sam ga laktom. - Zašto si odjeven kao fratar Tuck?

- Obi-Wan - reče on zureći u svoj monitor.

- Ha? Tko ide van?

- Lucy - reče on gledajući me kao da sam najgluplja osoba na planetu. - Ja. Sam. Odjeven. Kao. Obi-Wan Kenobi. Iz Ratova zvijezda? Kostimirani dan na poslu. Sjećaš se?

Pogledala sam vrećicu u svom krilu i izvukla nekoliko čipkastih krpica. Jedna od njih izgledala je kao majica, a ovo drugo bile su mrežaste čarape. U dnu se nalazila moja suknja od *jeansa* te nekoliko krunica i raspela koji definitivno nisu bili moji. Naravno, bio je to kostimirani dan na poslu. Uz karaoke, meni najdraža stvar na svijetu bila je Madonna iz 1987. godine. Dobra stara Claire.

- Možda je sada vrijeme da se presvučeš u svoju uniformu prostitutke - reče Nigel. - Graham će imati napadaj ako vidi da se još nisi presvukla.

- Što je s Grahamom i Archiejem? - reko ih ignorirajući opasku s prostitutkom. - Oni imaju normalnu odjeću.

Nigel slegne ramenima. - Graham će se presvući kasnije. On uvijek sve ostavlja za zadnji čas, ali Archieju bi bilo bolje da se odmah presvuče. Zna kakve su posljedice.

- Kakve su?

- Otkrit ćeš kasnije. Sad se idi presvući.

Presvlačenje u zagušljivom ženskom WC-u bila je loša ideja. Dvaput mi je pozlilo. Duboko sam disala dok sam teturala natrag prema stolu u smiješno visokim crnim čizmama koje su mi dopirale do gležnja, dok su mi oko vrata zveckala raspela, a čipkasta majica padala s ramena.

- Izgledate vrlo droljasto, gđice Brown - reče Nigel dok sam sjedala.

- Ja u stvari trebam biti Madonna, neznalice.

- Da? U kojem to gotičkom svemiru?

- Začepi, plaštoglavi - rekoš mlatnuvši ga po glavi. - Što ti znaš ?

Zurila sam u ekran i počela tipkati, ali me zbunio osjećaj kao da me netko promatra. Okrenula sam se na stolici. Archie mi se smiješio s druge strane sobe.

- Što je? - upitah ga.

- Ništa - reče on i odmahne glavom.

Laknulo mi je to što smo razriješili stvari nakon našeg malog razgovora jučer. Archie se činio opuštenijim u mojoj blizini, i prestao me gledati žalosnim »mislim da te volim« pogledom. Međutim, postojao je još jedan veliki problem - imala sam još samo šest dana da mu pronađem ljubav.

Zurila sam u monitor, prsta na mišu. Što sad? Stranice za pronalaženje partnera nisu dolazile u obzir. Trebalo bi mi najmanje tjedan dana da se registriram, sastavim Archieju profil, pričekam da netko pokaže interes za Archieja, razmijenimo e-maileve i dogovorimo sastanak. A nisam imala tjedan dana! Utipkala sam »pronalaženje partnera u Londonu« u tražilicu i proučila mogućnosti.

Želite pronaći ljubav tijekom stanke za ručak? Ne, to je zvučalo previše kao *speed-dating*, a sjetimo se koliko je to dobro prošlo zadnji put!

Gay i lezbijski partneri? Ne.

London eskort? Ni u ludilu. Archieju moram pronaći ljubav, ne brzi seks.

Pronalaženje partnera pomoću web kamere? Ne, Archie bi bio previše stidljiv (a postoji mogućnost da bi svoju partnericu ubio dosadom pričajući o tehničkim specifikacijama njezine web kamere).

Trebala sam pronaći mjesto gdje bi se Archie osjećao ugodno i gdje bi se uklopio. Klikala sam na različite internetske stranice, pregledavala ih, sve dok na koncu nešto nije zaokupilo moju pozornost - *pronađite partnera na partyju DJ Kirka*.

Kirk... mozak mi je počeo raditi kao navijen. Zašto mi se zbog toga oglasio alarm u glavi? Ne, nije to bio alarm, više zujanje. Zujanje iz znanstvene fantastike. Aha! Kapetan Kirk. Iz Zvezdanih staza. Naravno. Archie mi je rekao da voli tu seriju. Možda je to bilo nešto vezano uz Zvezdane staze u što bi se mogao uključiti? Zasigurno je tu bilo i žena koje vole Zvezdane staze. U stvari, Jess je jednom u pijanom stanju priznala da je blago zaljubljena u Jeana Luca Picarda. Tjednima sam je zafrkavala zbog toga.

Utipkala sam »Konvencije o Zvezdanim stazama« u Google i držala palčeve. Oči su mi pregledavale stranicu i... To!... Bila je jedna, i to zakazana za ovaj vikend. To je sigurno bila sudbina.

Archie mi se nasmiješio dok sam tumarala prema njegovu stolu, a raspela zveckala kao crkvena zvona.

- Dobar ti je kostim, Lucy - reče on podižući obrvu. - Jesi li to prosti...

- Ja sam Madonna.

- Točno. Pa da, naravno. Kako glupo od mene.

- Gdje je tvoj kostim?

Slegnuo je ramenima. - Nemam kostim.

- Zašto ne? - šapnula sam. - Znaš da postoji kazna za najgori pištolj, kao i za slučaj da ga nemaš?

- Naravno da znam - reče Archie, ne izgledajući kao da ga to i najmanje muči. - Radim ovdje već tri godine. Dosadilo mi je da mi ljudi govore što da radim.

Nadam se da mi to nije bilo spuštanje zbog preobrazbe imidža.

- Ne, ne - reče on odmah pročitavši izraz na mom licu. - Ne govorim o tebi. Jednostavno sam shvatio da se moram boriti za sebe i preuzeti odgovornost za vlastiti život.

- Bravo za tebe - rekoh, odobravajući novi, borbeni stav svog prijatelja. - Da te pitam, što radiš ovaj vikend?

- Ništa posebno - reče odmahujući glavom. - Zašto pitaš?

- To je iznenađenje, ali svidjet će ti se. Vjeruj mi.

- Već sam ti jednom vjerovao, sjećaš se? - Archie je prošao rukom kroz kosu i namignuo mi. - I završio ostrigan kao ovca.

Uzela sam spajalicu sa stola i bacila je na njega. - To je bolje od nereda koji si prije imao. U svakom slučaju, svidjet će ti se to što planiram za sutra. Nađimo se na Edgware Roadu u 10 sati.

- Stanica podzemne na Edgware Roadu u 10 sati - reče on utipkavajući podatak u svoje računalo. - Dogovoreno.

Nasmiješila sam mu se i teturajući se vratila natrag za stol, vrlo zadovoljna sobom. Znala sam da će mu se svidjeti konvencija o *Zvezdanim stazama*.

- Sendvič? - reče veseli glas u moje uho.

Poskočila sam i utipkala *sdfsflkds* u obrazac za prijavu na konvenciju o *Zvezdanim stazama*.

- Sendvič, gđice Brown? - ponovi glas pa sam podigla pogled.

Sally je stajala kraj mog stola, izgledajući iznimno atraktivno u svijetlim trapericama s vezom, plavoj baletnoj haljinici, ružičastim tenisicama i uskoj majici s motivom leptira na prednjoj strani. Isto tako, na leđima je imala i par vilinskih krila.

- Koji želiš? - upita me mašući košarom opasno blizu moje glave.

- *Baguette* sa sirom i pršutom, ako je ostao još koji - rekoh pritišćući tipku za brisanje i upisujući svoje i Archiejevo ime u obrazac.

- Archie i ti idete na konvenciju o *Zvezdanim stazama*? - reče Sally, gledajući iza mog ramena.

Prostrijelila sam je pogledom. - Da, ali stišaj se jer to treba biti iznenađenje.

- I, što to predstavlja? - upita me ona stavljajući sendvič na stol i ispruživši ruku iščekujući novac. - Neko iskupljenje za to što si mu ošišala kosu?

- Ha-ha-ha. - Stavila sam joj dvije funte i pedeset u dlan, žarko želeći da zatitra svojim vilinskim krilima i odleprša dalje.

- Hvala ti. - Okrenula se i spremala otići, potom me je još jednom pogledala, promotrila od glave do pete i namrštila nos. - Lucy, zašto si odjevena kao striptizeta?

Zakolotala sam očima. Zar su svi u uredu bili premali da se sjećaju Madonne u danima prije njezine disko-faze?

- Zato što su striptizete meni najdraža stvar na svijetu - uzdahnula sam.

- Svakome njegovo. - Slegnula je ramenima. - Možeš li pogoditi što sam ja?

- Članica nekog girl benda? - bubnuh.

- Ne.

- Vila?

- Blizu, ali ne.

- Odustajem. Što si ti?

- Ja sam derište.

Svaka čast. To je hrabro, priznati da je derište. Možda sam se ja trebala odjenuti kao neumrla i potpuno nesposobna svodnica. U tom bih se slučaju mogla jednostavno pojaviti u vlastitoj odjeći.

- Ja ne mislim da si derište - rekoh. - Možda jesi malo glasna, ali derište nisi.

- Derište kao u seriji *Bratz*, glupačo - reče Sally, udarivši jednom nogom po sivom tepihu.

- Ako baš moraš znati, ja sam Jade u *Fashion Pixies* izdanju.

- A tako. - I dalje nisam imala pojma o čemu govori. - Sjajno izgledaš.

- Izgledam li seksi? - Nasmiješila se i zaplesala na mjestu. Njezina vilinska krila svjetlucala su dok se njihala s jedne strane na drugu.

- Ovaj, da. Svakako.

- Sjajno. To sam i željela postići - cijuknula je i odskakutala na drugu stranu sobe, udarivši košarom u glavu drugu žrtvu za kupovinu sendviča.

Okrenula sam se svom obrascu i poludjela kad sam shvatila da prihvaćaju samo rezervacije plaćene kreditnim karticama. Sve moje bankovne kartice tajanstveno su nestale iz moje torbice kad sam došla u Kuću duhova-pripravnik, ali još uvijek sam imala dovoljno gotovine (dvjesto funti bi se tajanstveno pojavilo svaki put kad bih došla do kraja svojih zaliha). Morat ću rezervacije obaviti telefonom.

- Halo - prošaputala sam. - Želim ulaznice za konvenciju o *Zvezdanim stazama* koja se održava ovaj vikend, ali imam problema s bankovnom karticom. Mogu li umjesto toga platiti gotovinom?

- Da - prosiktao je tip s druge strane, kao da je na to isto pitanje odgovorio već milijun puta prije. - Ako dođete do blagajne danas do šest sati. Ako zakasnite, gotovo je.

- U redu - rekoh. - Do šest sati. O. K., nema problema.

Odložila sam telefon i pogledala na sat. Bilo je pola dva i nije izgledalo da će kostimirana zabava početi tako skoro. Ali to i nije bilo toliko bitno. Morala sam nabaviti te ulaznice, bez obzira na sve.

U dva sata ured je naglo utonuo u mrak. Pogledala sam Nigela, ali on nije izgledao ni najmanje uznemireno.

- Zašto su se svjetla ugasila? - prosiktala sam. - Ne vidim ništa.

Skinuo je slušalice. - Meni nešto govoriš?

- Da - uzdahnula sam - zato sam gledala u tebe i zato su mi se usne mrdale. Zašto su se svjetla ugasila?

- Počinje uredska kostimirana zabava.

- U mraku?

- Bit će svjetla. - Namrštio se. - Ništa se ti ne brini.

Osvrnula sam se po sobi, napola očekujući da će moji kolege skočiti sa svojih stolica i početi bacati konfete, ali svi su i dalje bili ostali uz računala, manijakalno tipkajući, očiju prikovanih uz monitore. Jedini znak da se ne radi o normalnom danu bili su kostimi. Posebice me se dojmio tip koji je sjedio s druge strane prostorije, odjeven kao kebab, skupa s umakom od čilija koji mu je curio niz lice (ili to ili je bio u groznoj prometnoj nesreći na putu za posao). Međutim, čak je i on listao po knjizi i kopao nos.

Opet sam pogledala Nigela, ali on je vratio slušalice na uši.

- Nige - rekla sam, ubadajući ga ravnalom sve dok ih nije skinuo. - Imamo zabavu, ali nitko se ne veseli. Ne shvaćam.

Uzdahnua je. - Lucy, kad radiš dovoljno dugo ovdje kao mi, ne raduješ se godišnjoj kostimiranoj zabavi, zazireš od nje.

Navukla sam grimasu na lice. Koliko loša može biti zabava, za boga miloga? Bilo što je zasigurno moralo biti bolje od tipkanja čitav dan po računalu, zar ne? Baš sam se spremala reći to Nigelu kad se prostorija odjednom ispunila narančastim, crvenim, plavim i zelenim svjetlima. Na Grahamovu stolu čudesno su se pojavila disko-svjetla, dok je iz skupog audiosustava kraj njih dopirala glasna house-glazba. Graham je stajao iza stola smiješeći se od uha do uha.

- Gospodo i dame - vikao je stišavajući glazbu i plješćući.

Dame? Tu sam bila samo ja, zar ne? Aha, možda i ne.

Sally je čučala kraj Archiejeva stola, razgovarajući veselo i mašući rukama.

- Dame i gospodo - ponovi Graham - zabava će početi za točno pet do deset minuta, čim se presvučem u svoj kostim. Onda ćemo se zabaviti, a ja ću procijeniti koji su kostimi najbolji, a koji najgori. Joe će sada proći po uredu s kanticom za dobrovoljne priloge. Dajte

obilato.

Budući da nitko nije ništa rekao, pojačao je glazbu i išetao iz ureda. Joe, odjeven u Drakulu, ustao je sa svoje stolice i mahao mi žutom kanticom pred nosom.

- Lucy, molim prilog - uzdahnulo je. - Minimalno pet funti za to što se moraš obući kao kreten jedan dan u godini.

- Ako svi toliko mrzite tu zabavu - rekoh bacajući nešto kovanica u kanticu - zašto ništa ne kažete?

- Lucy, Graham je vlasnik tvrtke - reče Nigel posežući u novčanik. - Što on kaže, to stoji. Ako ti se ne sviđa, ispadaš. Jednostavno.

Ugasila sam monitor. Bila zabava sranje ili ne, više neću raditi. - Ali ne može vas otpustiti zato što prigovarate zbog kostimirane zabave, to nije...

Na vratima ureda začulo se glasno kucanje.

- To je Graham - reče Nigel. - Lucy, ustani. Mislim da želiš ovo dobro vidjeti.

Podigla sam se i bojažljivo gledala u smjeru uredskih vrata dok su se otvarala.

MILI BOŽE.

Graham Wellington, ili se barem nadam da je to bio on, stajao je naslonjen na dovratnik. Imao je crnu kožnu ogrlicu, crne gumene kratke hlače, motorističke čizme, *maille* prsluk koji je otkrivao njegove vrlo ukružene, vrlo probušene bradavice i masu crvenkastih dlaka na prsima te... progutala sam knedlu... crnu gumenu masku koja mu je prekrivala čitavu glavu.

I nije bio sam.

U ruci je držao kožni povodac za pse, vezan za ogrlicu koju je nosila niska, mršava, jako našminkana žena crne kose što joj je dosegala do struka. Umarširala je u sobu noseći nemoguće visoke pete, crveno-crni kratki korzet i crvene gaćice.

Okrenula sam se pogledati Nigela, dok su mi se usta otvarala i zatvarala kao u ribe na udici.

- Što... je... dovraga... ovo? - skičala sam.

- To, gospođice Brown - naceri se Nigel - tvoj je šef koji pokazuje svoju omiljenu stvar.

- Tjeranje da povratim sama sebi u usta?

Nigel se nasmijao. - Sodomazohizam. Sličan je kostim nosio prošle godine, ali žena na povodcu - to je novina.

- Tko je ona?

- Bog te pitaj.

Gledala sam, fascinirana i užasnuta u isto vrijeme, kako Graham dolazi u sredinu ureda i pokazuje Joeu da stiša glazbu. Žena na povodcu smiješila se i hodala za njim kao da je ulazak u ured na povodcu najnormalnija stvar na svijetu. Bilo je to nešto najbizarnije što sam vidjela u svom životu. I smrti.

- I tako - viknu Graham, dok se guma na njegovu licu rastezala i iskrivljavala kako je otvarao usta. - Vrijeme je da glasujemo za najbolji kostim. - Da budem iskren, većina vas se nije nimalo potrudila. Sad kad sam to rekao, mislim da imamo tri kandidata za krunu. Kao prvo, želio bih nominirati Marka za njegov kebab. Barem mislim da je to kebab, da nije vagina. Kao drugo, nominiram sebe. I kao treće, želim nominirati gospođicu Lucy Brown za njezin predivni droljasti kostim.

Glasno sam uzdahnula i čvrsto stegnula raspela. Nigel se zacerekao.

- Ima li tko kakve alternativne nominacije? - upita Graham.

Nitko se nije oglasio.

- Nominacije za najgori kostim onda? - nastavio je. - Nominiram Archibalda zato što si nije dao nimalo truda.

Opet, ni od koga ni glasa. Archie, koji je stajao sa Sally kraj vrata, gledao je u svoja stopala.

- Dobro - reče Graham. - Vrijeme je za glasovanje. Tko glasa za Marka?

Mark i muškarac koji je sjedio do njega digli su ruke.

- Dva glasa za Markovu kebab vaginu. Tko glasa za Droljastu Lucy?

Archie, Sally, Nigel, Joe i Geoff podigli su ruke. Isto to je učinilo još par njih na drugoj strani ureda. Pogledala sam ih bijesno.

- Tko glasa za mene i gospođicu Udarac Bičem?

Podigla sam ruku u zrak, kao i većina ljudi. Držala sam palčeve i brzo prebrajala podignute ruke. Molim te, molim te daj da on dobije više glasova od mene.

Graham je prebrajao ruke i radosno se nasmiješio. - Ha! Pobijedio sam!

- Kao da je to iznenađenje - šapnu Nigel. - Pobijedi svake godine.

- Budući da sam dobar čovjek - reče Graham češkajući se po jednoj od izloženih bradavica - podijelit ću nagradu s vama. Šest boca šampanjca. Iznesite plastične čaše. Gubitnik će svoju kaznu izvršiti popodne.

Sranje. Propustila sam osvojiti šest boca kvalitetnog šampanjca. Trebala sam poticati ljude da glasuju za mene, a ne ih bijesno gledati, ali Nigel je oko cijele te priče s kaznom za gubitnika složio takvu frku da sam pretpostavila kako će i nagrada za pobjednika biti jednako loša. Okrenula sam se Nigelu da mu to kažem, ali me istog trena nadjačalo bubnjanje glazbe koju je Graham upravo pojačao.

- Šampanjca? - upitao me Kebab-Mark, pružajući mi plastičnu čašu.

Zahvalno sam je zgrabila. - Toči!

Do pola pet bila sam pijana i razgovarala s bilo kim tko bi se dovoljno dugo zadržao slušajući me. Većina muškaraca nagađala je tko bi gospođica Udarac-Bičem mogla biti. Geoff je smatrao da bi to mogla biti Grahamova supruga (ukazala sam mu na to da Graham nije oženjen), Joe je bio mišljenja da bi mogla biti profesionalni sado-mazo model, a što je bio pijaniji, Nigel je sve više smatrao da je profesionalka druge vrste. To je imalo smisla. Nisam mogla zamisliti da bi ikoja žena pristala biti Grahamov »psić« a da joj se za to ne plati.

Baš sam se spremala predložiti da zamijenimo Grahamov užasni CD nečime manje groznim kad je ponovno ugasio glazbu. - O. K., ljudi. Vrijeme je kazne za gubitnika.

Nekoliko je tipova počelo vikati i ispuštati uzvike oduševljenja. Archie, koji je i dalje stajao u kutu prostorije sa Sally, prišao je korak bliže vratima.

- A ne, nećeš - vikao je Graham teturajući prema Archieju. - Gospodine Humphreys-Smythe, izvolite u sredinu sobe.

Archie je prekrizio ruke i ljutito gledao Grahama. Nitko nije izgovorio ni riječi.

- Hajde - reče Graham dok mu se jezik pleo i uhvati ga za ruku. - Gđica Udarac-Bičem dat će ti po guzi.

Kao na znak, gđica Udarac-Bičem podigla je komad drva nalik na stolnoteniski reket iznad glave i napravila piruetu. Geoff je počeo veselo uzvikivati, ali ga je štucanje prekinulo.

- Grahame - reče Archie uzmičući korak unatrag. - Pijan si.

- Pijan-šmijan, ti si partibrejker i sad ćeš dobiti po guzi - reče Graham povlačeći Archieja za ruku i vukući ga kroz prostoriju prema gđici Udarac-Bičem.

Archie, petnaestak centimetara niži i četrdesetak kilograma lakši od svog napadača, izvijao se i izvlačio, ali se nije uspio istrgnuti iz Grahamova čeličnog stiska.

- Nagni se - reče Graham gurajući Archiejev vrat straga tako da su mu koljena popustila.

- Grahame, odjebi! - vikao je mašući rukama i opirući se. Cijeli je ured utihnuo. Čak je i Nigel zašutio. Svi smo bili paralizirani gledajući ono što se događalo na drugom kraju prostorije.

- Dajte mu po guzi, gđice Udarac-Bičem - reče Graham, podigne jednu ruku u zrak i zaprijeti kažiprstom. - Archie je bio zločest dečko i zaslužuje da ga se kazni.

Gđica Udarac-Bičem došla je do Archieja i podigla palicu.

- Pripremi se za...

Zrakom je proletjela ružičasta mrlja i oborila gđicu Udarac-Bičem na pod. Nekoliko ljudi uzdahnulo je od iznenađenja.

- Grahame! - skvičala je gđica Udarac-Bičem dok je špičastim petama pedalirala zrakom, a crna se perika nakrivila. - Grahame, pomoz mi!

Graham je, međutim, imao drugog posla. Ružičasta ga je mrlja snažno udarala u potkoljenice.

- Skloni se od njega, perverznjačino! - vikala je mrlja držeći ga za prsluk i trgajući mu masku. - Miči svoje prljave ruke s njega!

Bila je to Sally. Ružičastim je tenisicama mlatila Grahama po nogama, razrogačenih očiju i crvena u licu. Vilinska su joj se krila potpuno iskrivila. Graham je odgurnuo Archieja kako bi se mogao suočiti s nepoznatim napadačem.

- Hajde - reče Sally sišavši s njega, ramena zabačenih unatrag i širokog stava. - Hajde meni daj po guzi pa ćeš vidjeti što će se dogoditi. Hajde, izazivam te.

Graham je probljedio. - Odlazi - reče tiho. - Odlazite oboje. Smjesta.

Archie se pridigao s poda i potapšao Grahama po ramenu.

- Dajem otkaz - reče. Šaka mu je poletjela zrakom i udarila Grahama ravno u bradu.

Cijela je prostorija glasno uzdahnula. Nakon toga, Sally i Archie izgubili su se kroz vrata.

- Što vi buljite? - reče Graham trljajući bradu dok smo ga svi u nevjerici gledali. - Gubite se dok vas nisam sve otpustio. Van. Odmah.

Pogledala sam na sat. Bilo je pet i petnaest. Hoću li krenuti za Sally i Archiejem ili ću krenuti na blagajnu za *Zvezdane staze*? Imala sam još četrdeset pet minuta do zatvaranja. Srce mi je divlje lupalo. Što da radim? Što da radim?

TRIDESET TREĆE POGLAVLJE

Subota, 11. svibnja

Dan petnaesti

Skakutala sam s noge na nogu izvan podzemne stanice Edgware držeći ulaznice u znojnoj ruci. Bila je subota ujutro i nisam imala pojma hoće li se Archie pojaviti na konvenciji o *Zvezdanim stazama*. Ni to razgovara li još uvijek sa mnom. Zažalila sam svoju odluku tek nakon što sam kupila ulaznice. Gledala sam kako ga javno ponižava naš perverzni šef dok sam ja samo stajala sa strane, šćućurivši se od straha. Tko zna što bi se dogodilo da nije bilo Sally. Nisam se usudila ni pomisliti. Nisam čak ni potrčala za njima provjeriti je li Archie dobro. Da sam na njegovu mjestu, mislim da ne bih razgovarala sa sobom.

- Razvedri se - reče veseli glas iza mene. - Možda se nikad ni ne dogodi.

Bio je to Archie. Kosa mu je bila razbarušena, brada neobrijana, oči su mu krasili tamni podočnjaci, ali ipak se smiješio.

- Nisam mislila da ćeš doći - reko, oduševljena i nervozna u isto vrijeme.

- Zašto ne? - reče on smeteno. - Nije baš svaki dan da te pozovu na izlet iznenađenja.

- Mislila sam... hoću reći... nakon onoga što se dogodilo jučer - mrmljala sam stišćući ulaznice u ruci. - Htjedoh te pitati jesi li dobro, Archie?

Slegnuo je ramenima. - Naravno, nikad bolje. Nemam radno mjesto, nemam djevojku, a jutros u sedam sati probudila me baka da joj odem u dućan, jer baš joj se jela dimljena riba na tost za doručak.

- O za boga miloga - reko. - Zašto jednostavno nije sama otišla? Izgledala je dovoljno okretno na onom *speed datingu*.

Archie mi uputi prijekoran pogled. - Lucy...

- O. K., O. K. - Podigla sam ruke, braneći se. - Zadržat ću svoje mišljenje za sebe. Hajdemo.

- Odlično. - Archie se nasmiješio. - Radovao sam se ovome.

Krenuli smo niz ulicu prema konferencijskom centru čavrljajući neobvezno dok smo hodali. Kad god bi došlo do stanke u razgovoru, ja bih je ispunila neobveznim komentarom o vremenu ili o ljudima kraj kojih smo prolazili te nasmijavajući Archieja

opisima nekih od čudnijih navika Claire i Briana, iako ih nije upoznao. Ako nastavim pričati, neće imati prilike ukoriti me zato što jučer nisam ništa poduzela kad su ga umalo izmlatili po guzici.

- Stani - rekoh kad smo se našli iza ugla ulice nadomak konferencijskom centru. - Moraš pokriti oči.

Iznad ulaza nalazili su se golemi plakati Spocka, kapetana Kirka i nekog plastičnog, robotskog tipa i htjela sam vidjeti Archiejevo lice kad mu otkrijem ovu poslasticu.

- Jesi li spreman? - rekoh kad smo stali ispred zgrade.

- Jesam. - Archieju su se obrazi naduli pod mojim prstima od osmijeha. - Apsolutno, gospođice Brown.

- U redu onda, priprema, pozor... otvori oči!

Maknula sam ruke s njegovih očiju i zagledala mu se u lice, očekujući da se pojavi izraz zadovoljstva.

- *Zvezdane staze!* - veselo sam uskliknula. - Tebi najdraže.

Pogledao je u natpis, pa u mene, pa ponovo u natpis.

- Što je? - upitah ga.

- Ništa - reče Archie i prasnu u smijeh.

Zurila sam u njega, potpuno zbunjena dok se njihao naprijed-natrag držeći se za trbuh. Čovječe. Nikada prije nisam vidjela nekoga da se s tolikim veseljem smije. Bilo je to izvanredno i pomalo zastrašujuće. Nikada nisam vidjela Archieja tako histeričnoga.

- O Lucy, kako si ti smiješna - reče on brišući oči nadlanicom.

- Ha?

- Rekao sam da volim *Ratove zvijezda*. Ne *Zvezdane staze*.

Sad je bio red na mene da gledam u konferencijski centar pa u Archieja pa natrag. - Ne! Reci da se šališ! Molim te!

Odmahnuo je glavom. - Nažalost, ne mogu. Lucy, između obožavatelja *Ratova zvijezda* i *Trekkera* velika je razlika. *Vrlo* velika. To je kao, recimo, ne znam. To je kao da ti voliš Guccijeve torbice, a ja ti kupim jednu u Primarku. Ne želim reći da su *Zvezdane staze* jeftine, samo... - Stao je u pola rečenice.

Pogledao je ulaznice u mojoj ruci. Samo nekoliko slova sam shvatila krivo, samo nekoliko slova. »Staze« umjesto »Ratova«. Kako sam mogla biti toliko glupa?

- Vratit ću ih - rekoh savijajući ulaznice. - Sigurno će mi dati povrat novca pa možemo raditi nešto drugo.

- Ne, hajdemo ipak unutra - reče Archie gurkajući me veselo. - Tko zna, možda se zabavimo. Možemo se smijati svim tim štreberima unutra.

Nasmijalo me to što je on nekog drugog nazvao štreberom. Ipak, još uvijek sam bila razočarana. Bila sam sigurna da će na konvenciji upoznati svoju srodnu dušu, međutim, od toga sada neće biti ništa. Neće osim ako ne želi »Primark« djevojku. Moram još jednom razmotriti čitavu situaciju. A imala sam još samo pet punih dana da pronađem ljubav njegova života. Sranje.

- Hajde, ti - reče Archie uhvativši me pod ruku. - Prestani biti toliko jadna. Bit će zabavno, stvarno.

Možeš misliti.

Pretjerano nasmiješen muškarac u odijelu iz *Zvezdanih staza* uzeo je naše ulaznice na ulazu u konferencijski centar i dao nam svakome po program.

- Lijepo se zabavite - reče on lažnim američkim naglaskom.

- Živi dugo i uspješno - odgovori Archie. Rukom je pokazao neki čudan znak i prasnuo u smijeh dok je odlazio.

Zurila sam u njega. Sjajno, još jedna štreberska šala koju nisam shvaćala.

- Hajde - reče on vukući me za ruku prema glavnoj dvorani. - Što želiš prvo vidjeti?

Mjesto održavanja bilo je golemo, krcato ljudima i štreberskim veseljima. Duž zida s

naše lijeve strane nalazio se štand do štanda, svaki krcat suvenirima s motivom *Zvezdanih staza*, a s desne strane nalazili su se štandovi s hranom. Omirisala sam zrak. Hotdogovi i prženi krumpirići uglavnom.

- Pogledaj - reče Archie i uperi prstom prema gore. - Sa stropa vise svemirski brodovi.

- Aha - rekoh pregledavajući komade sive plastike. - Vrlo zanimljivo. Pogledaj, nije li ono prostorija u kojoj kapetan Kirk sjedi u svojoj stolici i upravlja svemirskim brodom?

Archie je pogledao prema središtu prostorije gdje su lutke različitih likova u uniformama i kostimima bile namještene u neobične poze.

- To ti se zove Enterpriseov most - odgovori mi.

Jedina stvar za koju sam bila iole zainteresirana bili su štandovi - na koncu, oni su najviše podsjećali na šoping. Otišla sam do njih i odabrala medvjedića odjevenog u uniformu iz *Zvezdanih staza*.

- Kojem se predavanju više raduješ? - upita Archie držeći mi program ispred nosa i pokazujući na različite događaje.

- »Fizika *Zvezdanih staza*« ili »Duša *Zvezdanih staza*: Prva zapovijed i iza nje«?

Nasmijala sam se i vratila medvjedića na mjesto. - Samo se ti rugaj, g. Humphreys-Smythe, ali kladim se da si u svoje vrijeme bio na stotinama štreberskih konvencija. Vjerojatno si iskusan u ovim stvarima.

- Ako ćemo zapravo - reče Archie izgledajući pomalo uvrijeđeno - nikad u životu nisam bio na konvenciji. Mislim da su one malo tužne.

- Stvarno? - Uzela sam lutku nekakva izvanzemaljca koji je izgledao kao riba na tijelu trbušne plesačice. - Ali rekao si da voliš *Ratove zvijezda*.

- Da, ali nisam opsesivan oko toga. Ti voliš karaoke. Jesi li ikada bila na konvenciji karaoka?

- Naravno da nisam. - Vratila sam riboglavog izvanzemaljca na njegovo mjesto. Šoping *Ratova zvijezda* bio je grozan.

- Eto vidiš.

U pravu je, pomislila sam i dopustila da me odvuče prema replici Enterpriseova mosta.

- Hej - rekoh pokazujući na program. - Jedan od govornika je i William Shatner.

Archie se nasmiješio. - I?

- Sviđa mi se njegova obrada pjesme *Common People* skupine Pulp, to je sve - rekoh dok su mi se obrazi crvenjeli. - Ma znaš, ide ono...

Baš sam se spremala zapjevati kad je Archie skočio prema meni i uhvatio me za ramena.

- Nemoj poludjeti i nemoj se okretati - šapnu. - Mislim da nas prate.

Istog sam se trena okrenula.

- Ne okreći se kad ti kažem! - prosiktao je Archie, okrećući me naprijed.

- Tko nas prati?

Pokušala sam se opet okrenuti, ali me zgrabio za ruku. - Klingonac.

- Što je to Klingonac? - upitah. - Nešto što staviš u hlače kad si star pa ti malo mokraće iscure kad se nakašlješ?

Archie se zgrozio. - Sjajno. Ne, to je jedna od izvanzemaljskih rasa u *Zvezdanim stazama*. Imaju velike izbočine na čelima, visoko čelo i duge, tamne kose.

- Zvuči kao tip s kojim sam izgubila nevinost.

- Lucy, ja se ne šalim - reče prolazeći rukom kroz kosu. - Netko nas prati od samog dolaska ovamo.

Srce mi se spustilo u pete.

- Tvoja baka? - upitah ga stišćući mu ruku. - Molim te, reci da nije tvoja baka.

- Naravno da nije moja baka. - Zakolutao je očima. - Kao prvo, otišla je u šoping u West End, i kao drugo, zašto bi moja baka bila odjevena u klingonsku odjeću?

Nacerila sam se. - Pa od nekoga si morao naslijediti štreberske sklonosti.

- Ja štreber? - reče upirući prstom u sebe. - Ti si ta koja želi slušati govor Williama Shatnera.

- A ti si taj čiji je pojam zabave sjedenje u tamnoj sobi s još dva muškarca.

- *Touche*.

- I, gdje nam je pratitelj? - Odmah iza nas nalazio se ostarjeli roker u majici »Spock je bog«. Masna mu je kosa prekrivala ramena, ali to je bilo to što se uvrnutih kosijanera tiče.

- Ne vidim ni jednog Klingonca.

- To je zato jer je nestala - reče Archie, vukući me za ruku. - Mislim da je primijetila da smo je otkrili.

- Zašto misliš da se radi o ženi ?

- Zato jer se radi o vrlo, vrlo niskom Klingoncu.

Slegnula sam ramenima. - Možda je to samo neki klinac koji se odlučio zabaviti.

Archie nije baš bio uvjeren u to. - Hajdemo dalje. Ubrzo ćemo otkriti prate li nas.

Provukla sam svoju ruku ispod njegove i tako smo krenuli prema najbližoj lutki. Bila je to lutka žene plave kose svezane u punđu s komadom metala u obliku guštera iznad lijeve obrve. Bila je odjevena u srebrni triko s trokutastom značkom iznad apsurdno velikih grudi.

- Stani tu - šapnu Archie kad smo prišli lutki. - Pravi se da si zainteresirana.

Zurila sam u lutkine grudi. Bilo ih je teško ne vidjeti. - Tko je ona?

- Sedma od Devet - reče Archie. - Ona je pomalo lik iz snova u *Zvezdanim stazama*.

- Za nekoga tko tvrdi da ne zna puno o *Zvezdanim stazama* - rekoh podigavši obrvu - ti znaš jako puno.

- Svi znaju da je Sedma od Devet zgodna - reče on gledajući u nju. - Muškarac sam, znaš. Čekaj. Mislim da se naš pratitelj vratio. Pogledaj, ali za boga miloga, učini to suptilno.

Sakrila sam se iza lutke i zurila kroz pregib njezina lakta. Niska osoba velikoga kvrgava čela, duge, kuštrave kose i gustih, čupavih obrva gledala je jednu od maketa svemirskih brodova koje su visjele sa stropa. Bila je odjevena u pripijeni metalik-crni kostim, ali nešto nije bilo u redu s njezinim kostimom.

- Archie - prosiktala sam skrivajući golem osmijeh rukom. - Koga znamo da nosi ružičaste tenisice s debelim petama?

- Nemam pojma - reče on češkajući se po glavi.

Bože, muškarcima ponekad tako zakaže dar zapažanja.

- Sally - rekoh. - Sally nosi takve tenisice.

- Ali... ali. - Izgledao je zbunjeno. - Zašto bi Sally došla ovamo i slijedila nas uokolo?

- Zato što ne slijedi nas - rekla sam, u glavi polagano vrteći događaje proteklih nekoliko tjedana. - Ona slijedi tebe.

Sve je imalo smisla - Sallyina reakcija na Archiejevu frizuru, njezina neprijateljska reakcija prema meni, način na koji je provela čitavu zabavu na poslu uz Archieja te skočila u njegovu obranu kad ga je Graham napao.

- Koga? Mene? - Archie me gledao kao da sam poludjela. - Zašto bi pratila mene?

- Nisam sto posto sigurna - rekoh, oprezno pokušavajući ne izazvati sudbinu da ne preplašim Archieja - ali mislim da bi Sally mogla biti zaljubljena u tebe.

- Što? - reče zaljuljavši se i uhvativši Sedmu od Devet za ruku.

Bacila sam pogled preko ramena. Naša klingonska pratiteljica primijetila je da gledam i podigla pogled prema stropu.

- Archie, mislim da joj se stvarno sviđaš.

- Lucy, ako je ovo tvoja predodžba zafrkancije - reče, blago pozelenjevši - ne nalazim je smiješnom.

Netko iza mene pročistio je grlo.

- Da? - rekoh okrenuvši se.

Bio je to masni roker. Obilato se znojio i brisao čelo zgužvanom maramicom koja je vidjela i čišćih dana. Kraj njega je stajala niska, mršava žena odjevena u majicu s natpisom »Moj drugi dečko je Jean Luc Picard«. Bijesno me gledala.

- Možete li se pomaknuti? - reče masni roker. - Već nekoliko minuta čekam da se slikam sa Sedmom od Devet.

- Samo izvolite - rekoh i maknuh se s puta. - Baš smo odlazili. Nije li tako, Archie?

Poskoćio je. Uхватила sam ga za ruku i povukla prema sljedećoj lutki.

- Ne zafrkavam te, Archie - rekoх pokušavajući detektirati gledam li u lutku izvanzemaljca iz *Zvezdanih staza* velikih ušiju, nosa i naboranog čela, ili u lutku Brucea Forsytha. - Mislim da se stvarno sviđaš Sally. Veliko je pitanje sviđa li se ona tebi?

- Ne znam - zamuca Archie dok su mu se vrhovi ušiju zacrvenjeli. - Ona je nesumnjivo vrlo atraktivna djevojka i doista me jučer spasila od Grahama. Za što sam joj, želim odmah reći, jako zahvalan...

- Kad smo kod toga - prekinuh ga - doista mi je žao...

- A imali smo i vrlo zanimljiv razgovor o glazbi putem do podzemne željeznice kad smo pobjegli - nastavi on, u potpunosti zanemarujući činjenicu da sam upravo progovorila.

- Znaš, i Sally isto voli rap i hip-hop. Jesi li to znala?

Odmahnula sam glavom. - Ne, ja...

- Nikada, ni na trenutak nisam pomislio da bih joj se mogao sviđati na način koji si spomenula, Lucy. Osim toga, ne tako davno mislio sam da sam zaljubljen u... - Spustio je pogled, u nemogućnosti da završi rečenicu.

Zavirila sam iza ugla jer mi je bilo preneugodno da gledam u Archieja. Klingonka Sally stajala je blizu lutke Sedme od Devet. Masni roker pozirao je za fotografiju. Jedna mu je ruka bila na dojci Sedam od Devet, dok je drugom držao hamburger. To mi je dalo ideju.

- Archie - šapnuh. - Jesi li za večeru sutra?

Namrštio se. - Što? Hoću reći, oprost. Mislim da smo razgovarali o Sally.

- Jesmo. Sad te pitam bi li izašao na večeru sutra.

- Ne znam - reče češkajući se po glavi.

- Molim te, reci da hoćeš - molila sam. - Kung Po u Swiss Cottageu u 8 sati navečer. Reci da ćeš doći.

Slegnuo je ramenima. - Vidjet ću što se može učiniti, ali ne mogu ti ništa obećati.

- Super - rekoх i pokazali mu rukom da ostane tu. - Budi tu još koji trenutak. Obećaj da nećeš krenuti za mnom.

- Kako god ti kažeš, Lucy - reče Archie. Jadan, izgledao je posve zbunjen.

Sally nije primijetila da sam joj se neopazice privukla.

- Zdravo, Sally - viknuh joj u uho.

Poskoćila je, okrenula se naglo i udarila me snažno laktom u glavu.

- Lucy! - ciknula je dok sam se rušila na pod konferencijskog centra. - Tko bi rekao da ću tebe sresti ovdje. Kako si znala da sam to ja?

- Nešto te odalo - rekoх pridižući se na noge i pokazujući joj prstom na tenisice.

- Oh - reče ona gledajući dolje i ljujajući se na petama.

- Pokušala sam obući obične crne čizme, ali obožavam ove tenisice. Bez njih ja jednostavno nisam ja.

- I, što te dovodi ovamo? - upitah je. - Nisam te smatrala za ljubiteljicu *Zvezdanih staza*.

- Jesam, jesam - reče neuvjerljivo, poravnavajući svoju uniformu. - Volim ih, ono, oduvijek.

- Aha.

- Archie nije s tobom? - reče ona propinjući se na prste i zureći preko mog ramena.

- Zašto, nadala si se da ćeš naletjeti na njega?

- Ne, ne baš. - Igrala se srebrnim manšetama oko ruke. - Samo me zanimalo kako je, to je sve. Rekla si mi da si kupila ulaznice za njega.

Bilo je vrijeme da joj okončam muke, dovoljno sam je zafrkavala.

- Tu je, iza ugla - rekla sam pokazujući na drugu stranu dvorane. - Mislim da gleda jedan od izložaka. Hoćemo li mu se pridružiti?

- To bi bilo lijepo - reče ona uzbuđeno, gotovo poskakujući na mjestu.

Provlačili smo se kroz gomilu ljudi koji su gledali u repliku nekakvog crvenog, stjenovitog planeta. Jedva da ste išta mogli vidjeti od bljeskova fotoaparata.

- Sally - rekoх pokrivajući oči. - Želiš li sutra navečer na večeru?

Zastala je i pogledala me.

- Ja? - reče upirući prstom u sebe. - S tobom? - Izgledala je blago prestrašena.
- Ne samo sa mnom. Doći će i Archie.
- Rado bih na tu večeru - nacerila se. - Totalno bih to voljela.
- To sam i mislila - rekla sam dok sam skretala iza ugla i prilazila nervoznom Archieju. - Totalno sam to mislila.

TRIDESET ČETVRTO POGLAVLJE

Nedjelja, 12. svibnja

Dan šesnaesti

Bit će to najbolja nedjelja u mom životu (ili smrti, kako god), jednostavno sam to znala. Konvencija o *Zvezdanim stazama* bila je sjajna ideja. Nadahnjujuća. Dobro, možda Archie i nije bio toliki obožavatelj te serije, pa što? To nije spriječilo dan da bude fantastičan. Znala sam da mi se sreća nasmiješila čim sam uočila Sally u klingonskom kostimu. Tražila sam Archiejevu srodnu dušu na internetu, a ona mi je sve vrijeme bila pod nosom. O. K., možda je Archie proveo većinu dana crveneći se kao lud ili se smijući mojim imitacijama kapetana Kirka, ali sastanak u restoranu bio je upravo to: nagovoriti ga da razgovara sa Sally u normalnijem okruženju. Kvragu i zadaća. Bila sam nadomak cilju.

Prva sam stigla u restoran i zauzela mjesto u Kong Pou, nakon čega se ubrzo pojavio vrlo znojnan Archie.

- Kasnim li? - reče dojurivši do stola, gledajući na sat. - Oprosti, baka je imala jednu od svojih epizoda. Umalo da nisam uopće došao, ali nisam mogao podnijeti misao da sjediš ovdje potpuno sama, pod pretpostavkom da sam te ostavio na cjedilu. Lucy, doista bi si trebala nabaviti mobilni telefon.

- Svakako, svakako - rekoh dok je skidao jaknu i sjedao. - Diši, Archie, diši.

Nalila sam vino u čašu i on zahvalno kimne glavom.

- Oprosti, Lucy, trenutačno sam pod velikim stresom. Satima sam sinoć na internetu tražio radno mjesto. Ima ih na tone, ali potrebna je čitava vječnost da ispuniš sve obrasce za prijavu, a morao sam pronaći nešto odmah. Ne moram samo sebe uzdržavati.

- Dakle, definitivno se ne vraćaš u Computer Bitz? - upitah ga.

Zagrcnuo se vinom. - Ti se sigurno šališ?

- Oprosti - nisam implicirala da bi trebao. - Naravno da ne bi trebao. Samo sam provjeravala.

Ako se Archie ne pojavi u ponedjeljak na poslu, onda nije bilo smisla ni da se ja pojavljujem. Imala sam broj njegova mobitela, a on je imao broj mog fiksnog telefona, tako da smo mogli jednostavno ostati u kontaktu. Veliki problem bila je Sally. Koliko ja znam, oni nisu razmijenili brojeve tako da bi bez svojih malih razgovora kad ona navratila sa sendvičima, vrlo brzo izgubili kontakt. Zato je ovaj sastanak u restoranu bio toliko važan. Kad smo već kod Sally, gdje je ona? Pogledala sam na sat.

- Hoćemo li naručiti? - upita me Archie uzimajući jelovnik. - O, imaju tost s kozicama. Obožavam to.

- U stvari, čekam još nekog da nam se pridruži - rekoh gledajući prema vratima.

- Stvarno? - Pogledao me preko jelovnika.

Nisam ništa rekla o pozivanju Sally jer ga nisam željela uplašiti. Ona je očito bila zainteresirana za njega, ali nisam bila u potpunosti sigurna što on osjeća za nju. A bilo je tu i ne tako malo pitanje njegove zaljubljenosti u mene.

- Pozvala sam Sally da nam se pridruži - rekoh nehajno posežući rukom za jelovnikom. - Nadam se da ti to ne smeta.

Sally - Archie se namrštio. - Lucy, što to smjeraš?

- Ništa - slagah. - Samo sam mislila kako bi bilo lijepo da skupa večeramo. Poznajem

Sally i znam da se nismo baš slagale, ali bila je tako zabavna na konvenciji jučer pa sam je pozvala da nam se pridruži.

- Mogla si mi reći - kaza Archie brišući kapljice znoja s čela. - Da sam znao da i Sally dolazi, ne bih se toliko brinuo jesi li sama.

- Oprosti - rekoh. - Bila je to odluka u posljednji tren, a ionako nije još ovdje, dakle, bila bih sama, zar ne?

Archie mi nije odgovorio. Umjesto toga glasno je zaklopio jelovnik, prekrižio ruke i pogledao u strop. Ma prekrasno. Sad se još i ljutio na mene. Gledala sam u vrata nadajući se da će Sally uskoro ući. Trebala mi je sada više no ikad. Da popravi raspoloženje, ako ništa drugo.

Posegnula sam za zadnjom kozicom kad je konačno ušla u restoran.

- Ajme - uzdahnula sam. Kreker mi je ispao iz ruke.

Sally je izgledala apsolutno fantastično, prekrasan prizor u crnoj i srebrnoj boji. Bila je odjevena u haljinicu koja joj je dopirala do vrha butina i crne cipele na remenčiče s visokom petom i imitacijom dragog kamenja na remenčićima. Kosu je svezala na vrh glave, oči naglasila olovkom, a na usnice nanijela tamnocrven ruž. Širok osmijeh polako je nestajao dok je prilazila stolu.

- Zdravo Sally - rekoh ustajući da je poljubim u obraz.

Archie je blenuo u nju otvorenih usta. Na donjoj mu je usnici bila mrvica krekerica s kozicama.

- Pardon - reče on brišući usta ubrusom dok je ustajao. - Gdje mi je lijepo ponašanje. Sally, predivno izgledaš.

Nervozno se nasmiješila i sjela na stolicu koju joj je Archie primakao.

- Osjećam se glupo - reče dok je on primicao stolicu. - Vas dvoje ležerno ste odjeveni, a ja izgledam kao čudo.

- Predivno izgledaš - rekoh. - Stvarno. Ja sam lijenčina koja se pojavila na večeri u trapericama.

Archie je zurio u Sally i drhtavim rukama držao jelovnik, a onda je pogledao mene.

- Mislim da obje sjajno izgledate - reče. Nisam mu mogla očitati pogled.

- Ti također - reče Sally. - Plavo ti doista dobro stoji.

Archie se zacrvnio i zapiljio u stolnjak.

- Sally, želiš li vina? - upitah upirući bocom u njezinu praznu čašu.

Bili smo na pola predjela sastavljenog od tosta s kozicama, pilećeg *sataya* i rebrica kad je Archieju zazvonio telefon. Sally nas je učila kako psovati na kantonskom kineskom i umirala od smijeha zbog našeg izgovora.

- Dame, ispričajte me - reče Archie odlažući nagrizeni tost s kozicama na tanjur. - Moram se javiti. Oprostite.

Sally i ja prestale smo se smijati i gledale smo kako kopa po torbi tražeći mobitel.

- Bok, bako.

Srce mi se spustilo u pete.

- Da, bako - reče on ponovo.

Mogla sam s druge strane stola čuti njezin nježan ton, ali nisam mogla dokučiti što je govorila.

- Imaš u mojoj sobi baterijsku svjetiljku - reče Archie. - Molim? Da, apsolutno te razumijem... ne, naravno... svakako... vidimo se za pola sata. O. K., vidimo se onda. Zbogom.

- Namrštio se dok je spremao telefon natrag u torbu.

- Što je? - upitah ga očajnički pokušavajući djelovati nonšalantno.

- Baka - reče i odgurnu tanjur od sebe. - Nestalo je svjetla u kući, a ona ne želi prtljati po kutiji s osiguračima da je struja ne ubije.

Molim? Čak sam i ja znala da prebacivanje sklopke osigurača ne može naškoditi.

- Šališ se? - rekoh.

Archie odmahne glavom. - Bojim se da ne. Stepenice prema kupaonici su u potpunom mraku, a zadnjih pola sata sjedi prekrivenih nogu kako se ne bi upiščila. Rekla je da ne može više dugo izdržati.

- Hoćeš li se vratiti kasnije? - upita Sally. Još uvijek se smiješila.

- Teško - reče Archie gledajući na sat. - Dok ja dođem tamo, uključim sklopku i vratim se, bit će već deset sati i glavno će jelo već biti posluženo.

Sally se snuždila. - Ne bi nam se mogao pridružiti ni za desert ili kavu?

- Doista mi je žao - reče Archie ustajući i navlačeći jaknu. Izvadio je nekoliko novčanica iz novčanika i stavio ih kraj tanjura. - Možda bismo mogli jednom ovo ponoviti.

- Rado. - Sally je ustala i poljubila ga u obraz. - Idući tjedan u isto vrijeme? Lucy? Odgovara li ti to?

Posegnula sam rukom za čašom i prevrnula je. Nisam imala tjedan dana. Ako Archie ne shvati da je Sally njegova srodna duša do petka, to bi bio moj kraj. Bila bih odvedena u raj, htjela ja to ili ne, a Dana više nikada ne bih vidjela. Anna bi ga se dočepala, a ja bih postala samo blijedo sjećanje. Lucy, koja Lucy? Aha, ona cura s kojom sam nekoć izlazio...

- Lucy - reče Archie dok sam si točila novu čašu vina. - Jesi li dobro?

Odmahnula sam glavom. - Idi baki, Archie. Ona te treba. Nazvat ću te idući tjedan, može?

- Hvala ti na razumijevanju, Lucy. - Obišao je stol i poljubio me u obraz.

- Mogu li te pitati samo jednu stvar? - rekoh dok je išao prema vratima.

- Naravno - reče okrenuvši se.

- Je li baka znala da večeras izlaziš sa mnom?

Nasmiješio se. - Naravno.

To sam i mislila.

- Što je to bilo? - upita Sally kad se oglasilo zvonce na ulaznim vratima, a Archie nestao niz ulicu. - Zašto si se ti toliko naljutila što se Archie mora vratiti baki? Ništa strašno. Večera može pričekati idući tjedan.

- Ma, toliko sam se radovala ovoj večeri - rekoh odgurnuvši tanjur od sebe, uništenog teka - to je sve.

Sally se igrala kopčom na leptira, uzela čašu vina, vratila je na stol i onda počela gristi nokat na palcu.

- Lucy, mogu li te upitati nešto? - reče gledajući me ispod lažnih trepavica.

- Naravno.

- Volite li se ti i Archie?

Nasmijala sam se. - Naravno da ne! Odakle ti ta ideja?

Vratila je prste u usta. - Zato što ste vas dvoje nerazdvojni otkako si došla u Computer Bitz - promrmljala je. - Svi misle da ste skupa.

- E pa nismo. Samo smo prijatelji.

- O hvala bogu. - Uzdahnula je i zavalila se natrag u stolicu. - Nemaš pojma koliko mi je laknulo.

- Sally, jesi li ti...?

Došao je konobar, podigao obrve u čudu kad je vidio koliko smo hrane ostavili i brzo počistio stol.

- Sally, jesi li ti zaljubljena u Archieja?

- Jesam. - Grickala je usnicu, ostavljajući tragove zuba na svom crvenom ružu. - Zaljubljena sam u njega od trenutka kad sam počela prodavati sendviče u Computer Bitzu.

- Ajme, Sally - rekoh pružajući ruku preko stola i dodirujući njezinu. - To je divno. Zašto mu nisi rekla što osjećaš?

Slegnula je ramenima. - Znaš da djelujem kao opaka cura, ali...

Nasmijala sam se. Više si glasna, razigrana i simpatična, opaka svakako ne.

- Dosta sam sramežljiva što se muškaraca tiče - reče skrušeno. - Ja volim kad oni naprave prvi korak. Staromodna sam u tom pogledu.

- I Archie je staromodan - rekoah veselo.
- Znam, i to mi se kod njega sviđa, ali nisam idiot, Lucy, znam da je više zainteresiran za tebe.
- Ma nije.
- Je - reče ona, uspravi se u stolici i nagne prema meni.
- Za tebe je obrijao bradu, čak je i svoju divnu kosu ošišao. Zato sam bila toliko ljuta na tebe onaj dan. On je to učinio jer je mislio da će ti se zbog toga više sviđati.
- To nije točno - slagah. - Archie mi je rekao da je usamljen i ja sam mu samo pokušavala pomoći da pronade nekoga. Mislila sam da ako ga malo uredim, ženama će biti privlačniji.
- Ali meni je bio privlačan baš onakav.
- Sally, ja to nisam znala. Da sam barem to znala.
Opet se pojavio konobar, ovaj put s glavnim jelom. Zbunjeno je gledao Archiejevu praznu stolicu, ali je svejedno stavio zdjelicu *chow meina* od kozica na njegovo mjesto. Sally je brljala po svojoj piletini *Szechuan* i uzdahnula.
- Nema veze - reče. - Archieju se ionako ne sviđam onoliko koliko se on sviđa meni. On me vidi samo kao brbljavu djevojku koja donosi sendviče.
Nabola sam gljivu štapićem, stavila je u usta i žvakala je polako dok su mi se po glavi vrtjele stotine misli. - Mislim da mu se sviđaš - rekoah. - Samo što on to još nije shvatio.
- Stvarno? - Sally me pogledala razrogačenih očiju. - Ne kažeš to tek tako?
- Ne, stvarno mislim da mu se sviđaš. On samo mora shvatiti koliko.
I mora prestati biti zaljubljen u mene, pomislila sam, ali nisam to izgovorila.
- Kako? - upita me Sally uzbuđeno. - Kako to izvesti?
Odmahnula sam glavom. Nisam imala pojma kako.

TRIDESET PETO POGLAVLJE

Ponedjeljak, 13. svibnja

Dan sedamnaesti

Mogući načini kako navesti Archieja da prestane biti zaljubljen u mene:
Prežderavati se kremastim kolačima sve dok ne budem odvratno gojazna i onda sjesti na njega.
Ošišati svu kosu, uključujući trepavice i obrve. Pustiti dlake na nogama i zamoliti ga da mi ih mazi.
Histerično se smijati na svaku njegovu riječ, uključujući i tužne priče.
Trljati se o Briana u svakom mogućem trenutku tako da dobijem i neugodan miris.
Hmmm...
Spustila sam olovku i papir i naslonila se na jastuke. Svi moji prijedlozi bili su užasni. I gori od užasnoga, svi su bili glupi i posve neizvedivi. S jedne strane nisam imala dovoljno vremena da postanem odvratno gojazna ili da mi narastu dlake na nogama, a sama pomisao da bih se trebala trljati o Briana...
Ipak, nije baš da sam imala puno vremena skovati plan. Bio je ponedjeljak ujutro, ali nisam morala ići na posao. Ako Archie ne mora u Computer Bitz, ne moram ni ja! Spustila sam noge s kreveta i protegnula se. Trebala mi je fina šalica vruće kave da mi pokrene moždane stanice. To bi mi možda pomoglo.
Otklipsala sam do kuhinje i otvorila vrata.
Koji je vrag sad? Zašto moji cimeri *čiste*?
Claire, *dreadova* poslaganih na glavu u obliku ananasa, klečala je na podu i ribala linoleum dok je Brian, izgledajući ne baš ugodno u plavo-bijeloj kariranoj pregači, prao suđe.
Zastala sam na vratima i protrljala oči. - Što se događa?
- Danas mi je zadnji dan - reče Brian podižući pogled iz pjenušave hrpe suđa ispred sebe.

- Na ovaj ili onaj način sutra me više nema ovdje, tako da sam mislio kako je red da malo počistim.

Claire mi se nasmiješila. - Nisam mislila pomoći, ali nisam imala pametnijeg posla.

- Bravo - rekoh. - Mogu li ja nešto učiniti?

- Možeš pristaviti vodu za čaj - reče Claire brišući čelo podlakticom. - Mislim da zaslužujemo predah.

Na prstima sam prešla preko svježe opranog poda i uzela čajnik. Čitava mi je situacija bila toliko nestvarna da sam se potpuno zbunila. Moji su cimeri bili sretniji nego ikad, i još su čistili!

- Jesi li dobro? - upitala sam Briana. - Mislila sam da ćeš danas biti nervozan.

Slegnuo je ramenima. - Situacija više nije u mojim rukama. Što će biti, bit će.

- Prema tome, ako se Troy večeras ne pojavi, neće te shrvati to što moraš u raj?

- Lagao bih kad bih rekao da neću biti razočaran - reče vrteći šalicu ispod slavine - ali znam da ću prihvatiti svoju sudbinu ako ne ostvarim zadatak.

Bože. Ne mogu vjerovati koliko je ovo filozofski rečeno. Jedini razlog zašto sam išla s njim naći se s Troyem bio je taj što sam mislila da će biti shrvan ako ne postane duhom. Vlakovi su bili njegov Dan, i sam je rekao.

- Jesi li bio u Tootingu otkako smo posljednji put bili tamo? - upitah ga posežući u ormar za šalicama.

Kimnuo je glavom. - Nekoliko puta. Prvi put sam išao u McDonald's. Troy nije bio tamo, ali sljedeći put jest. Samo sam sjedio i čitao časopis glumeći da ga ne vidim.

Nasmiješila sam se. - Briane, jesi li ti to glumio nedostižnoga?

- U neku ruku. - Nagnuo se u stranu kako bih mogla dosegnuti kutiju vrećica s čajem. - Nakon pola sata prišao mi je i pitao me o mojim putovanjima željeznicom. Razgovarali smo satima, odnosno dok se nisu pojavili njegovi prijatelji. Tad me nazvao pedofilom i ustuknuo.

- Je li rekao bilo što o večerašnjem sastanku na postaji Paddington? - upitah ležerno.

Brian je isprao tanjur pod mlazom vode i odložio ga na sušilo. - Nije.

- Oh.

- Lucy, mogu se samo nadati.

- Uvijek je dobro nadati se - rekoh stavljajući vrećice u šalice. Ali nisam bila sigurna koga u to uvjeravam, Briana ili sebe.

U sedam sati pomolila sam glavu kroz Brianova vrata. Sjedio je na rubu kreveta, ruku podbočenih na koljena. Za razliku od kuhinje, njegova soba nije se ni trunke promijenila. Plakati s vlakovima još su uvijek bili na zidovima, knjige i časopisi uredno poslagani kraj kreveta.

- Nećeš li se spakirati ili nešto slično? - upitah uzimajući i listajući knjigu.

Brian odmahne glavom. - Nema potrebe. Sadržaj ove sobe nestat će, bez obzira što se dogodilo.

- Stvarno?

- Da, bit će kao da nikada nisam ni bio ovdje.

- To je doista tužno - rekoh, a uistinu sam to i mislila. Naše neumrle sobe odražavale su naše osobnosti, bile su ispunjene stvarima koje smo voljeli. Netko je negdje već ispraznio stan u kojem je Brian živio za života. Možda je njegova slika krasila nečiji noćni ormarić ili policu iznad kamina, ali kad njegove stvari iščeznu iz Kuće duhova-pripravnika, nestat će i svih tragova njegove osobnosti. Stvarno će nestati.

Vireći kroz prozor, znala sam da je Dan ostavio kuću u identičnom stanju u kojem sam je napustila. Moji su jastuci još uvijek bili razbacani po kauču, tepih koji smo zajednički odabrali ležao je na podu, a moje su se knjige nalazile između Danovih stvari na polici. Ali i to će se jednoga dana promijeniti. Moje će stvari nestati. A ako Anna zabode svoje kandže u Dana, to će se dogoditi i prije nego što sam mislila.

- Briane, jesi li spreman za pokret? - upitah ga pokušavajući zvučati veselo.

Polako je ustao i šetao po sobi, uzimajući svoje uokvirene slike i modele vlakova, jedan po jedan, proučavajući ih i vraćajući na mjesto. Čak je otvorio i vrata ormara i nasmiješio se zbog uredno poslaganih sandala.

- Pozdravio sam se - reče tiho. - Vrijeme je da krenem dalje.

- Možeš li me pričekati na ulaznim vratima? - upitah ga. - Moram samo nakratko porazgovarati s Claire.

- Uđi - viknula je kad sam zakucala na vrata njezine sobe.

Sjedila je prekriženih nogu na krevetu i prebivala po gitari. Još se nije bila našminkala, tako da joj je lice izgledalo svježije i sjajno.

- Brian se sprema otići - rekoš - ako se želiš pozdraviti.

Uzdahnula je i spustila gitaru kraj sebe na pokrivač.

- Čudno je to - reče. - Briana nisam mogla smisliti kad sam ga prvi put vidjela... o mirisu da i ne govorim...

Zahihotala sam se.

- Ali nedostajat će mi. - Sišla je s kreveta i krenula prema meni. - Čudan je osjećaj to pozdravljanje.

- Claire - rekoš i stavih joj ruku na rame. - Mogu li te zamoliti za uslugu? Morala bi učiniti nešto za mene dok sam na postaji Paddington s Brianom.

Pažljivo me je slušala dok sam joj objašnjavala da će se Jess i Anna, kao i inače, susresti u pubu White Horse. Opisala sam ih obje i put kojim će doći do puba te je zamolila da prisluškuje razgovor.

- Može - reče ona otvarajući vrata kupaonice. - Nema problema. Jedino što imam malo usrano pamćenje pa se možda neću moći svega sjećati.

- Nije bitno - rekoš. - Bitno je samo da znam što Anna kaže o Danu.

Claire je zastala u hodniku i osvrnula se. - Nije li to tvoj zaručnik? Nešto nije u redu s njim?

- Ne brinem se ja za njega - rekoš uputivši joj oštar pogled - brinem se za Annu.

- Što je njoj?

- Ništa što dobra šamarčina ne bi mogla ispraviti.

- A tako. - Nasmiješila se i na trenutak sam ulovila obris stare Claire, Claire koja bi ragbijaškim stilom oborila droljastu plavušu na pod istog trena kad je ugleda.

- Ne predlažem ja da je išamaraš - rekoš brzo, gledajući na sat. Bilo je sedam i petnaest. Brian i ja smo se trebali požuriti. - Slušaj o čemu pričaju, a sve ću ti objasniti kad se vidimo. Obećavam.

- Nema problema - reče Claire, stišćući mi ruku. - Idem se samo pozdraviti s g. Smrdljivkom.

Gledala sam dok je silazila niz stepenice i bacala se na iznenađenog Briana.

- Stvarno ćeš mi nedostajati - reče, čvrsto ga privivši uz sebe. - Obećaj mi da ćeš biti sretan, bez obzira što se dogodilo.

- Ti također, Claire - reče Brian grleći je i trljajući po leđima. - Znaš, stvarno si mi draga. Ispod tvog stava i šminke doista si draga djevojka i zaslužuješ biti sretna.

Držala sam se za rukohvat na dnu stepenica, očiju punih suza. Kad mi je sveti Bob ono bio rekao da se ljudi previše vežu za život u Kući duhova-pripravnika, nisam mu vjerovala. Trebala sam. Gledati Claire i Briana čvrsto zagrljene trgalo mi je srce. Bili su tako loš par: Brian je bio visok i štrkljast, kuštrave kose i brkova, a Claire niža i zdepastija, odjevena od glave do pete u crno, dok joj je vunasta kosa bila zapetljana u njegove prste. Oni su bili jedini ljudi na svijetu koji su znali kroz što prolazim i koliko je to teško. Učinila bih sve na svijetu da ih usrećim. Baš sve.

Claire je prigušila jecaj dok se Brian nježno odvajao od nje. Suze su im curile niz obraze.

- Briane, jesi li spreman za polazak? - upitah.

On je obrisao lice o rukav i kimnuo glavom.

- Jesi li još uvijek u stanju otići špijunirati Annu i Jess? - prošaptala sam i zagrlila Claire

na odlasku.

Kimnula je potvrdno, naslonjena na moje rame. - Naravno.

- Hvala ti - rekoh stišćući je čvrsto. - I ne brini se za Briana. Ja ću se brinuti za njega. Obećavam.

Pokretne stepenice izbacile su nas usred postaje Paddington.

- Briane - rekoh. - Kako se osjećaš...

Nije mi odgovorio, samo je ubrzao korak i pojurio prema mostu, spuštene glave, ruku u džepovima.

- Kako se osjećaš? - upitah ga opet, ubrzavajući da ga dostignem.

- Lucy, što će biti, bit će.

Kad smo stigli do mosta, bila sam spremna udariti ga. Umjesto toga koračala sam s jedne strane na drugu dok je Brian stajao na sredini, prekrštenih ruku, gledajući vlakove koji su polako ulazili u postaju.

- Dakle, Troy je definitivno rekao da će doći - rekoh dok sam prolazila Briana četvrti put.

- Ništa nije konačno, Lucy - odgovori mi mirno.

- Ali zvučao je zainteresirano, zar ne? - Pogledala sam na sat. Bilo je osam. Gdje je, dovruga, bio Troy?

Mili bože. Je li me on to namjerno pokušavao zafrkavati? Zašto nije pokazivao nikakve emocije? Da ja trebam otkriti hoću li proći svoj zadatak ili ne, čupala bih si kosu i divljala.

Opet sam bacila oko na sat. Bilo je osam i deset, a i dalje nije bilo ni traga Troyu. Što sam više mislila o tome, to je bila manja vjerojatnost da će se pojaviti. Okrenula sam se kad sam začula korake iza nas.

- Briane - rekoh tiho i potapšah ga po ramenu. - Troy je stigao.

Okrenuo se tako naglo da mi je ruka odletjela s njegova ramena i udarila u most.

- Troy - reče on i ispruži drhtavu ruku - drago mi je što si došao.

Troy, plave kapuljače navučene preko glave, samo je kimnuo glavom na Brianovu ispruženu ruku. - Bok, kako si?

- Ja sam jako dobro, hvala na pitanju - reče Brian, polako povlačeći ruku uz tijelo.

Troy me odmjerio od glave do pete. - Ti si dobro?

Kimnula sam. - Odlično, hvala.

Nastupila je neugodna stanka dok smo gledali jedni druge. Nismo bili sigurni što se sljedeće trebalo dogoditi.

- Pročitao sam onaj časopis koji si mi dao, čovječe - reče Troy na koncu, razbijajući tišinu. - Morao sam ga sakriti iza *Loadeda*, tako da mi ga mama ne skuži, ali da, pročitao sam ga cijeloga.

Brian podigne obrve iznenađeno. - I, što misliš ?

- Ima super stvari unutra - reče Troy kimajući oduševljeno dok mu je kapuljača sve više i više padala na oči. - Čitao sam o vlakovima u Peruu. Navodno na trasi od Cuzca do Machu Picchua ima pet pruga s puno serpentina.

- El Cikcak - nasmijao se Brian. - Vozio sam se tom prugom.

Troyu su se usta otvorila od iznenađenja. - Šališ se ?

- Bio sam prije deset godina. Pogled na povratku s Machu Picchua je spektakularan. Noću je čitav grad osvijedjen.

- Čovječe, tako bih rado to vidio.

Nastavili su razgovarati o vlakovima, ruke su im se pretvorile u nejasne mrlje dok su pričali. Nisam si mogla pomoći, morala sam se nasmiješiti. Nakon nekoliko minuta napustila sam ih, prošetala postajom i sjela u kafić. Listala sam neki časopis koji sam našla na stolu, ali se nisam mogla koncentrirati. Glava mi je bila puna pitanja. Hoće li Troy priznati da voli vlakove? Što će Claire čuti? Jesu li Dan i Anna bili skupa? Je li prekasno? Do devet sati već sam bila luda.

Ostavila sam kavu i krenula natrag prema mostu. Brian i Troy nisu se pomaknuli ni

milimetra. I dalje su bili zadubljeni u razgovor. Nijedan nije primijetio da sam im se primakla.

- Dakle - reče Brian, neuobičajeno visokim glasom, ruku zabijenih u džepove. - Bi li rekao da si ljubitelj vlakova?

Prestala sam hodati i stala posve mirno, koji metar nadomak njima dvojici. Troy se prebacivao s jedne noge na drugu. Na mostu, osim nas troje, nije bilo nikoga. Zadržala sam dah. Molim te, reci da jesi, molila sam. Molim te, reci to.

Troy pročisti grlo. - Pa da, jesam, ali ako pisneš o tome i jednu riječ mojim prijateljima, mrtav si.

Smiješak na Brianovu licu bio je nevjerojatan. Protezao se od uha do uha. Oči su mu zasjale.

- Oprosti - reče. - Nisam te baš čuo. Možeš li ponoviti.

Troy se počeo po glavi. - Jesi li gluh? Kažem, da, ja sam ljubitelj vlakova. Neću to više ponavljati.

Brian je ispružio ruke i zagrlio Troya.

- Hvala ti! - vikao je. - Hvala ti, hvala ti, hvala ti!

- Čovječe, makni se od mene - reče Troy zaprepašteno, odgurujući Brianove ruke. - Ne budi *gay*.

Kad ga je Brian na koncu pustio, izravnao je majicu, podigao kapuljaču i pogledao na mobitel.

- Moram ići - reče Troy. - Idem se naći s curom. Hvala ti za broj kluba ljubitelja vlakova, Briane. Nazvat ću ih.

- Učini to - reče Brian i dalje se smiješeći od uha do uha. - Svidjet će ti se, obećavam.

- Hoćeš li i ti doći na sastanak? - upita Troy.

- Ne - odmahne Brian glavom. - Odlazim na dulje vrijeme.

- Na neko lijepo mjesto?

Brian se nasmiješio. - Na neko jako lijepo mjesto.

- O. K. onda. Lijepo se provedi. Vidimo se.

Napola je salutirao Brianu i otišao preko mosta, glave spuštene, mobitela zataknutog između kapuljače i uha. Čekala sam da zamakne za ugao i onda čvrsto stisnula Briana u zagrljaj.

- Uspio si! - ciktala sam. - Uspio si, Briane!

- Jesam! Uspio sam! - Podigao me u zrak i vrtio oko sebe. - Ali ne bih uspio učiniti to bez tebe, Lucy Brown.

- Što će se sada dogoditi? - upitah ga lelujući lagano kad me spustio na noge. - Kako ćeš postati duh?

- Ti još uvijek nisi pročitala priručnik? - odmahivao je Brian glavom u očaju.

Baš kad sam se spremala odgovoriti, dvojica visokih, mršavih muškaraca u sivim odijelima i tamnim naočalama koraknula su na most. Išli su jedan kraj drugoga, sinkroniziranih koraka sve dok nisu došli do nas. Tada su stali.

- Brian Worthing? - reče onaj bliže Brianu.

Uznemireno sam pogledala Briana, ali on se činio mirnim.

- Da - odgovori on.

- Imate telefonski poziv od svetog Boba - reče drugi čovjek pružajući mu mobitel.

- Da - reče Brian, držeći mobitel na uhu. - Da, da, tako je. Da, da, bih. Da, hvala ti, Bobe.

Puno sreće i tebi.

Dvojica su muškaraca gledala bez ikakva izraza na licu kako Brian završava razgovor i zatvara mobitel. Onaj bliže meni ispružio je ruku i uzeo telefon, spremio ga u džep i kimnuo glavom prema svom kompanjonu. Okrenuli su se vojnički i otišli istim putem kojim su došli.

- I? - upitah znatiželjno, skačući s noge na nogu dok mi se Brian smiješio.

- Bio je to Bob - reče. - Mogu postati duh.

- Kad?

- Vrlo... - Brian je pogledao u svoju ruku. Staračke mrlje i pjegice nestale su, a koža mu je postala blijeda i nalik na vosak crkvene svijeće. - Uskoro.

- Brzo - reče loveći me za ruku i vukući me preko mosta. - Moramo otići nekamo gdje ćemo biti sami. Nemamo previše vremena.

Trčali smo držeći se za ruke niz jednu od platformi i stali kad smo došli do muškog WC-a. Brian je odškrinuo vrata i zavirio unutra.

- Ne mogu ja tu - skičala sam dok me je vukao unutra.

- U redu je - reče saginjući se i gledajući u kabine.

Stajala sam u središtu male prostorije i pokušavala ne dodirnuti nešto. Pločice su bile žute i prljave, a miris iz pisoara bio je neopisivo odvratn. Začepila sam nos i napravila grimasu prema Brianu. Pod oštrim svjetlom fluorescentne svjetiljke, izgledao je gotovo prozirno.

- Briane! - viknula sam. - Ti nestaješ!

- To se dogodi kad postaješ duh - reče on smiješeći se, a brk mu se razvuče iznad gornje usnice. - Lucy, oprosti što sam te dovukao ovamo, ali u priručniku izričito stoji da ne možeš postati duh dok si izložen pogledima javnosti.

Zurila sam u njega širom otvorenih očiju. - Ne šališ se. Čitava ti je podlaktica gotovo posve prozirna.

- Zagrlj me onda - reče šireći svoju jednu i pol ruku - dok još imamo vremena.

Čvrsto sam ga stisnula, ali više to nije bio čvrsti, topli Brian na kojeg sam navikla. Bilo je to kao da grlite spužvu ili čokoladni puding. Nije više čak ni smrdio. Nije viši imao nikakav miris. Uistinu nas je napuštao.

- Briane, nedostajat ćeš mi. Nisam sigurna kako bih prošla kroz ovo bez tebe.

Kosa mi se pomicala kao da lagani vjetrić puše kroz nju, i onda sam shvatila da me to Brian pokušava pomilovati po glavi.

- Lucy, snažnija si nego što misliš - reče dok mu se glas pretvarao u šapat. - Divna si djevojka i Dan je vrlo, vrlo sretan što ima nekoga kao ti da ga voli. Kad bih mogao još jednom proživjeti svoj život, kad bih mogao opet biti mlad, želio bih ženu kao...

Riječ »ti« na kraju rečenice pretvorila se u topli »uuu-uu« u mom uhu i ja sam se zatekla kako grlim zrak. Napravila sam korak unatrag. Brianov obris treperio je u zraku kao izbljedjeli fotografski negativ, lice mu je bilo jedva vidljivo, pogled smiren, a lagan osmijeh krasio mu je usne.

- Briane, budi sretan - šapnula sam. - Budi sretan.

Kimnuo je glavom. Treptanjem sam otjerala suze. - Idi Briane, idi. Bit će sve u redu, obećavam. Hvala ti za sve.

Gledao me je još nekoliko trenutaka, a onda krenuo prema pisoarima, prošao kroza zid i nestao. Još uvijek sam zurila u pločice kad su se vrata otvorila, a kroz njih ušao mladić odjeven u konduktersku uniformu.

- Pogrešan zahod, draga - reče promotrivši me od glave do pete. - Ženski se nalazi vrata do.

Vratila sam se u Kuću duhova-pripravnika i pronašla Claire kako sjedi u svježe očišćenoj kuhinji. Ispred nje je bila šalica čaja. Glava joj je počivala u rukama.

- Jesi li dobro? - upitala sam je, nježno lupkajući ananas od njezinih *dreadlocka*. - Nemoj biti loše, Claire. Brian je izvršio zadatak i postao duh. Nikada ga nisam vidjela sretnijega.

Claire je podigla pogled kad sam izvukla stolicu nasuprot njoj i sjela.

- Ne radi se o Brianu - reče igrajući se prstenom u nosu - iako će mi stvarno nedostajati.

- Što je onda?

- Radi se o tvojoj prijateljici Anni - reče, pogleda me ravno u oči i onda naglo odvratila pogled.

Obuzela me slabost. - Što je s njom?

- Hoćeš li dobre ili loše vijesti?

- Dobre vijesti - rekoah sklopivši ruke i pritišćući ih na usnice.

- Anna je rekla Jess da još nije spavala s Danom - reče Claire. - Nisu se još ni poljubili.

Stol je zaškripao po kuhinjskim pločicama kad sam se bacila na Claire i čvrsto je zagrlila. To! To! To! Anna je lagala kad je vikala na mene u postaji podzemne i rekla da je Dan dobar u krevetu. Hvala ti, bože!

- A loše vijesti? - upitah je nervozno, sjedeći na rubu stolice.

- Rekla je da želi provesti ostatak života s Danom i da je nije briga ako on ne želi djecu. Jednostavno želi biti s njim.

- Što? - rekoah i cijela se naježih. - Laže! Želi da donira spermu. Očajnički želi djecu, to je sve što želi još od prekida s Julianom.

- Ali, Lucy, rekla je da nikada nije nekoga voljela kao njega - reče Claire tiho - i zvučala je kao da to stvarno misli. Rekla je Jess da ga je pozvala na proslavu svog rođendana u srijedu i da će onda napraviti prvi korak i reći mu što osjeća.

- Ne - izustih. - Ne, to nije istina. Nije istina.

Pružila sam ruku prema Claireinoj, ali su mi se prsti toliko jako tresli da sam prevrnula njezinu šalicu prolijevajući vruć čaj po stolu i po sebi. A onda mi se sve zacrnilo.

TRIDESET ŠESTO POGLAVLJE

Utorak, 14. svibnja

Dan osamnaesti

Što je sad? Zašto je Claire bila kraj mene u krevetu? Zatvorila sam oči i ponovno ih otvorila. Ne, i dalje je bila tu, njezini *dreadlocks* na jastuku kraj mene, pokrivač omotan preko ramena. Oči su joj bile otvorene i zurila je u mene.

- Lucy, jesi li dobro? - prošaptala je mičući mi kosu s očiju.

- Ne znam - rekoah gledajući bojažljivo oko sebe, napola očekujući Briana, Archieja i Sally da iskoče ispod pokrivača. - Zašto si u mom krevetu?

- Bila sam sinoć jako zabrinuta za tebe - reče oslanjajući se na jedan lakat. - Nakon što sam ti rekla o Anni, onesvijestila si se, pala sa stolice i udarila glavom o pod. Nisi se jako dugo osvijestila, a kad jesi, brbljala si gluposti.

- Što sam govorila?

- Neprestano si ponavljala Danovo i Annino ime. Pokušala si izaći iz kuće tako da sam te morala oboriti i sjesti na tebe sve dok nisi pristala otići u krevet.

Okrenula sam se na leđa i jauknula. - Bole li me zato rebra?

- Oprosti zbog toga. - Nervozno se nasmiješila. - Nisam htjela da si uništiš priliku da postaneš duh time što ćeš opet komunicirati s Danom. Zato sam u tvom krevetu. Nisam htjela riskirati da pobjegneš.

Uzdahnula sam. - Hvala ti, Claire, učinila si pravu stvar.

- Sigurna si? Nisi ljuta na mene?

- Nisam. Obećavam.

Zurila sam u strop dok mi je mozak radio kao navijen. Preostalo je još tri dana do isteka dvadeset jednoga, a imala sam ovakav izbor:

Odustati i otići u raj.

Boriti se do kraja.

- Lucy - reče Claire. - Jesi li sigurna da si dobro?

- Dobro sam - jauknula sam sjedajući i skidajući pokrivač. - Ozbiljno. I da ti dokažem da se ne ljutim, skuhat ću ti i kavu. Ali prvo moram telefonirati.

Bilo je osam sati navečer kad sam otvorila vrata restorana Kung Poi i potvrdila izmučenoj konobarici da sam rezervirala stol za troje. Odvela me do stola, uzela moju narudžbu za piće i potom preda me stavila bocu vina i tri čaše. Zahvalno sam pijuckala vino dok mi se želudac okretao. Bila je to moja zadnja prilika da ispunim zadaću.

- Zdravo, Lucy - reče veseli glas kraj mene. - Izgledaš kao da si milijunima kilometara odavde.

Sally je primakla stolicu i sjela. Nosila je Hello Kitty majicu i traperice, a kosa joj je bila svezana u dvije žute pletenice na svakoj strani glave. Izgledala je nemoguće simpatično i bila sam sigurna da će je i Archie smatrati neodoljivom. Barem sam se nadala da hoće.

- Drago mi je što si mogla doći - rekoh smiješeći joj se preko stola. - Želiš li vina?

Dok sam posezala za bocom, ona je gledala prema vratima.

- Ne brini se - rekoh puneći joj čašu do vrha. - Archie će doći.

- Jesam li toliko prozirna? - upita me i pogleda rumenih obraza.

- Mi smo samo troje ljudi koji večeraju skupa - rekla sam zvučeći uvjerenije nego što sam se osjećala. - Nema pritiska.

- Nema pritiska - ponovi ona i otpije velik gutljaj vina.

Uvjeriti Sally da nema pritiska bila je jedna stvar, a uvjeriti sebe posve druga. Sve se temeljilo na tome da večera prođe dobro. Sally je bila prenervozna i staromodna da učini prvi korak prema Archieju, a on nije imao pojma koga želi, tako da je moj plan bio da ih okupim na jednome mjestu, započnem razgovor, ispričam se i odem. Nakon toga, samo bih mogla držati palčeve i prepustiti stvari sudbini u ruke.

- Lucy - reče Sally podižući čašu. - Predlažem zdravicu.

- Nije li još malo rano za to? - upitah je gledajući prema vratima. Ne bismo li trebali pričekati Archieja?

- Ne - reče, odmahujući glavom. Pletenice su joj letjele na sve strane. - Ovo je zdravica za djevojke.

- O. K.

Pričekala je da i ja podignem čašu u zrak i potom je kucnula o moju. - Živjeli! - reče. - Ovo je zdravica za žene i za to da dobijemo ono što nam srce želi.

- Što nam srce želi - rekoh ispijajući vino.

Sally je otpila gutljaj i pogledala me preko vrha svoje čaše.

- Što je? - upita. - Zašto me gledaš tako?

- Ti si malo tajnovita, Lucy Brown - reče ona. - Nikad ne pričaš o sebi. Pričaš o poslu i Archieju i provodiš čitava popodneva na konvencijama o *Zvezdanim stazama* šaleći se, ali ja o tebi ne znam ništa.

Slegnula sam ramenima. - Malo sam povučena, rekla bih.

- Nisi toliko povučena - reče ona oslanjajući bradu na ruke i gledajući u mene. - Kad sam održala zdravicu i rekla ono o dobivanju svega što nam srce želi, imala si neobičan pogled u očima.

- Kakav pogled?

- Očajnički.

Posegnula sam za bocom vina. Je li moja očajnička želja da se vratim Danu toliko očita?

- Ma nije to ništa - odgovorih točeći vino. - Samo sam razmišljala o nečemu drugome.

- Ili o nekome drugome?

- U stvari, ja...

Nisam morala završiti jer me spasilo zvonce na ulaznim vratima restorana. Obje smo se okrenula pogledati tko ulazi.

- Tko je to s Archiejem - reče Sally gledajući u mene.

- To - rekoh ustajući iz stolice da pozdravim ženu koja je išla prema nama - to ti je Archiejeva baka.

- Nije li to divno - reče Archie dok je otvarao jelovnik. - Moje tri omiljene cure na jednome mjestu.

Sally se smiješila i igrala ubrusom. Gđa Humprhreys-Smythe gledala me je pogledom neskrivenog prezira.

- Nije li to lijepo od mog unuka - reče ona usmjeravajući svoju pažnju prema Sally - da

pozove svoju staru usamljenu baku na večericu?

- Vi niste stari - reče Sally ispravivši se. Ubrus joj je ispao. - Kad ste ušli, mislila sam da ste Archiejeva mama.

- Ali si promijenila mišljenje nakon detaljnije inspekcije, pretpostavljam - reče gđa Humphreys-Smythe namrštivši se.

- Ma ne, uopće - reče Sally - izgledate još i mlađe izbliza.

- O, hvala ti. - Nagradila je Sally iskreno toplim smiješkom. - Uvijek je lijepo upoznati tako fino odgojenu mladu damu.

Sally se zahihotala i sakrila lice jelovnikom, baš kad je Archie svoj zalupio.

- I - reče gledajući okupljene za stolom, potpuno nesvjestan glacialne atmosfere između mene i njegove bake - jesmo li spremni naručiti?

Uputila sam mu pogled.

- Znači li to da jesmo? - reče, pogrešno protumačivši moj izraz. - Jesmo li svi za? Bako? Sally? Sjajno.

Archie kimne glavom konobaru koji je požurio do našeg stola i stao kraj njegova lakta.

- Bako? - reče Archie. - Jesi li spremna naručiti?

Gđa Humphreys-Smythe počela je gnjaviti konobara pitanjima o jelovniku. Je li u apsolutno svemu bilo natrijeva glutamata? Može li dobiti miješanu rižu, ali bez jaja (jaja joj nisu dobro sjedala)? Je li sva pileтина s pilećih prsa (ne podnosi meso sa zabatka)? Je li specijalitet kuće jako začinjjen (malo začina je u redu, ali ne previše)? Kad joj je na koncu ponestalo pitanja, naručila je predjelo, glavno jelo, desert i kavu.

O mili bože.

Planirala je ostati cijelu večer. Čak iako bih ja i otišla kako je planirano, Archie i Sally ne bi bili ni trenutka sami. Nadrapala sam. Potpuno, u cijelosti, apsolutno nadrapala. A što je još bitnije, nadrapao je i moj zadatak. Za to je postojao samo jedan mogući lijek. Propisno se napiti.

Do glavnog jela bila sam već prilično pripita. Sally se prebacila na bezalkoholne napitke nakon druge čaše vina (tom je odlukom zaradila odobravajuće kimanje glavom gđe Humphreys-Smythe), a Archie je inzistirao da mu donesu »najbolju bocu crnog vina koje imaju« da podijeli sa svojom bakom. Meni je stoga preostalo da sama dovršim bocu bijelog vina. I dovršila sam je. Dok su svi uživali u svojim jelima, ja sam naguravala pileći chow *mein vilicom* po tanjuru, a drugom rukom držala čašu vina.

- Nisi gladna? - upita me Archie, podižući pogled iz svog tanjura na kojem mu je još ostalo pola slatko-kiselih kozica.

Uputih mu prijekoran pogled. - Dobro sam. Hvala ti na brizi.

Nervozno je progutao i nije mi se više obraćao sve dok na stol nisu stigli deserti i moja druga boca vina.

- Žedni smo? - komentirala je gđa Humphreys-Smythe podižući obrve dok je konobar točio vino u moju čašu.

- Da, hvala - rekoh. Strusila sam pola čaše i vratila je na stol. Zanjihala se, ali se nije prevrnula.

Gđa Humphreys-Smythe nabadala je *lyche vilicom* i mrmljala nešto sebi u bradu.

- Molim? - rekoh okrenuvši se prema njoj. - Jeste li to nešto meni rekli?

Sally i Archie uznemireno me pogledaše. Gđa Humphreys-Smythe napučila je usnice i namjestila najusiljeniji, najlažniji osmijeh koji sam ikad vidjela.

- Rekoh - izgovorila je polako, kao da sam maloumna - da postoje institucije gdje ljudi poput tebe mogu potražiti pomoć.

- Ljudi poput mene? Što to treba značiti?

Jezik mi se petljao, a na mjestu gđe Humphreys-Smythe bile su njih tri. I sve su izgledale zlokobno.

- Dušo, nema ništa sramotno u priznanju da imaš problem - reče igrajući se biserima oko vrata. - Danas je to moderno. Svaki put kad otvoriš novine, uvijek neka slavna osoba »Ž« kategorije ide na odvikavanje.

- Znači, vi kažete da bih ja trebala na odvikavanje? - rekoš podižući obrve.

- Možda to i nije toliko loša ideja - reče ona pijanim glasom. - Na temelju onoga što mi je Archie rekao, zaključujem da voliš zaviriti u čašicu.

- Pa, na temelju onoga što je Archie rekao meni, vi biste trebali otprdi u starački dom i pustiti ga da živi svoj život.

Archie, Sally i baka zgranuli su se u isti čas.

- Lucy - reče Archie. - Ne dopuštam da razgovaraš tako s mojom bakom.

- Netko mora. - Naglo sam se okrenula prema njemu. - Ti si očito prevelika kukavica da se izboriš sam za sebe.

- Lucy, prestani.

U Archiejevu glasu bilo je dosta upozorenja, ali sam bila previše pijana da bih uopće marila za to. Učinila sam sve što sam mogla da mu pomognem, a on je još uvijek stajao na bakinu stranu, a ne na moju. Goni ga. Goni i njega i nju, pa čak i glupu Sally koja je neuspješno pokušavala prikriti smijuljenje rukom. Nisam uspjela izvršiti svoju zadaću. Nisam. Nakon petka više nikada neću vidjeti Dana niti ću mu se ispričati zbog svađe. Anna će zabiti svoje kandže u njega i to će biti to, kraj igre. Bit će kao da nikada nisam postojala. Kao da nikada nisam bila bitna. Kao da nikada nisam bila voljena. Bacila sam se prema naprijed i dograbila bocu. Jebeš Archieja i njegovu baku. Jebeš ih sve. Što sam mogla izgubiti? Ništa.

- Neću stati - petljala sam jezikom. - Archie, vrijeme je da budem iskrena prema tebi. Vrijeme je da ti netko kaže koji si luzer od štrebera. Želiš li znati zašto nitko nije bio zainteresiran za tebe na *speed datingu*? Zato što si dosadan, sve o čemu pričaš je užasno dosadno. Ti si dosadan, dosadan, dosadan.

Bila sam nepoštena i užasno, užasno okrutna, ali iako nisam ni sama vjerovala što govorim, nisam si mogla pomoći. U tom trenutku okrivila sam Archieja za sve što mi se dogodilo, svaki neuspjeh koji sam pretrpjela, svaku pogrešku koju sam učinila, svaku noć kad bih zaspala plačući.

- Lucy, molim te - reče Archie stavljajući ruku na moju.

Trgnula sam se i odgurnula njegovu ruku svom svojom pijanom silinom. On je odskočio i protrljao ruku šokirana izraza lica.

- Mislim da je vrijeme da odeš, mlada damo - rekla je Archiejeva baka odlažući vilicu. - Dovoljno si se osramotila za jednu večer.

- Ma da? Mislite? - okrenula sam se prema njoj. - E pa imam vijest za vas, Bako Otmjena Guzico. Nisam još gotova. Zašto ne porazgovaramo malo o vama, a nije baš da nismo o vama već dovoljno rekli večeras. O, vi tako volite klasičnu glazbu. Kako krasno. I mislite da je verzija *Labuđeg jezera* s muškim labudovima užasna. O, *quel dommage*. Ali pričajmo dalje o vama. Pričajmo o činjenici kako je jedina stvar koja vas čini sretnom ta da tjerate svog unuka da bude jadan kao vi, hoćemo li?

Onda sam se stresla. Archie je ustao i držao me za ruku. Lice mu je bilo potpuno crveno i tresao se.

- Lucy, sad je dosta - reče. Ne samo to, nego je i čitav restoran gledao naš stol. - Želim da odeš.

Pokušala sam istrgnuti ruku, ali je bio jači nego što je izgledao.

- Što ako ne želim otići? - upitah.

- Samo idi. - Gledao me ravno u oči i nije micao pogled. - Smjesta.

Kraj stola su se odmah pojavila dva konobara.

- Je li sve u redu? - upita jedan.

- Sve je u redu - rekoš gledajući Archieja. - Baš sam odlazila.

Pustio mi je ruku i odmaknuo se korak natrag. Čitav je restoran bio u tišini. Sagnula sam se po torbu.

- Idem ja sad - rekoš nerazumljivo, bacajući torbicu preko ramena i udarivši se njome u glavu. - Hvala vam za predivnu večer.

Dok sam teturala prema izlazu, jedan od konobara požurio je pred mene i otvorio mi

vrata. Zaškiljala sam u smjeru izlaza i pokušavala se fokusirati na to da stavljam jednu nogu pred drugu.

- Teške li žene - reče Archiejeva baka naglas. - Alkoholičarka, a usto još i vulgarna drolja. Archie, rekla sam ti da je smeće, upozorila sam te.

Okrenula sam se i teturajući vratila do stola. - Ponovi to.

Archiejeva baka blaženo se smješkala. - Mislim da si me čula i prvi put.

Nasmiješila sam se i ja njoj. - Samo sam htjela provjeriti. Prije nego što učinim ovo...

Nisam sigurna kad je počela vrištati - kad sam posegnula za čašom crnog vina ili kad sam je podigla iznad njezine glave - ali definitivno je vrištala dok joj se slijevalo na užasno staračko lice i curilo niz obraze.

TRIDESET SEDMO POGLAVLJE

Srijeda, 15. svibnja

Dan devetnaesti

U srijedu ujutro petnaest sam puta nazvala Archieja. Petnaest puta, svaka je vibracija telefona bušila moj mamurni mozak, a on i dalje nije htio razgovarati sa mnom.

Gđa Humphreys-Smythe javila se prvi put kad sam nazvala, ali bila sam se previše preplašila da išta kažem, čak i kad je rekla: - Možeš ti šutjeti koliko želiš, znam da si to ti, i znam zašto zoveš. Možeš zaboraviti da ćeš ikada više razgovarati s Archiejem. Zgrožen je tvojim sinočnjim ponašanjem. Posve zgrožen. Zla gđice Brown. To si ti: zla i prosta kao prašina.

Što reći na to? Kako se uopće početi braniti? Nisam mogla, zato što je bila u pravu. Bila sam doista okrutna prema Archieju. Ona je pak zaslužila sve što samo joj izgovorila, ali sam pretjerala s prolijevanjem vina na glavu. Znala sam da mi Archie to nikada neće oprostiti, ali sam mu se ipak željela ispričati. Imala sam još samo dva dana do isteka roka nakon kojeg će me sveti Bob pozvati natrag u čistište. Nisam mogla otići a da se ne ispričam. Jednostavno nisam.

Claire me je zatekla u kuhinji, ruku obavijenih oko hladne šalice čaja.

- Danas mi je zadnji dan - reče i skoči u stolicu nasuprot meni - i ne mogu se odlučiti kako ga potrošiti. Nema smisla da probam ispuniti zadaću. Tjednima nisam vidjela svoju učenicu. U iskušenju sam da odem Keithu zagorčati čitav dan, ali s druge strane, mogla bih se i totalno oblokati. Misliš da imaju *snakebite* u raji? Lucy... Lucy... jesi li ti dobro?

Odmahnula sam glavom. Usta su mi bila toliko suha da mi se jezik lijepio za nepce.

- Kako je protekla večera jučer? - upita me Claire uzbuđeno. - Jesu li se Archie i Sally konačno zaljubili? Jesi li izvršila svoju zadaću?

Otpila sam gutljaj hladnog čaja i odlijepila jezik. - Totalno sam zafrknula stvar.

- Kako? - Vrtjela je odbjegli *dreadlock* oko prsta i smiješila mi se. - Sigurna sam da nije toliko loše koliko misliš.

- Gore je.

- Ma daj, prestani. Lucy, ponekad znaš tako dramiti. Zafrknuti u Lucynu rječniku vjerojatno znači da si se zalila vinom dok se Sally histerično smijala nečemu što je Archie tada rekao.

- Nisam se zalila vinom - rekoh prelazeći prstom preko mrlje od kave na stolu. - Namjerno sam ga prolila po nekome.

Claire se nasmijala. - Zajebavaš? Takve stvari radim ja, a ne ti. Po kome si to prolila vino?

Zatvorila sam oči. - Po Archiejevoj baki.

- Sranje. - Zadržala je zrak kao građevinar kad određuje cijenu za veliki posao. - Šališ se? Ne šališ se, je l' tako? Mogu ti vidjeti po faci. Što se dogodilo?

- Duga je to priča - rekoh kapajući malo čaja na mrlju i trljajući je - ali kratka verzija jest takva da sam ozbiljno zajebala stvar i da Archie više ne želi razgovarati sa mnom. Claire,

moja zadaća je gotova, zeznula sam stvar.

- Što ćeš učiniti? - upitala me.

Odmahnula sam glavom. - Ne znam. Što mogu? Ne mogu prisiliti Archieja da razgovara sa mnom, a ne mogu ni otići do njega jer nemam pojma gdje živi. Sve što mogu jest pokušati zaustaviti Annu da večeras ne kaže Danu kakve osjećaje gaji prema njemu. Barem ću nešto učiniti ako ga uspijem spasiti od nje.

- Onda ću ti ja pomoći - reče Claire stišćući mi ruku. - Jebeš Keitha Kranka i cuganje. Spriječimo tu kučku prije nego što zabije kandže u tvog dečka.

Bio je mrak dok smo hodale niz Anninu ulicu i došle do njezine kuće. Iz kuće je dopiralo udaranje house-glazbe, a kroz prozore su dopirala šarena svjetla. Preljepi ljudi koji prate trendove širili su se oko ulaznih vrata i motali po vrtu, pušeći i pijuckajući. Prije tisuću godina i ja bih bila na toj zabavi. Pijuckala bih koktele koje je Anna spravljala i skakutala uz glazbu. I Dan bi bio tu, smiješeći mi se s druge strane prostorije dok bi mu dežurna tulumaska dosada ispijala mozak. Do kraja večeri oboje bismo bili pijani i iscrpljeni, pali jedno drugome u zagrljaj i uteturali u taksi, meljući kao navijeni čitavim putem doma. Onda bismo se sručili u krevet, smijući se i hihoćući, a ako bismo imali energije, lijeno vodili ljubav sve dok ne bismo iscrpljeni zaspali.

- Zvuči kao bezvezni tulum - reče Claire dok smo sjedali na nizak zidić ispred kuće Annina susjeda.

Nitko nas u Anninu vrtu nije ni pogledao. Svi su bili ili previše pijani ili previše zaokupljeni sobom da bi primijetili zdepastu gotičarku i njezinu prijateljicu brinetu.

- Što ako Dan i Anna ne dođu u vrt? - šapnuh. - Čim uđem u kuću, primijetit će me i izbaciti naglavce.

- Mogu ja ući - predloži Claire. - Ne znam kako Dan izgleda, ali Annu ću prepoznati, kuju proračunatu.

- Hvala ti na ponudi - rekoš zureći u vrata. - Upravo sam shvatila da će Dan uskoro izaći. Anna ne dopušta pušenje u kući.

Claire je posegnula rukom u crnu lakiranu torbu i izvukla kutiju cigareta.

- Kad smo kod toga - nasmiješila se. - Baš bih mogla popušiti ovu kutiju. Ne mogu baš zamisliti da u raju cvjeta trgovina duhanskim proizvodima.

Popušila je četiri cigarete jednu za drugom. Upravo se spremala zapaliti petu kad sam glasno uzdahnula i pokazala prstom prema vratima. Visok, tamnokos muškarac jednom je rukom prtljao po stražnjem džepu traperica, dok je drugom naginjao bocu viskija.

Gurnula sam Claire. - To je Dan.

Zurila je kroz izmaglicu koja nas je obavijala. - Izgleda da se napio - reče.

Kao da je čekao znak, Dan se spotaknuo dok je silazio u vrt, a od pada na glavu spasilo ga je hvatanje za ruku nekog tipa koji je stajao u blizini.

- Oprostite - reče dok se ispravljao. - Iskreno se ispričavam. Oprostite. Oprostite.

Tip je otresao Dana i rekao nešto što nisam čula. Gledala sam Dana kako tetura kroz gužvu, sudarajući se s ljudima i prolijevajući im pića dok je pušio cigaretu. Kad je konačno došao do zida, srušio se na njega, izvalivši se na leđa.

- Dane - začuje se ženski glas. - Dane, jesi li vani?

Na vratima se pojavila Anna, prekrasna u uskom stezniku, uskim trapericama i smiješno visokim petama.

- Dane! - vikne opet. - Je li netko vidio Dana?

- Eno ga tamo - vikne netko pokazujući prema zidu. - Mislim da ga treba spasiti.

- Onda sam ja prava djevojka za taj posao.

Pogledala sam Claire. Namrštila se i sjedila uspravno. Čitavo joj se tijelo utegnulo dok je gledala kako Ana izazovno hoda prema Danu.

- Da je udarim? - prosiktala je. - Ja bih, samo reci.

Odmahnula sam glavom. - To sam već probala i nije ju zaustavilo.

- Što si učinila? - Claire je blenula u mene dok joj je cigareta visjela među prstima. - Šališ se?

- Pričat ću ti kasnije. Duga priča.

Počela se lagano odmicati od mene. Nasmiješila se. - Trebam li te se bojati?

- Ššššš - rekoh podigavši ruku. - Dan nešto govori.

Dan, još uvijek ležeći na zidu, gledao je u Annu. Ona se nagnula nad njega, mičući mu kosu s lica.

- Jesi li ti anđeo? - zavapio je. - Jesi li ti plavokosi anđeo koji je došao spasiti me?

Anni je njezina duga kosa padala u oči kad se nagnula naprijed i prošaptala mu nešto u uho. Dan je to smatrao vrlo smiješnim i prestao se smijati samo toliko koliko mu je trebalo da otpije još jedan veliki gutljaj iz boce viskija. Nikada ga prije nisam vidjela toliko pijanoga. Veseloga, da, ali sad je bio totalno ubijen. Lice mu je bilo crveno, a oči napola zatvorene. Donji dio traperica bio mu je umrljan blatom i zemljom, a izgledao je kao da se danima nije tuširao ni presvlačio.

- Anđele, spasi me - povikao je ponovno. Masa ljudi koja se nalazila u blizini poskočila je i pogledala u njega. - Spasi me od ovog okrutnog, okrutnog svijeta.

Anna se nasmiješila, najprije Danu, a onda i njegovoj publici. Očito joj je odgovarala pozornost.

- Hoće li ovo pomoći? - reče podižući glas tako da je svi čuju.

Srce mi je zastalo u grlu kad se ponovno nagnula nad Dana i poljubila ga u čelo.

Dan je odmahnuo glavom. - Ne. I dalje sam proklet.

- A ovo?

Anna ga je poljubila u obraz, ostavljajući crveni trag ruža za usne. Dan je odmahnuo glavom toliko jako da je umalo pao sa zida.

- Lucy - prošapta Claire gaseći cigaretu petom čizme. - Ne sviđa mi se ovo. Idem ih prekinuti.

- Claire, nemoj - rekoh dok sam ustajala. - Nemoj. Obje imamo zadnja upozorenja od Boba. Claire, stani!

Zgrabila sam je za ruku, ali me otresla.

- Nemam što izgubiti - reče ona poravnavajući suknjicu. - Ionako neću uspjeti ispuniti zadaću, tako da nije bitno što ću sad učiniti.

Gledala sam je paralizirana na zidu kako hoda prema Anni i Danu, stisnutih šaka. Anna, posve nesvjesna nadolazeće gotičarke, zbacila je kosu i gledala malo Dana, malo svoju ushićenu publiku.

- A ovo? - reče.

Želudac mi se skvrčio od izraza na njezinu licu kad je pogledala Dana. Bio je nježan i brižan. Izgledala je kao zaljubljena žena.

- Nemoj - vrisnula je Claire kad se Anna nagnula naprijed i poljubila Dana u usta. - Dane, nemoj! Lucy te još uvijek voli. Voli te. Ovdje je.

Usljedila je sekunda, užasno, užasno duga sekunda kad se činilo da vrijeme stoji na mjestu i svi su se smrznuli. Anna i Dan bili su spojeni usnama, njegovi prsti u njezinoj kosi.

Claire je bila furija odjevena u crno, krvavocrvenih prstiju tik iznad Annine glave. Svjetina, s pićima napola do usta i cigaretama koje im vise između prstiju, gledala ih je otvorenih usta. Srce mi je zakucalo kad su se Anna i Dan, još uvijek zagrljeni, srušili u vrt. Claire je vikala i udarala po zraku šakama, ali iz usta joj nije dopirao nikakav zvuk. Svjetina je zurila u nju, smrznuta u svojim zgusnutim, šokiranim grupicama.

Dan je prvi ustao na noge.

- Što si rekla? - vikala je Claire. - Što si to rekla?

Usne su joj se micale, ali zvuka nije bilo. Gutnula je i usne su joj se opet pomakle. Tišina. Dan se zaletio naprijed i pokušao je zgrabiti, ali ona je bila prebrza za njega. Maknula se u stranu i on se srušio na zid.

- Zašto si to rekla o Lucy - reče on dok mu se glas lomio kad je izgovorio moje ime. - Zašto bi mi rekla nešto takvo?

Sad je Anna ustala, razbarušene kose i razmazana ruža. Zaštitnički je zagrlila Dana i uperila manikirani prst u Claireinu smjeru.

- Imaš pet sekundi da se izgubiš, inače zovem policiju.

Claire je stavila ruke na bokove i suprotstavila se Anni. O bože. Izgledala je kao da se priprema za tučnjavu. Skočila sam sa zida i krenula prema Claire. Pogledi su nam se susreli i bijesa je nestalo s njezina lica.

- Oprosti - reče. - Lucy, tako mi je žao. Tada je potrčala prema meni, zgrabila me za ruku i povukla niz ulicu, podalje od tuluma i podalje od Dana.

Clairein se glas vratio nakon desetak minuta, dok smo trčale niz stepenice najbliže postaje podzemne željeznice, ali još uvijek je bio poprilično promukao. Promijenila je i boju. Lice, ruke i ono malo lista što joj je virilo između vrha vojničkih čizama i kraja tajica bili su prošarani mrljama. Vene na vratu i rukama bile su izbočene i tamne. Izledala je toliko loše da bih se zabrinula za njezino zdravlje da već nije bila mrtva. Claire pak nije bila svjesna promjene svog izgleda.

- Jesi li vidjela izraz na Anninu licu kad sam je gurnula sa zidića? - kreštalala je ponosno dok smo hodali po platformi. - Skamenila se.

Kimnula sam glavom, previše šokirana i jedna dati komentar. Ruke su mi se naježile, dlačice odbijale otpustiti i izravnati. Imala sam osjećaj da ne mogu disati, kao da mi srce udara o pluća, gnječeći ih dok sam se polako gušila. Dan je Anni uzvratilo poljubac. Moj Dan. Dan koji je obećao zauvijek me voljeti, stavio je svoje ruke u kosu moje najbolje prijateljice i poljubio je. Mogao joj se nasmijati, našaliti se, odgurnuti je... bilo što, bilo što drugo, samo ne uzvratiti joj poljubac.

Koraknula sam bliže rubu platforme i pogledala tamne tračnice. Mogla sam čuti kako vlak klopoće kroz tunel sve se više približavajući. Jedina stvar koja me sprječavala da ne skočim bila je Danova reakcija na Claireine riječi. Izgledao je stvarno uzrujan. Potresen. Ali zašto? Možda je samo htio zaboraviti na mene. O bože, što ako je Anna doista bila zaljubljena u njega, a on u nju? To bi objasnilo zašto ju je nazvao anđelom i tako je očajnički poljubio.

- Ona ga doista voli - rekoš okrenuvši se prema Claire, dok je vlak grmio niz tračnice i ulazio na postaju. - Mislim da i on nju voli.

- Lucy - reče ona držeći ruku na mojoj. Voljela bih znati što reći da ovo ispravim.

- Claire - rekoš zastajući na uglu naše ulice.

- Molim - reče ona podižući pogled prema meni, brižna izraza lica.

- Samo bih se htjela zahvaliti na svemu što si učinila za mene večeras.

Navukla je pulover preko šaka i slegnula ramenima. - Nije to ništa. Ti si mi prijateljica i htjela sam ti pomoći. Samo želim, ono, da je ispalo drugačije.

Obje smo gledale Claireine prste. Bili su boje betona. Po izgledu njezina lica znala sam kako je primijetila da je promijenila boju, međutim, ako je osjećala strah ili zabrinutost, nije to pokazivala.

- Što ako te čistilište kazni? - rekoš. - Što ako ti kažu da ne možeš u raj? Ja sam kriva.

- Ne, Lucy - reče nepokolebljiva izraza lica. - Što god se dogodilo, rezultat je mojih djela. Za života sam krivila druge ljude zbog toga što sam imala loše mišljenje o sebi. Ne želim se vratiti i promijeniti svoj život ili vratiti vrijeme i spriječiti se da ne počinim samoubojstvo, ali mogu odlučiti što će se sljedeće dogoditi. Ne želim biti neki psihotični duh koji želi osvetu. Nije Keith Krank kriv što sam bila toliko nesretna. Sama sam kriva. - Nasmiješila se. - Ako si u pravu i možeš pronaći ljubav u raj, to znači da imam drugu priliku, zar ne? Još uvijek mogu naći sreću.

Pogledala sam je s novim poštovanjem. Za nekog toliko mladog, postala je nevjerojatno mudra.

- Hoćeš - rekoš tiho. - Bit ćeš sretna, Claire.

- Hajde - reče uzimajući moju ruku. - Vratimo se u kuću i pogledajmo što će se sljedeće

dogoditi.

Ispostavilo se kako nismo morali dugo čekati da to otkrijemo. Ispred vrata su jedan kraj drugoga stajala dva muškarca u sivim odijelima koje sam već sreala ranije.

- Claire Walters - reče onaj lijevi.

- Ja sam - reče ona puštajući moju ruku i koraknuvši naprijed.

- Claire Walters - reče muškarac ozbiljno - prekršili ste pravilo 520.5 priručnika za duhove-pripravnike. Pomagali ste drugom živom mrtvacu verbalnim kontaktom s jednim od njegovih živih poznanika.

- Nisam pomagala - prekine ga Claire. - Lucy me je molila da to ne učinim, ali sam to svejedno učinila.

- Svjesni smo toga - reče drugi muškarac u sivom. - Pokušaj Lucy Brown da vas zaustavi zabilježen je i kao posljedica toga neće biti kažnjena zbog kršenja pravila u ovom slučaju.

- U svakom slučaju - nastavi prvi muškarac u sivom - Claire, vi ste 28. travnja prekršili i pravilo 501, a 9. svibnja i pravilo 501.5. Bili ste upozoreni nakon drugog prekršaja o posljedicama u slučaju budućeg kršenja pravila.

- Da, da - reče Claire. Tresla se, unatoč prkosnom tonu. - Samo mi recite koje su posljedice.

Oba su muškarca koraknula prema njoj.

- Smjestite se imate vratiti u čistilište - reče drugi čovjek u sivom. - Kad stignete tamo, otpratit će vas do nebeskih pokretnih stepenica. U raju ćete ostati zauvijek, bez mogućnosti da se više ikad vratite na zemlju, čistilište ili bilo koju drugu nebesku lokaciju i nećete se moći kvalificirati za status anđela.

- Jebeš anđele - reče Claire smiješeći mi se. - Užasno izgledam u bijelome. Lucy, idem u raj. Vidiš, rekla sam ti da će sve na kraju ispasti u redu.

Ispružila sam ruke i privukla je k sebi u čvrst zagrljaj.

- Nedostajat ćeš mi - šapnuh udišući topli miris pačulija u njezinoj kosi. - Jako ćeš mi nedostajati.

- Ne govori to - prošapta ona. - Rasplakat ću se, a već sam se dovoljno isplakala za jedan cijeli život.

- Claire - vikne jedan od muškaraca u sivom. - Vrijeme je da pođete.

Polako smo se razdvojile. Claire me je pogledala u oči i odmahнула glavom.

- Što god se dogodi, Lucy - reče - bez obzira prošla ti zadatak ili ne, samo budi sigurna da si učinila pravu stvar. Samo mi to obećaj.

- Obećavam - rekoh dok je stavljala ključ u bravu i ulazila u Kuću duhova-pripravnika. Počela se penjati stepenicama, a za njom su išli muškarci u sivom. Zastala je na vrhu stepenica i mahnula mi, a onda nestala niz hodnik u smjeru moje sobe.

- Obećavam da ću učiniti pravu stvar - povikala sam još jednom, ali nisam imala pojma koja je stvar prava.

TRIDESET OSMO POGLAVLJE

Četvrtak, 16. svibnja

Dan dvadeseti

Učini pravu stvar. To mi je Claire rekla. Učini pravu stvar. Izvukla sam se iz kreveta, omotala se u kućni ogrtač i sjela u stolicu nasuprot ormaru. Kuća je bila neobično tiha. Trzala sam se na svako škripanje podnih dasaka i trešnju slavine. Po prvi put nakon što sam prije dvadeset dana upala kroz Brianov ormar, bila sam posve sama. Privukla sam koljena na grudi i zagrlila ih. Što je Claire mislila onim »učini pravu stvar«? Je li mi govorila da se borim za Dana ili da odustanem i slijedim je u raj?

Prokleti muškarci u sivom, koji su je odveli uz stepenice. Da smo samo imale još koju minutu za razgovor, mogla sam je pitati što je mislila. Kako ću se boriti za Dana kad očito

nisam uspjela izvršiti svoju zadaću? Možda mi je htjela reći da ignoriram upozorenja svetog Boba i pokušam razgovarati s njim? Ali onda bih samo izgubila glas. Ili mi je govorila da nastavim dalje sa životom? Rekla mi je da je Anna zaljubljena u Dana, a ja joj nisam vjerovala. A sad sam to vidjela svojim očima. Anni se vidjelo na licu što osjeća za Dana. Taj sam izraz vidjela samo jednom prije.

Ustala sam sa stolice, kleknula na pod kraj kreveta i zavirila ispod. Ispod kreveta je još uvijek moj fotoalbum, ležeći u prašini između vakuumski zapakirane odjeće i hrpetina cipela. Izvukla sam ga i prelistala nekoliko stranica dok nisam našla ono što tražim, sliku Anne s njezinim bivšim dečkom, Julianom. Fotografija je nastala na Danovu rođendanskom tulumu prije tri godine. Dan i Julian zagrljeni su sjedili na našem kauču dok su slobodnom rukom držali konzervu piva. Smiješili su se u kameru, ali nisam gledala u njih, nego u Annu koja je sjedila na rukohvatu. Gledala je Juliana s istinskim obožavanjem.

Anna je upoznala Juliana kad je počeo raditi kao voditelj projekta u njezinoj tvrtki. Bio je na nižem položaju i mlađi od nje nekoliko godina, ali odmah se zaljubila u njega. Čak me je nazvala nakon njegova prvog dana na poslu i rekla da je upravo upoznala muškarca za kojeg će se udati. Anna inače nije bila žena koja bi se olako razbacivala takvim izjavama da nije bila vrlo, vrlo sigurna. Čak se i zaklela da nije romantična i da bi radije umrla nego odjenula bijelo i krenula prolazom do oltara, tako da sam bila još uzbuđenija zbog njezinih vijesti. Do idućeg vikenda već su bili skupa, a Anna je izjavljivala da je ludo zaljubljena u Juliana. Imali su svojih problema, rekla mi je, ali nisu to bili neki veliki problemi. Volio je s vremena na vrijeme zaviriti u čašicu, ali zar to ne volimo svi?

Nekoliko mjeseci kasnije, kad je Julian počeo izostajati s posla nakon pijanki, javljajući se telefonom da je bolestan, Anna ga je pokrivala. - To je u redu - govorila bi tad - svi s vremena na vrijeme javimo da smo bolesni nakon velikog izlaska.

Godinu dana kasnije, kad je Julian konačno priznao da ima problem i prijavio sa na odvikavanje, Anna ga je zvala svaki dan i praznila svoj stan od boca. Kad joj se vratio, blijed i iscrpljen, grlila ga je, razgovarala s njim, dogovarala izlaske koji nisu uključivali alkohol. Jednom mi je rekla da bi sve učinila za njega, zato što je znala da je pravi čovjek za nju. Doista je u to i vjerovala, sve do trenutka kad se jednom vratila kući s posla i zatekla Juliana u krevetu s prijateljicom koju je upoznao na odvikavanju.

Jess i ja nje govale smo je dok joj je srce bilo slomljeno. Pile smo s njom, razgovarale s njom, spavale kraj nje na krevetu, grlile je kad je iz večeri u večer tonula u san u suzama. Tijekom sljedećih nekoliko mjeseci, Anna je polako postajala bešćutna, ogorčena i cinična. Spavala je s toliko muškaraca da smo prestale brojiti. Davala bi im lažna imena i lažne brojeve telefona, potom ih izbacivala iz stana usred noći. Rekla je da je više nitko u životu neće prevariti. Vjerovale smo joj.

Prošle je godine odlučila da više od svega želi zatrudnjeti, tako da je smislila cijeli svoj plan s donatorom sperme. Jess i ja bile smo zabrinute za nju, ali što smo mogle? Bila je toliko tvrdoglava da smo malo toga mogle učiniti da je zaustavimo. Nakon što mrzite muškarce toliko dugo, gotovo da je imalo smisla.

Zalupila sam fotoalbum. Anna je mrzila sve muškarce... osim Dana. Bez obzira koliko se trudila, nisam mogla zaboraviti nježan izraz njezina lica prije nego što ga je poljubila. Dan je nekako smekšao njezino tvrdo srce tako da se opet pretvorila u »nježnu« Annu, Annu koja je potajno vjerovala u srodne duše i ljubav. »Nježna« Anna spriječila bi Dana da se osjeća usamljeno i da se opija do besvijesti. Grlila bi ga, tješila, štitila i pazila na njega. Radila bi sve stvari koje ja ne mogu. Čak i da nisam zafrknula svoju zadaću, nikada neću moći fizički utješiti Dana ili razgovarati s njim. Što duh može učiniti? Lelujati pri dnu kreveta? Koga to može utješiti?

Podigla sam se s poda i dovukla do ormara. Moja je vjenčanica još uvijek bila u svojoj plastičnoj grobnici, ali je bila gurnuta u jednu stranu, otkrivajući vrata prema pokretnim stepenicama za čistište. Pokretne stepenice kojima je Claire otišla prethodne večeri. Povukla sam patentni zatvarač na plastičnoj vreći i prošla prstima preko svile. Dok sam

bila živa, vjenčanica je predstavljala moju budućnost. Sad je predstavljala sve što sam izgubila. Bila sam čvrsto uvjerena da ću se vratiti na zemlju pomoći Danu, ali samo sam se zavaravala. Zavaravala sam se gotovo tri tjedna. Nisam pokušavala izvršiti zadaću zbog Dana. Nije me trebao, ne u obliku duha, ali trebala sam ja njega. Trebala sam ga kako bih se pretvarala da nisam doista mrtva i da bismo još uvijek mogli biti skupa do kraja života. Ali nije bilo kraja života. Moj je bio gotov, ali Dan je mogao nastaviti. Koliko sam morala biti sebična da pomislim kako će me oplakivati do kraja svog života?

Spremila sam vjenčanicu natrag u vreću i zagledala se u vrata prema pokretnim stepenicama dok su mi u glavi odzvanjale Brianove riječi. - Lucy - znao je govoriti - ljudi ponekad izvrše zadaću, ali odluče da ne postanu duhovima.

Tada to nisam razumjela. Samo sam bila povrijeđena što se mama vratila na zemlju da bude sa mnom i onda je umjesto toga odlučila otići u raj. Sada je to imalo smisla. Vidjela bi Dana kako se brine za mene i drži me na okupu. Budući da je Dan pazio na mene, nije bilo potrebe da mi se pokazuje kao duh kako bi me uvjerila da je sa mnom. Anna je sada činila to isto za Dana, a on ju je nazvao svojim anđelom i ljubio je. Još uvijek me je volio. Bila sam sigurna da me je još uvijek volio, ali radio je što i svi rade kad izgube nekoga koga vole. Oplakuju i plaču, a onda nastave sa svojim životom i ponovno izgrađuju svoje živote.

Posegnula sam rukom i položila je na kvaku pokretnih stepenica. Ako sam doista voljela Dana, onda mi je preostalo učiniti samo jednu stvar...

Ustuknula sam od vrata kad sam začula prodorno cviljenje. Što je to? Nekakav alarm? Cviljenje se nastavilo odzvanjajući kućom. Ubrzo sam shvatila da je to telefon. Je li me to sveti Bob zvao kako bi me upozorio da ne otvaram vrata? Istrčala sam iz sobe i otrčala niz stepenice grabeći ih po dvije.

- Bobe - rekoh zadihano u telefon. - Lucy ovdje.

- Tko je Bob? - reče poznati glas.

- Archie?

- Ja sam. Tko je Bob?

Rekla sam prvu stvar koja mi je pala na pamet. - Moj stric.

- Bob ti je stric? - Archie se počeo smijati, ali odmah je i prestao. - Slušaj, Lucy, ne mogu sada razgovarati jer će baka uskoro doći kući, ali moram razgovarati s tobom o onome što se neku večer dogodilo.

Obuzela me slabost. - Archie, tako mi je žao - mehanički sam deklarirala. - Nemaš pojma koliko se užasno osjećam o...

- Sačuvaj to za sutra - reče ozbiljno. - Nađimo se u Cafe Rio na Wardour Streetu u dva popodne.

Linija se prekinula prije nego što sam uspjela odgovoriti. Pogledala sam slušalicu u svojoj ruci. Archie je htio razgovarati sa mnom. Doista je htio razgovarati sa mnom. Moći ću mu se ispričati i sve. Nisam se mogla prestati smiješiti. Bile su to najbolje vijesti posljednjih nekoliko dana. Raj će morati pričekati.

TRIDESET DEVETO POGLAVLJE

Petak, 17. svibnja

Dan dvadeset prvi

Sjedila sam s vrućom šalicom kave u rukama dobrih petnaest minuta prije nego što smo se Archie i ja trebali naći. Trebalo mi je vremena da razmislim o svemu što sam mu htjela reći. Više nisam mogla ništa učiniti za Dana prije nego što odem u čistište, ali sam mogla pokušati srediti situaciju s Archiejem. Barem bih mogla reći »oprosti«.

Polako sam pijuckala kavu, uživajući u vrućem i lagano gorkom osjećaju koji mi je grijao usta i grlo. Bilo je sjajno što ću u raj u opet susresti svoje roditelje, ali toliko će mi stvari nedostajati iz života: sunčeva svjetlost na licu, vjetar na koži, buka i gužva londonskog prometa u ušima, zvuk kada čitava soba prasne u smijeh, okus čokolade i sladoleda,

mekoća Danove kože nakon brijanja, miris praznine između njegova vrata i ključne kosti.

- Lucy.

Archie je stajao kraj mene ozbiljna izraza lica.

- Zdravo, Archie - rekoh nervozno. - Doista mi je drago što si došao. Želiš li sjesti?

Gledali smo jedno u drugoga preko stola nekoliko trenutaka, sve dok nisam spustila pogled i usmjerila ga u drugu stranu, uzrujana bijesom u Archiejevim očima.

- Mogu li ti donijeti kavu? - upitah ga kad je sjeo. Odmahnuo je glavom. - Ne bih, hvala ti, Lucy. Neću se dugo zadržavati.

- Archie... - Posegnula sam rukom prema njegovoj, ali ju je izmakao, ostavljajući mi prste na plastičnoj gornjoj ploči stola. - Žao mi je - rekoh. - Archie, jako mi je žao zbog toga što se dogodilo te večeri...

- Jesi li znala - reče, prekidajući moju ispriku - da je moja baka bila udana za mog djeda četrdeset pet godina. Jesi li to znala, Lucy?

Odmahnula sam glavom, previše posramljena da išta kažem.

- A kad je umro - Archie je oslonio laktove na stol, nagnuo se naprijed i pogledao me ravno u oči - nije samo izgubila supruga, izgubila je svoju srodnu dušu. Svoju srodnu dušu, Lucy, čovjeka kojeg je voljela od svoje dvadesete godine. I još samo mene ima. Je li onda čudo što me ne želi izgubiti?

- Nisam mislila... - rekoh, grozno se osjećajući. I gore nego grozno. Kao nešto što bi sastrugali s cipele. Uopće nisam ni pomislila da bi gđa Humphreys-Smythe mogla biti udovica. Bila sam usredotočena samo na činjenicu da me mrzi i da je čvrsto odlučila pokvariti mi izvršenje zadaće. Nikada mi nije palo na pamet da bi mogla tugovati za svojom srodnom dušom. Da je i nju strah da ne ostane sama.

- Archie, žao mi je - rekoh. - Tako mi je žao. Ono što sam učinila nije bilo u redu i ne mogu uopće ni pokušati objasniti zašto sam to učinila.

Nagnuo se u stolici i prekrižio ruke. - Morat ćeš se bolje potruditi. Žao mi je, ali »ne mogu objasniti« nije dovoljno dobar odgovor.

Što da mu kažem? Istinu mu nisam mogla reći. Nisam mogla reći: »Archie, istina je da sam mrtva i da sam se vratila iz čistilišta izvršiti zadaću kako bih opet mogla biti sa svojim zaručnikom. I da, ti si ta zadaća.« Istog trena kad bih izgovorila te riječi, sveti Bob bi me učinio nijemom i Archie bi pomislio da ga zafrkavam.

- Archie, stvar je u tome da - rekoh gledajući u svoju šalicu - je meni bilo jako bitno da se ti i Sally upoznate. Ne mogu ti reći zašto, ali to mi je bilo bitnije od bilo čega na svijetu i bila sam nezadovoljna kad se na večeri pojavila tvoja baka.

- Nezadovoljna? Zašto? Pa to je samo jedna večera. Mogla si organizirati bilo što drugo samo za nas troje.

- Nisam mogla, nije bilo vremena. - Podigla sam pogled. - Ti i Sally morali ste se spojiti te večeri zato što...

- Da? - Archie se nagnuo naprijed i kimnuo glavom.

- Da?

- Zato što večeras odlazim.

- Kamo? - upita me dok mu je ljutit izraz lica nestajao. Čistilište? Raj? Što bih mogla reći? Morala sam smisliti nešto dovoljno daleko.

- U Australiju - rekoh na koncu.

- Hoćeš li se vratiti? - upita me mršteći se.

- Ne.

Uzdahnuo je, provukao prste kroz kosu i zagledao se u strop. Kad je ponovno pogledao u mene, na licu mu je stajao bolan izraz.

- Jesam li dobro shvatio? Govoriš mi da je tvoj najveći prioritet prije emigracije u Australiju bio spojiti mene i Sally?

- Da.

- Ustvari, bio je toliko važan da, kad nam se moja baka pridružila na večeri, ti si odlučila izvrijeđati nas oboje, a njoj izliti vino na glavu?

- Znam da zvučni smiješno...

- Smiješno? - Archie se posprdno nasmijao. - Ovo zvuči totalno suludo.

Što sam mogla reći na to? Naravno da je zvučalo suludo. Ponašala sam se kao kakva luđakinja.

- Ono što me najviše povrijedilo - nastavio je Archie - jest to što sam doista vjerovao da smo prijatelji. Stvarno sam mislio da smo prijatelji. Stvarno sam mislio da sam ti drag.

- Drag si mi - rekoh.

- Zašto si me onda nazvala gubitnikom i ponizila me?

- Nisam to mislila. Rekla sam to zato što sam bila toliko nezadovo...

Archiejeva stolica zaškripala je po podu kad se odgurnuo na njoj od stola. - Lucy, kažeš li nezadovoljna još jednom, otići ću i više me nikada nećeš vidjeti.

- Molim te - šapnula sam. Svi su u kafiću prestali razgovarati i zurili su u nas. - Samo me saslušaj. Sve ću ti objasniti. Ne idi.

Primakao je stolicu bliže i naslonio laktove na stol. - Slušam.

- Archie - rekla sam - te sam večeri bila frus... užasna zato što sam sumnjala da je moj dečko zaljubljen u nekog drugog..

Archie me pogledao u čudu. - Ti imaš dečka?

- Da.

- Dakle, lagala si mi kad si rekla da nemaš nikoga?

- Da.

Jedan užasan trenutak mislila sam da će održati svoju riječ i otići. Umjesto toga, ispravio se i prekrizio ruke.

- Koliko ste dugo bili skupa?

- Sedam godina.

- Sedam godina. - Podigao je obrve. - Znači nije bilo razloga da ideš na *speed dating*?

- Ne, osim da pokušam pronaći tebi nekoga.

- Zašto meni? - reče pružajući ruke. - Zašto ja? Nije baš da mi treba milostinja. Ne možeš se baviti mojim životom samo zato što je tvoj ljubavni život uništen.

- Sad to znam.

Archie je uzdahnuo i odmahnuo glavom. - Prema tome, i ispravi me ako griješim, zato što je ovo jedino logično objašnjenje koje sam mogao smisliti da si protumačim ovu cijelu gungulu, ti si mislila da te tvoj dečko vara pa si odlučila emigrirati u Australiju, međutim prije nego što odeš, htjela si dokazati sebi da prava ljubav postoji, tako da si odlučila potražiti meni srodnu dušu. Bila je to tvoja mala misija, tako reći. Je li se to dogodilo?

- Tako nekako.

- O Lucy - reče Archie blaga pogleda. - Nisam imao pojma da si se osjećala toliko ogorčeno i jadno.

Pogledala sam svoje ruke. Tresle su se. - Imala sam toliko snova - rekoh - i nisam mogla prihvatiti da su svi uništeni. Tražila sam način da sve ispravim, ali tek sam nedavno shvatila koliko sam sebična.

Archiejeva je ruka krenula prema mojoj, ali je stala nadomak nje. - Uzrujala si puno ljudi one večeri.

Pogledala sam ga. - Jesam, i jako mi je žao zbog toga.

- Baka je još uvijek ljuta i ne dopušta da se tvoje ime spominje.

- Ne krivim je.

- Ali ipak si nešto dobro napravila.

Bila sam sigurna da nisam učinila ništa dobro, ali je na Archiejevim usnama plesao smiješak, tako da sam mu ipak postavila to pitanje. - Što to?

- Zbližila si Sally i mene.

Pogledala sam ga u čudu. - Jesam?

- Jesi. - Nasmiješio se. - Baka je ubrzo nakon incidenta s vinom odlučila otići kući i ostavila mene i Sally same. Razgovor je isprva bio ukočen, ali smo postajali opušteniji, tako da je večer na kraju završila vrlo ugodno.

- Stvarno?

- Da. I ispostavilo se da Sally i ja imamo puno više toga zajedničkoga nego što sam mislio. Ona je valjda jedina osoba koju znam da podjednako voli rap, Warcraft, talijansku hranu, Miroa i Dostojevskog.

- Ti voliš Dostojevskog? - upitah ga s nevjericom. Oduvijek sam ga smatrala čovjekom koji voli *Gospodara prstenova*.

Kimnuo je glavom. - A voli ga i Sally. U stvari, imamo vrlo sličan ukus u umjetnosti i književnosti, a dijelimo i zanimanje za filozofiju.

Nisam mogla govoriti. Sally, ljubiteljica Bratza, zanima se za umjetnost i književnost? Nikad to ne bih rekla za nju. Isto tako ne bih pogodila da je Archie ljubitelj rapa. Claire je bila nesigurna romantičarka, a Brian je bio pažljiv, brižan muškarac. Kad sam ih prvi put upoznala, smatrala sam ih za štrebera, gotičarku i ljubitelja vlakova, i ne puno više od toga. Toliko se toga promijenilo za dvadeset jedan dan.

- Grozio sam se što sam ti morao ovo reći - nastavi Archie pogleda na praznoj šalici kave - barem prije tvog priznanja da imaš dečka. Ali način na koji si se ponašala one večeri, stvari koje si izgovorila, pokazale su te u pravom svjetlu.

Otvorila sam usta da nešto kažem, ali je Archie podigao ruku i zaustavio me.

- Lucy, ti nisi loša osoba, daleko od toga, ali nisi djevojka u koju sam se zaljubio. Znaš li zašto?

Odmahnula sam glavom.

- Zato što i nisam bio zaljubljen u tebe. Bio sam zaljubljen u pojam zaljubljenosti. Na površini, i zato što si pokazala zanimanje za mene, činilo se kao da si ona prava, ali griješio sam. Moj je par bio tako blizu.

Ugrizla sam se za usnicu. Hoće li on sada reći ono što sam mislila da će reći?

- Još uvijek je rano - nastavio je - i možda ću pogriješiti ako budem opet olako upotrijebio riječ »ljubav«, ali... - gutnuo je - ... gajim snažne osjećaje prema Sally, a čini se da je i kod nje tako. I željeli bismo vidjeti kamo će nas to odvesti. Čini se da je i baki draga.

Archieju su oči zasvijetlile i pogledi su nam se sreli. Nasmiješila sam se velikim, iskrenim osmijehom, prvim takvim osmijehom nakon nekoliko dana.

- Sretna sam zbog tebe - rekoh, posežući rukama preko stola i stižući njegove. - Toliko sam sretna, nemaš pojma koliko mi je drago.

- Stvarno?

- Apsolutno.

- Znači, misija je ispunjena?

- Molim?

- Tvoja misija da spojiš Sally i mene... ispunjena je. Hepiend za sve?

Archie je izgledao toliko oduševljeno da nisam imala srca reći mu da nije bitno jesam li ih spojila ili ne. Reći da gaji osjećaje prema Sally nije bilo isto kao da kaže da je ona njegova srodna duša. Reći mi da »želi vidjeti kamo će ih osjećaji odvesti« nije bilo isto kao da mi kaže da je upoznao ljubav svog života. Prije ili kasnije, muškarci u sivom bi se pojavili i bez obzira što mi rekli, za mene nije bilo hepienda. Čak i ako nekim čudom prođem zadatak, već sam donijela odluku. A odluka je bila ta da bih ostavila Dana. Baš sam htjela nešto izustiti kad je Archiejev telefon zazvonio.

- To je Sally - reče. - Poslijepodne idemo na piknik u park. Ja sam odgovoran za hranu, tako da je bolje da se pokrenem.

- Zvuči lijepo - rekoh.

- Oh, kako nepristojno od mene - reče Archie, meškoljeći se u stolici. - Bi li nam se pridružila?

Odmahnula sam glavom. - Moram obaviti nekoliko stvari.

- Naravno da moraš - reče Archie ustajući i smiješeći mi se. - Odlaziš u Australiju. Kako uzbudljivo. Novi početak i to. Ne kažem da mi nećeš nedostajati. Nedostajat ćeš nam. Možda te posjetimo iduće godine kad se smjestiš.

- Nemoj me shvatiti pogrešno - rekoh, razmišljajući o mjestu kamo sam doista išla - ali

nadam se da ni tebe ni Sally neću vidjeti puno, puno godina.

Archie me pogledao zbunjeno, ali je svejedno ispružio ruke. - Zagrljaj ? Nema ljutnje, Lucy.

- Nema ljutnje, Archie - rekoh držeći se za rukohvate stolice - ali nemoj se ljutiti ako se ne zagrlimo. Toliko sam se puta pozdravila u posljednje vrijeme da ću opet početi plakati.

- Grdno se varaš ako misliš da ću prihvatiti tako jadan izgovor - reče, obišavši stol i grleći me oko ramena. - Lucy, bit ćeš opet sretna. Znam da hoćeš.

- Archie, nadam se da je tako - rekoh, zagrlivši i ja njega.

- Dobro onda - reče puštajući me i stavljajući torbu na rame - idem ja na taj piknik. Ti se pakiraš, pretpostavljam?

- Uskoro - rekoh. - Prvo se moram još s nekim pozdraviti.

Upravo sam izašla iz kafića kad sam ugledala dva vrlo poznata lika u sivim odijelima kako idu prema meni. Stala sam na uglu Wardour Streeta i pričekala ih.

- Lucy Brown? - reče onaj lijevi.

Kimnuh glavom. - Ja sam Lucy.

- Pođimo nekamo gdje možemo biti sami - reče onaj desni, dok su ljudi u kupnji i turisti prolazili kraj nas i zakrčivali pločnik.

Dvojac je krenuo takvim tempom da sam morala trčkarati ne bih li održala korak s njima. Na koncu su stali kad smo došli do južne obale Temze. Nijedan se od njih nije ni oznojio, dok sam ja bila zadihana. Sručila sam se na visok zid poviše Temze i gledala tamnu vodu ispod sebe dok mi se disanje vraćalo u normalu.

- Možemo li sjesti? - upitah, ustajući i pritišćući prstima bolni bok. - Tamo je klupa.

Muškarci su pogledali u različitim smjerovima kao ukrasni keramički psi, a onda ponovno pogledali u mene.

- U redu - reče jedan. - Ali ako nam se bilo tko pridruži, morat ćemo se maknuti.

- Dobro - rekoh, izvalivši se na klupu. - Ali možda ćete me morati nositi.

Obojica su podigla lijevu obrvu u mom smjeru i pomakla se prema meni na klupi tako da sam bila priklještena između njihovih ramena.

- Nisam mislila da ne bih pošla s vama - rekoh, migoljeći se kao luda. - Jednostavno sam preumorna da bilo kamo hodam.

Kad su se opustili i odmaknuli od mene, zazvonio je telefon. Muškarac s moje lijeve strane posegnuo je rukom u unutarnji džep.

- Da, Bobe - reče u mobitel. - Da, imamo je ovdje. U redu. Evo je.

Dodao mi je telefon i ja ga prinesoh uhu.

- Čestitam na izvršenoj zadaći, gđice Brown - reče Bob, topla i vesela glasa, kao i obično.

Srce mi je snažnije zakucalo. - Što?

- Izvršila si zadaću.

- Ali Archie nije rekao da je Sally ljubav njegova života.

- Znam.

- Ali... ali... - zamucala sam - Brian je za svoju zadaću morao pridobiti Troya da kaže da voli vlakove. Ja nisam uspjela dobiti Archieja da prizna da je pronašao svoju srodnu dušu.

- Nisi morala - reče Bob. Glas mu je bio jasan kao da stoji kraj mene. - U tvom se zadatku jasno navodi da Archibaldu Humphreys-Smytheu moraš pronaći ljubav života i učinila si to. Sally je oduvijek bilo suđeno da bude Archiejeva srodna duša. Samo su se morali spojiti i ti si učinila upravo to. Lucy, izvršila si zadatak.

Uzdahnula sam oduševljeno. Uspjela sam. Doista sam uspjela! Sally i Archieju bilo je suđeno da budu skupa. Živjet će sretno do kraja života, a ja sam to omogućila.

- Dakle - nastavi Bob - dolazimo do velikog pitanja. Budući da si se sada kvalificirala za status duha, možeš odlučiti hoćeš li postati duh ili ćeš se radije vratiti u čistilište i odande otići u raj.

Moj ushit zbog prolaska zadaće splasnulo je kao probušeni balon.

- Ako odaberem čistilište - rekoš tiho, svjesna da muškarci u sivom kraj mene pažljivo slušaju - moram li otići odmah ili imam malo vremena?

- Vremena?

- Da se pozdravim s nekim.

- Lucy - reče Bob, vraćajući svoj službeni ton. - I nadalje ti je izričito zabranjeno kontaktirati ili pokušati komunicirati bilo s kim koga si poznavala dok si bila živa, kao što je navedeno u priručniku, pravilo...

- Znam - prekinuh ga. - Znam to, Bobe. Neću komunicirati ni s kim. Jednostavno želim vidjeti nekoga još jednom i pozdraviti se s njim. U tišini - rekoš prije nego što je mogao prigovoriti.

- Ako pokušáš komunicirati bilo s kim, bit ćeš zaustavljena - reče Bob.

- Neću pokušati, obećavam. Molim te, Bobe. Samo mi daj malo vremena da se pozdravim. Ovo mi nije bila laka odluka.

- A tvoja odluka je?

- Čistilište pa raj.

- Imaš vremena do ponoći da se pozdraviš. Ako prekršiš pravila priručnika ili se ne vratiš do ponoći u Kuću duhova-pripravnika, privest ćemo te i vratiti natrag.

- Razumijem.

- Lucy - reče on ozbiljno. - Ovo ti je zadnja prilika da se predomisliš. Ako želiš postati duh, moraš mi to sada reći. Ono što mi sada kažeš bit će zapisano u kamenu i neće se moći promijeniti. Dakle, što želiš? Biti duh ili ići u raj?

Srce me je vuklo da kažem da želim postati duh. Izaberi duha. Ako ne odabereš, nakon današnjeg dana više nikada nećeš vidjeti Dana. Morat ćeš čekati godine i godine da ga ponovno vidiš, a kad i dođe u raj, njegovo će srce pripadati Anni, a ne tebi.

Pamet mi je govorila da odaberem raj. Lucy, moraš u raj. Moraš učiniti ono što je ispravno za Dana. Ako ga voliš, pustit ćeš ga da može ponovno pronaći sreću. Moraš učiniti ono što je najbolje za Dana, ne ono što je najbolje za tebe. To je prava ljubav - kad staviš nečiju sreću ispred svoje.

Duboko sam udahnula. - Bobe, biram raj - rekoš.

Sjedila sam još dugo na klupi nakon što su muškarci u sivom spremili telefon u džep i nestali preko mosta. Sunce je polagano zalazilo iznad Londona, dok je kroz tminu svjetlucalo tisuće i tisuće svjetala. Po cijelom gradu ljudi su napuštali svoje urede i odlazili u barove, klubove i restorane. Oduvijek sam voljela London noću. Nikada nisi znao koja te avantura čeka ili koga ćeš sresti. Dok sam gledala grad koji mi je bio dom toliko dugo vremena, oprostila sam se sa životom koji sam imala. Nema više hladnih jutara udobno provedenih ispod pokrivača, nema toplih ljetnih popodneva, nema više umakanja nožnih prstiju u more prvog dana praznika, nagog plesanja u kuhinji, pjevanja iz svega glasa ili topljenja čokolade na jeziku. Nema više šopinga, kina ili rođendana. Nikada više neću postavljati svjećice na božično drvce i gledati borove iglice kako padaju dok spremam poklone ispod drveta. Čvrsto sam se omotala rukama i razmišljala o svim ljudima koje sam voljela u životu. Sjetila sam se poljubaca, smijeha, svađa, suza, hihotanja i šala. Upijala sam prizor ispred sebe, svjesna da ga više nikada neću vidjeti, nikada ponovno iskusiti te stvari. Rekla sam tiho zbogom.

Osjećala sam čudan spokoj dok sam se podizala s klupe i šetala južnom obalom Temze koja je tiho tekla kraj mene. Htjela sam se pozdraviti još samo s jednom osobom i onda odlazim. Zauvijek.

Svjetla su gorjela u kući na adresi White Street 33. Sjela sam na nizak zidić na drugoj strani ulice i zagledala se kroz prozor. Zavjese su bile rastvorene i mogla sam vidjeti Danov dugi obris na kauču, glave položene na moj omiljeni jastuk, s konzervom piva u ruci. Nisam mogla razaznati spava li ili ne, ali bio je vrlo miran. Laknulo mi je kad sam vidjela da je kod kuće u petak navečer umjesto vani u kafiću ili, još gore, u Anninoj kući.

Bilo je dobro što smo moje zadnje večeri na zemlji bili sami, odvojeni, ali skupa. Možda je duboko u sebi Dan znao da se večeras opraštam.

- Volim te, Dane - šapnula sam. - Volim te više nego išta na svijetu. Ti si čovjek s kojim sam željela provesti ostatak svog života, čovjek za koga ću se udati. Mislila sam da ćeš plakati pred oltarom dok budem prolazila kroz crkvu u vjenčanici i da ćeš priljubiti lice u moju kosu. Dane, htjela sam da budeš otac moje djece. Htjela sam da me podigneš i zavrtiš oko sebe kad ti budem rekla da sam trudna i držiš mi ruku kad budem u trudovima. Tvoj radosni osmijeh osvjetlio bi prostoriju kad bi naš sin ili naša kći došli na ovaj svijet. Htjela sam podijeliti s tobom sve radosti i razočaranja, ostarjeti s tobom. Ti si bio jedini čovjek kojeg sam ikada voljela, ikada željela, ikada trebala. Dane, volim te i nikada te neću prestati voljeti. Bio si i zauvijek ćeš ostati moja srodna duša. Volim te, Daniele Harding. Volim te. Volim te. Volim te.

Suze su mi curile niz obraze kad sam ustala i udaljavala se od svoje kuće, od Dana, od svega što je moglo i trebalo biti. Stala sam. Nisam to mogla učiniti. Morala sam ga još jednom pogledati. Morala sam mu još jednom vidjeti lice. Polako sam se okrenula i zastao mi je dah. Ispred ulaznih vrata stajala je Anna, prsta na zvonu.

Ne, pomislila sam, ne, ne, ne. Molim te, Anna. Molim te, idi. Nemoj mi ovo pokvariti. Možeš ga imati do kraja života, ali ovo je moj trenutak. Ovo je moje zbogom. Dane, ne otvaraj vrata, govorila sam tiho u sebi. Spavaj. Nemoj čuti zvono.

Ali Dan me nije čuo.

Podigao se s kauča i nestao u hodniku. Svaki atom mog tijela govorio mi je da se okrenem i odem, ali nisam mogla. Nisam se mogla spriječiti da ne prijedem cestu i dođem do kuće. Anna, u potpunosti zaokupljena vratima ispred sebe, nije me ni primijetila dok sam se sagnula iza susjedova automobila. Poravnala je mini suknju i pogladila kosu.

- Dane, zdravo - reče kad je on otvorio vrata i naslonio se na dovrtak. - Hoćeš li me pozvati unutra ili ću morati stajati ovdje cijelu noć?

Dan je odmahnuo glavom i rekao nešto što nisam čula.

- Što je, Danny? - reče Anna, pružajući ruku da ga pogladi po obrazu. - Je li ti neugodno zbog onoga što se dogodilo neke večeri?

- Nisam te očekivao - reče Dan oštro, izmičući glavu tako da je Annina ruka pala na njegovo rame.

Odmaknula se korak unatrag. - Oprosti, trebala sam te nazvati, ali htjela sam popiti piće u White Horseu pa sam pomislila da idem vidjeti bi li mi se pridružio.

Dan odmahne glavom. - Nisam raspoložen.

- Ma daj - reče Anna, povlačeći ga za ruku. - Svidjet će ti se jednom kada dođeš tamo. Vidi, cipele već imaš.

Dan je pogledao svoja stopala. Vrhom cipele trljao je dovrtak. Vidjela sam ga to raditi tisuću puta prije, svaki put kad bi ga netko prisiljavao da učini nešto protiv svoje volje.

- Nemam novčanik sa sobom - reče.

- Nema problema - reče Anna veselo. - Imam gotovine. Hajde, molim te. Usamljena sam. Danny, popij piće sa mnom.

Ponovno ga je povukla za ruku i izvukla na stazicu. Da moj očaj bude još veći, rukom je povukao vrata za sobom i pustio je da ga odvede do ulice. Opet sam se sagnula iza automobila dok su mi prilazili.

- Kasnije možemo u neki klub - reče Anna. - Pustit ću ti čak da me odvedeš u neki klub s *indie* glazbom. Znam koliko to voliš.

- Ne želim u klub - odgovori Dan, izvlačeći ruku iz Annine. - U stvari, hajdemo sve ovo zaboraviti. Večeras samo želim biti kod kuće.

Anna se nasmijala, ali bilo je nečega očajnog u njezinu glasu. - Mogu poći s tobom - reče. - Možemo otvoriti bocu nečega i pogledati film ili nešto.

Dan se odmaknuo i prekrižio ruke. Vilica mu je bila napeta, ali su mu oči djelovale iscrpljeno. - Samo želim biti sam, dobro?

Anna se još više ispravila, trudeći se pogledati ga u oči.

- Ovo ima veze s onim što se dogodilo neke večeri - reče ona dok joj se glas stezao - zar ne?

- Ne ulazi u to, Anna - uzdahne Dan. - Molim te.

- Ne! - vikne ona, šecujući gore-dolje pločnikom. - Želim ulaziti u to. Želim razgovarati o tome što se dogodilo one večeri. Ignorirao si moje telefonske pozive, što mi je bilo iznenađenje ako uzmemo u obzir koliko si uživao ljubeći se sa mnom.

- Žao mi je - reče Dan, prolazeći rukom preko čela i pokrivajući oči prstima. - Bio sam pijan.

Anna je prestala hodati i stala na mjestu. Na trenutak je izgledala skrhanu, ali onda je u tren oka postala ona stara, obrambeno nastrojena Anna.

- Ma nemoj? - drekne. - Meni se čini da si savršeno znao što radiš. Nazvao si me anđelom, sjećaš se? Govorio mi da te spasim? Želio si me isto onoliko koliko i ja tebe, Dane.

- Anna, bio sam zbunjen. - reče Dan, uzmičući od nje. - Nisam znao što radim. To se nije trebalo dogoditi.

Držala sam se za stražnji branik automobila dok mi je srce udaralo kao ludo. Učinila sam strašnu pogrešku. Dan nije volio Annu. Nije htio da ona pazi ili se brine za njega. Sve sam pogrešno shvatila. A rekla sam Bobu da želim u raj. Što sam učinila? Što sam to, dovraga, učinila?

- Zbunjen! - reče Anna, udarajući ga u prsa. - Ti si bio zbunjen? Rekao si mi da sam ti bitna. Rekao si mi da ti pomažem da se pomiriš s Lucynom smrću. Rekao si mi koliko ti je lijepo sa mnom.

Dan slegne ramenima. - Tako je... bilo. Ti si jedna od Lucynih najboljih prijateljica.

- Dane, ne shvaćaš ti ništa, zar ne? - vikala je Anna iz sve snage. - Zaljubljena sam u tebe. Zaljubljena sam tjednima. Mislila sam da i ti isto osjećaš prema meni. Dane, poljubi me opet. Poljubi me i reci da nisam u pravu!

Uspravila sam se na vrijeme da vidim kako se Anna baca na Dana, rukama oko vrata i prislanjajući crvene usnice na njegove. Danove su ruke bespomoćno mlatarale po njezinim leđima sve dok nisu došle do njezina struka. Odgurnuo ju je. Odmaknuo se korak unatrag prema cesti.

- Anna, pogrešno si shvatila - reče. - Poljubac nije značio ništa. Žao mi je, ali nije. Bio sam pijan i jadan. Bila je to pogreška.

- Ti mene voliš - reče Anna loveći ga za ruku i privlačeći k sebi. - Voliš me, ali nećeš to priznati.

- Ne volim te - viknu Dan odmičući se od nje. - Ja još uvijek volim Lucy. Još uvijek volim nju.

Izvukao je ruku iz Annina stiska i zateturao unatrag. Gležanj mu se iskrenuo te se, kao na usporenoj snimci, poskliznuo na rubni kamen i unatraske pao na cestu. Začulo se škripanje kočnica. Dvije su žene vrisnule. Jedna od njih bila sam ja.

Nizak, zdepast vozač autobusa tresao se kad je izašao iz autobusa i otvorenih usta gledao zgužvano tijelo čovjeka koji je ležao nekoliko metara od njegova prednjeg branika.

- Zovite hitnu pomoć! - vikao je na Annu. - Smjesta pozovite hitnu pomoć.

Anna, blijeda i potresena, prtljala je po torbi i izvulda mobitel. Prstima je nabadala tipke.

- Halo - reče drhtava glasa. - Brzo dođite! Čovjeka je udario autobus. Jako krvari. Da. Da. White Street. Ne, ne znam diše li ili ne. Molim vas, brzo dođite. Molim vas, ne želim da umre!

- Jeste li vidjeli? - upitao me vozač autobusa. - Jeste li vidjeli što se dogodilo? Samo je pao pred moj autobus. Pokušao sam se zaustaviti, ali nisam uspio na vrijeme. Jeste li vidjeli što se dogodilo?

Hodala sam kao u transu pokraj vozača i putnika koji su izašli iz autobusa i okružili Dana. Prošla sam kraj Anne, spustila se na hladan beton kraj Danova tijela i maknula mu krvavu kosu s lica.

- Lucy - reče on otvarajući jedno oko. - Lucy, jesi li to ti?

- Jesam - prošaptah poljubivši mu usnice. - To sam ja, Dane.

- Znao sam da ćeš se vratiti - uzdahnio je. - Uvijek sam znao da ćeš se vratiti.

Odmaknula sam se od njega tako da mu mogu pogledati u oči, ali bile su zatvorene. Usnice su mu bile blago razdvojene, a grudni koš nije se nadimao.

- Zna li netko postupak oživljavanja - viknula je Anna i odgurnula me u stranu. - Zna li netko postupak oživljavanja? Molim vas, ne dajte da umre. Molim vas, učinite nešto. Učinite nešto!

ČETRDESETO POGLAVLJE

Uletjela sam kroz ulazna vrata Kuće duhova-pripravnika i potrčala stepenicama koje su vodile prema mojoj sobi, preskačući dvije odjednom. Ostala sam na poprištu Danove nesreće do dolaska hitne pomoći. Oni su odmah preuzeli postupak oživljavanja od jednog od putnika, a kad to nije uspjelo, prislonili su dvije elektrode defibrilatora na Danove grudi.

- Žao mi je - rekli su Anni koja je čučala kraj Danova tijela. - Ništa nismo mogli poduzeti. Preminuo je.

Kad je Anna vrisnula, dvojica putnika odmah su joj pohitali u pomoć. Nitko nije primijetio kako sam otrčala niz ulicu s prizorišta što sam brže mogla.

- Sranje - povikala sam otvarajući ormar i povlačeći kvaku na vratima prema pokretnim stepenicama koje su vodile prema čistilištu. - Otvori! Bobe, pusti me unutra. Pusti me unutra!

Baš sam se spremala ponovno pritisnuti kvaku kad sam se sjetila... svog prstena. Još uvijek je stajao na noćnom ormariću. Dograbila sam ga, natakla na treći prst lijeve ruke i potrčala prema vratima. Kad sam pritisnula kvaku, vrata su se otvorila.

Potrčala sam uz što je moguće više pokretnih stepenica prije nego što sam ostala bez daha i sjela.

- Hajde - zapomagala sam dok su se pokretne stepenice kretale prema gore, a zrak polako mijenjao boju iz tmurno-zelene u tmurnosivu. - Hajde!

Emocije su mi bile toliko rastrojene da se nisam mogla pribрати. Bilo je grozno gledati Dana kako umire. Nisam iz glave mogla izbrisati sliku autobusa koji udara njegovo tijelo i odbacuje ga u zrak. Ali prepoznao me je. Znao je da ću se vratiti po njega. Znao je.

- Molim te - rekla sam naglas. - Molim te, daj neka je u čistilištu. Molim te.

Sveti Bob čekao me je na vrhu pokretnih stepenica, izgledajući još zlatnije i sjajnije nego kad sam ga zadnji put vidjela.

- Lucy - reče on šireći ruke. - Drago mi je što si uspjela doći. Možda je bio krajnji čas, ali stigla si.

Zagrlila sam ga. - Drago mi je što te opet vidim, Bobe.

Pogledao me je iznenađeno. - Stvarno? Mislio sam da si čvrsto odlučila postati duhom. Ili si tako barem rekla kad si odlazila odavde.

- Stvari se mijenjaju, ljudi mijenjaju mišljenja - rekoh.

- Dobro, dobro - cerio se Bob, vodeći me prema pokretnim stepenicama koje su vodile prema gore. - I mislio sam da bi se to moglo dogoditi.

- Ne, Bobe - rekoh, odmičući se od njega. - Ne mogu još gore.

- Molim? - reče Bob podižući svoje čupave obrve. - Što si rekla?

- Otići ću gore - rekoh, uzmičući nekoliko koraka unatrag. - Obećala sam da hoću, stvarno i hoću, ali prvo moram nekoga pronaći.

- Lucy - vikne Bob dok sam trčala od njega i bacila se u masu sivih ljudi. - Lucy, smjesta da si se vratila!

Nisam ga poslušala. Napredovala sam kroz masu, odgurujući sive ljude od sebe dok sam prolazila kraj njih.

- Dane! - vikala sam. - Dane, gdje si?

Gurala sam se kroz svjetinu sve dok nisam došla do zida.

- Gdje si? - vikala sam dok sam išla uza zid. - Dane, gdje si?

- Moli se Lucy Brown da se odmah javi kod pokretnih stepenica za gore - treštalo je iz razglasa.

- Daj mi minutu! - vikala sam. - Samo jednu minutu. Htjela sam zaći iza ugla kad sam ugledala dvojicu muškaraca u sivim odijelima kako jure prema meni. Bacila sam se u masu sivih ljudi koji su zavijali.

- Dane! - vikala sam. - Gdje si? Lucy je. Volim te.

- Lucy - vikao je muški glas kroz zavijanje. - Lucy?

- Nastavi vikati. Dolazim po tebe. Nastavi vikati!

Pratila sam zvuk njegova glasa, mičući se s puta viktorijanskom gospodinu, srednjovjekovnom vitezu i pećinarki. Učinilo mi se da se masa razrjeđuje dok ga na koncu nisam ugledala, skvrčena na podu, koljena privučenih na grudi i zatvorenih očiju. Imao je iste prljave traperice, crnu majicu i prljave tenisne koje je nosio kad mu se dogodila nesreća, ali mu na stražnjoj strani glave nije bilo krvi. Udovi su mu bili ravni i čitavi.

- Dane - rekla sam tiho dok sam se spuštala kraj njega. - To sam ja, Lucy.

Trepavice su mu zatreperile i on otvori oči. - Lucy? Pomilovala sam mu obraz. Bio je siv, ali i dalje topao. Neobrijana brada bockala mi je vrške prstiju. - Ovdje sam - rekoh.

- Sigurno sanjam - promrmljao je. - Ti si mrtva. Opet te sanjam.

- Ne sanjaš. Doista sam ovdje.

Nasmiješio se i pomilovao me po kosi. - Kosa ti se čini stvarnom.

- To je zato što sam doista ovdje s tobom, Dane.

- Lucy, volim te - prošaptao je. - Nikada te nisam prestao voljeti.

Pritisnula sam lice između njegova vrata i ključne kosti. Mirisao je jednako kao prije.

- Volim i ja tebe - rekoh. - Jako te, jako, jako volim. I žao mi je što smo se posvađali večer prije nego što sam umrla. Nisam mislila ono što sam ti rekla. Bila sam glupa, nervozna, sebična krava.

Dan se podigao na jedan lakat i zagledao u sive noge koje su milile oko nas. - Svađali smo se? Ja se nisam svađao s tobom. Svađao sam se s Annom na ulici izvan naše kuće i onda... otrgnuo sam se od nje... - Tad se namrštio. - Nisam siguran što se onda dogodilo. Lucy, gdje sam?

Otvorila sam usta da mu odgovorim, ali me ruka na ramenu spriječila. Sveti Bob je stajao kraj nas i odmahivao glavom.

- Lucy, daj da se pobrinem za ovo - reče on strogo. - Moći ćeš ga vidjeti za koji trenutak.

- Tko je ovaj lik? - reče Dan, gledajući čas u mene, čas u Boba. - I zašto svijetli?

Nasmiješila sam se. - Idi s njim - rekoh. - Ja ću te čekati pred vratima ureda.

Čučnula sam ispred vrata Bobova ureda, uha prislonjena na ključanicu, ali ništa nisam mogla čuti. Dan i Bob bili su tamo čitavu vječnost. Nisam bila sigurna je li to dobra ili loša stvar. Bila sam stvarno uzbuđena što sam vidjela Dana u čistilištu, ali on je bio toliko zbunjen, tako da stvarno nisam bila sigurna kako će reagirati kad otkrije da je i on mrtav.

Kad su se vrata na koncu otvorila, ustuknula sam korak unatrag i iznenađeno uzdahnula.

- Lucy - reče Dan bezizražajna izraza na licu.

- Da? - rekoh dok je moje neumrlo srce divlje tuklo.

- To doista jesi ti, zar ne? - reče on gledajući me. - To si doista ti?

Kimnula sam glavom. - To sam ja.

- Oboje smo mrtvi?

- Da. - Suze su mi tekle niz obraze. - Oboje smo mrtvi, Dane.

Nasmijao se, jurnuo prema meni, zagrlio me i podigao u zrak.

- Lucy - govorio je dok me vrtio u krug. - Moja Lucy, moja predivna Lucy. Tako si mi nedostajala.

- Dane, nedostajao si i ti meni. Nemaš pojma koliko.

- Znaš li uopće koliko te volim? - reče on spuštajući me na zemlju dok su mu ruke još bile čvrsto obavijene oko mene.

Odmahnula sam glavom.

- Volio sam te od prvog trenutka kad sam te ugledao - reče gledajući me u oči - i volio sam te svakog trenutka nakon toga. Svakog trenutka.

- Znači, ne mrziš me što ti nisam rekla »volim te« prije nego što sam umrla?

- Mrzim te? Naravno da te ne mrzim. Volim te, Lucy. Krivim sebe zato što sam te ostavio te noći i što sam stavio onu prokletu kutiju na tavan... - Oči su mu se ispunile suzama. - Krivim sebe za tvoju smrt.

- Nisi ti kriv, Dane - rekoah brišući mu suze s obraza. - Nisi ti kriv.

Spustio je glavu i nježno mi poljubio usne. - Lucy, volim te - rekao je između poljubaca. - Toliko te volim.

Bob pročisti grlo. - Ispričavam se što sam prekinuo ponovno okupljanje, ali moramo obaviti još jedan poslić prije nego što vas dvoje živite sretno do kraja smrti.

Dan i ja okrenusmo se da ga pogledamo.

- Koji je to posao? - upitah ga, preplašena da se slučajno nije dogodila kakva užasna pogreška i da nas ponovno ne rastave.

- U onome smjeru - reče Bob, pokazujući u daljinu - nalaze se pokretne stepenice koje vode prema gore. Predlažem da se oboje smjesta ukrcate na njih.

Pogledala sam Dana i nasmiješila se. - Što ti misliš?

Stisnuo mi je ruku. - Kamo god krenula, ja ću poći s tobom. Lucy Brown, više te nikada neću izgubiti.

Dalmatinka

